

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde 3

SAVASIN ASKERİ BOYUTU

Aylık siyasal dergi

Eylül 2006

Sayı: 45

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Dünyada ve ülkemizde savaş çığırtkanlığı yükseliyor!

İsrail'in Filistin ve Lübnan saldırısıyla birlikte yeniden alevlenen emperyalist savaş, 'ateşkes' dönemiyle kısa bir mola verdi. Bu kısa molada, diplomatik trafik olabildiğince hızlı işliyor. Bunların başında ise Türkiye geliyor.

Türk Dışişleri Bakanı, bölge ülkelerine adeta 'mekik' dokuyor. Lübnan'la başlayan gezisini, İsrail, Filistin ve Suriye ile sürdürdü. Kısa bir süre önce de İran Dışişleri Bakanı Türkiye gelmişti. Böylece bölge ülkeleriyle görüşmeler tamamlanmış oldu. Bu arada Avrupa ülkeleri ve ABD'li yetkililerle telefon görüşmeleri de eksik olmadı.

Bütün bu 'mekik diplomasisi', Türkiye'nin bir an evvel savaşa girmesi için. Zaten İsrail'in Lübnan'a saldırdığı ilk günlerde, Başbakan Erdoğan "asker gönderebiliriz" diyerek, Türkiye'yi ilk sıraya yazdırmıştı. Kurulduğu günden bu yana bir "savaş hükümeti" olan AKP hükümeti, ABD'nin Irak işgalinde de cengaverce ortaya atılmıştı, fakat "1 Mart tezkeresi"ne takılınca bu misyonunu hakkıyla yerine getiremedi. Her ne kadar sonrasında telafi etmeye çalıştıysa da köprünün altından akan sular, Türkiye'nin savaşa doğrudan girmesine engel oldu. Şimdi Başbakan açıkça "1 Mart kazası" istemediğini söylüyor. Ve işi baştan sıkı tutuyor.

Egemen klikler arasındaki savaş doğrudan katılım konusunda çelişki ve çatlaklar, halen varlığını koruyor. Başta CHP olmak üzere düzen partilerinin önemli bir kısmı, Lübnan'a asker göndermeye karşı demeçler verdiler. Bunların önemli bir kısmı, kitleye sempatik görünme çabası ve seçimlere yatırım olarak görülmeli. AKP ise bir kez daha PKK kozunu ortaya atarak şoven-milliyetçi duyguları kabartıyor ve ülkedeki ABD karşıtlığını sönmülendirmeye çalışıyor. ABD de ona uygun adımlar atıyor.

Kenetlenelim,

sokakları zaptedelim,

BU SAVAŞI

DURDURALIM

Dünyada ve ülkede savaş çığırtkanlığı yükseliyor!

Kenetlenelim, sokakları zaptedelim,

BU SAVAŞI DURDURALIM!

Bugüne dek Türkiye'nin bu yöndeki taleplerini hep geçiştiren, zamana yayan ABD, artık harekete geçmiş görünüyor. Bir yandan Irak'ın Kürdistan bölgesinde PKK büroları kapatılıyor, bir yandan da bu konuyla ilgili özel bir 'koordinatör' atanacağı bildiriliyor. ABD, ilk kez PKK'ye doğrudan seslenerek 'silah bırakma' çağrısı yapıyor. Bütün bunlar, Türkiye'yi savaşa dahil etmek için ABD'nin geliştirdiği manevralar. Her ne kadar PKK, ABD'nin kendilerini muhatap almalarından umutlanmış ve yeni bir ateşkes hazırlığı içine girmişse de, ABD'nin Kürt politikasında değişen bir şey yok. "Yeni Ortadoğu" haritasını masa başından gerçeğe dönüştürmek için Kürtlere ihtiyacı var ve Irak'ta olduğu gibi İran ve Suriye'de de Kürtleri kullanmak istiyor. Bu arada Türkiye'yi de memnun etmek için bir iki çıkış yapma zorunluluğu doğdu. Hepsi bu!

Bu yıl, ordu içindeki görev değişimi, bir ay önce gerçekleşti. Her zaman 30 Ağustos'ta yapılan devir-teslim, ilk kez Temmuz sonunda, Cumhurbaşkanının onayıyla birlikte gerçekleşmiş oldu. Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığına gelmesi, uzun süredir tartışma konusuydu. Şemdinli olayları ile birlikte bu durum daha açık bir şekilde su yüzüne vurdu. Van Savcısı'nın Büyükanıt ile ilgili iddianamesi üzerine meslekten men edilmesi, bu çekişmenin en somut göstergesiydi. Böylesi çekişmelere sahne olan Genelkurmay Başkanlığı, askeri düzene hiç uymayan bir şekilde öne çekildi. Bunun ABD'nin hızlı bir biçimde Türkiye'yi savaşa sokma istemiyle çakışması, tesadüf olmasa gerek.

Büyükanıt, yakın bir zaman önce ABD'ye gitmiş ve orada madalyalarla taltif edilmişti. ABD, şimdi bunun karşılığını bekliyor. Esasından yayılmak istendiği gibi hükümet savaşı isterken, genelkurmay savaşa karşı değildi. Irak işgali sırasında da bu yönde bir farklılık yoktu. Asıl sorun, savaşa nasıl girileceği, nerede konumlanacağı, karşılığında neler elde edileceğiydi. ABD, Türk ordusuna Irak'ın Kuzey'inden, yani Kürtlerin bulunduğu kesimden girme fırsatı verseydi, buna canı gönülden razı olacaktı. Fakat ABD'nin Irak planında Kürtlere çok özel bir rol düşüyordu ve bunu riske atamazlardı. O yüzden 1 Mart tezkeresinin geçmesi sorunlu oldu. Hatırlanacaktır; ABD, o dönem fatu-rayı orduya kesti. Süleymaniye'deki 'çuval vakası' da bunun bir sonucuydu. Eski Genelkurmay Başkanı Özkök, televizyonlara çıkarak tezkereye karşı olmadıklarını açıklamak zorunda kalmıştı.

Gelinen aşamada ABD'de AKP hükümeti de işi sıkı tutuyor. Ordu içindeki atamaları bir ay önceye alıyorlar ve tezkeri meclise gelmeden savaş kararını çıkartmaya çalışıyorlar.

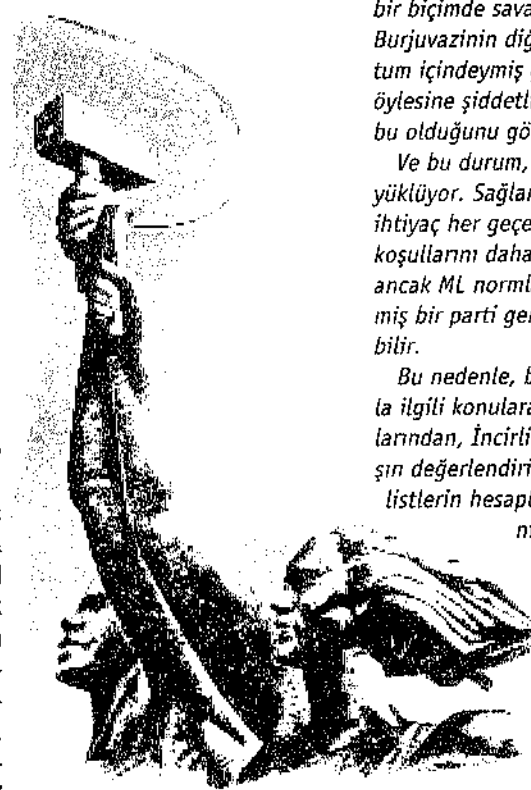
Bu onıların planı. Ama henüz savaş karşıtları, işçi ve emekçiler sözlerini söylemediler...

Türk ordusu, Lübnan'a sözde 'barışı tesis etmek için', 'insani yardım için' gidecek. Ve kesinlikle Hizbullah'la çatışması söz konusu olmayacak! Böyle söylüyor savaş tacirleri. Bir İngiliz yazarın dediği gibi; "şeytan bir günah işleteceği zaman, işe önce günahı kutsallık zırhına sarmakla başlamış" 'Müslüman' AKP de, Müslüman halklara karşı savaşa girmeden önce, 'barış', 'insanlık' gibi kutsal zırhlara sarıyor günahlarını.

Bütün bu yalanların, kitlelerin savaş karşıtı duygularını yatıştırmak için söylendiği çok açık. Oysa on yıllardır sorunlu olan o bölgede çatışmanın çıkmaması mümkün değil. Kaldı ki, oraya sadece Lübnan-İsrail savaşını durdurmak için gidiliyor. ABD'nin başlattığı yeni emperyalist savaşın bir parçası olarak gidiliyor. Hizbullah-İsrail savaşının bir 'gölge savaşı' olduğu, aslolarak İran-ABD savaşının yaşandığı kimse için sır değil. Kaldı ki, son savaşta da İncirlik üssünden İsrail'e silah takviyesi yapıldığı açığa çıktı. İran uçakları, Hizbullah'a silah taşıyor gerekçesiyle zorunlu iniş yaptırılıp aranıyor. Bu arada Kızılay arabalarıyla da Hizbullah'a silah taşındığı söyleniyor. Ama şaşırtıcı değil, savaşlarda her zaman silah tacirleri vurgun vurmuştur. Hizbullah sığınaklarından İngiliz malı dübünler nasıl çıkıyorsa, Türkiye'den de savaşan iki tarafa silah sevkiyatı yapılabilir.

Savaşın başta silah tekelleri olmak üzere burjuvaziye hizmet ettiği, ezilen halklara, işçi ve emekçilere, kan ve gözyaşından başka bir şey vermediği binlerce yıllık tarihsel deneyimdir. Askeri harcamalar artarak 'savaş ekonomisi' ile kitlelerin yaşam koşulları daha da ağırlaşacaktır. Dahası, emperyalistlerin çıkarları için kan ve can pazarına sürülecek olan, işçi ve emekçilerdir. Savaş boyunca utanç ve açlık bir arada yaşanacaktır.

1 Eylül "Dünya Barış Günü"! Yine resmi makamlarca hamasi nutuklar atılacak. Ama savaşa girmek için son hazırlıklar da bu arada tamamlanmaya çalışılacak. Buna izin vermeyelim! 1 Mart tezkeresini durdurmayı başardığımız gibi, Lübnan seferini de durdurabiliriz! Yine sokaklara çıkalım, alanları dolduralım! Bu kez doğrudan meclise yürüyüp savaş tacirlerinin heveslerini bir kez daha kursaklarında bırakalım!

O k u r l a r a . . .

Ülkemiz savaş bataklığına sürüklenmek isteniyor. ABD işbirlikçisi burjuvazi ve onun temsilcileri, Türkiye'nin savaşa girmesi için tüm güçleriyle çalışıyorlar. Meclisi erken açmaya, hatta meclisi devre dışı bırakmaya çalışarak savaşa girme kararını resmileştirmenin yol ve yöntemlerini arıyorlar. Ancak perde arkasından da ABD emperyalizmine sözler vermekten, gizli kararnameler ve anlaşmalarla pek çok adımı atmaktan geri durmuyorlar. İncirlik üssünün kullanımındaki rahatlık, Türkiye'nin üst üste Lübnan'a heyetler göndermesi vb örnekler, görünenden çok daha hızlı bir biçimde savaşa sürüklenmek istediğimizi gösteriyor. Burjuvazinin diğer klikleri bu savaşa kısmen karşı bir tutum içindeymiş gibi görünüyorlar, ancak savaş rüzgarları öylesine şiddetli bir biçimde esiyor ki, bugün ağır basanın bu olduğunu görmemek mümkün değil.

Ve bu durum, devrimcilerle komünistlere büyük görevler yüklüyor. Sağlam ve güçlü bir savaşçı ML partiye duyulan ihtiyaç her geçen gün daha da büyüyor. Sertleşen yaşam koşullarını daha da zorlaştıran savaşa hazırlık günlerinde, ancak ML normlarla donanmış, Bolşevik temelde örgütlenmiş bir parti gerçekten mücadeleyi büyüten bir rol oynayabilir.

Bu nedenle, biz de bu ayki gündemimizde ağırlığı savaşa ilgili konulara ayırdık. Türkiye'nin savaşa girme hazırlıklarından, İncirlik üssünün kullanımına, Lübnan'daki savaşın değerlendirilmesinden, savaşın arkasındaki emperyalistlerin hesaplarına ve savaş karşıtı eylemlere kadar geniş alanda yazılar yayınladık. Ve bütün bunların yanında, başlamış olan savaşın askeri boyutunu ML bakış açısıyla inceleyen bir yazı dizisi başlattık.

Sınıfın gündemi de oldukça dolu bu ay. Metal ve tekstil TİS'leri, memurların 'toplu görüşme'leri, tek tek fabrikalarda yaşanan pek çok direniş sınıf sayfalarımızda yer alıyor.

Ülkemiz tarihinde tekelleşmeyi inceleyen yazı dizimizin son bölümünü yayınlıyoruz.

12 Eylül'ün yıldönümünde, 12 Eylül'den hesabı soracak ve 12 Eylül işkencecilerini yargılayacak tek gücün 12 Eylül'e direnenler olacağını vurguluyoruz. Ve 12 Eylül'e direnenlerin önderlerinden birini, 12 Eylül'e sıkılan 'ilk kurşun' Osman Yaşar Yoldaşcan'ı anlatıyoruz.

Gelecek sayıda buluşmak dileğiyle...

45. sayıda

3	Türkiye savaşa giriyor
4	Kadıköy'de dayanışma mitingi
5	İncirlik üssü kapatılsın
6	Metal işkolunda TİS dönemi
7	Kamu emekçisi toplu sözleşme için greve
8	Zincir eyleminde gözaltı
9	"Özel güvenlik" üzerine
10	Tarımda gözde sektörler
11	İşçi eylemleri
12	Zor dönemlerde devrimci olmak
14	Savaşa verilen ara
16	Savaşın arkasındaki emperyalist hesaplar
17	Bu savaş her açıdan bir dönüm noktası
18	İsrail'in kuruluşu ve Sovyetler Birliği'nin tutumu
20	"Hepimiz Iraklı, Filistinli, Lübnanlı..." mıyız?
21	Osman Yaşar Yoldaşcan
22	10 Eylül 1920 TKP'nin kuruluşu
23	12 Eylül
24	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
25	Savaşın askeri boyutu-I

Türkiye savaşa girmeye hazırlanıyor. ABD emperyalizminin işbirlikçisi burjuvazi, bütün gücüyle bunun için uğraşıyor. Hazırlıklar dört bir koldan yürütülüyor. Türkiye'yi savaşta kendi yanında görmek isteyen kesimler, çağınlarını artırdılar. ABD ve İsrail'in yanı sıra, BM Genel Sekreteri Kofi Annan da Türkiye'yi ikna etmek için Eylül ayı başında gelmeyi düşünüyor.

Hükümet, savaşın başladığı andan itibaren, savaşa girmek üzere hazırlıklarını artırdı. Öncelikle İncirlik Üssü İsrail'in artan cephane ihtiyacını karşılamak üzere kullanılmaya başlandı, üzerinde 'patlayıcı' uyarısı bulunan tırlar, İncirlik'ten Mersin limanlarına yollanmaya başlandı. Bu arada Türkiye'nin asker göndermeye ne kadar istekli olduğu her biçimde dile getirilmeye başlandı. Ateşkes'in hemen arkasından bölgeye giden Dışişleri Bakanı Gül, İsrail, Lübnan ve Suriye'de peşkeşe yaptığı görüşmelerle asker göndermenin

hiçbirinin BM gücüne katılmaya istekli görünmemesi. Sadece Fas, Bangladeş, Endonezya ve Malezya asker göndermeye gönüllü davranıyor; ancak bu ülkelerin hepsi de İsrail ile ilişkisi olmayan, İsrail'i tanımayan ülkeler. Bu nedenle İsrail onların değil, tek Müslüman ülke olarak Türkiye'nin katılmasını istiyor. Ancak zaten Ortadoğu ülkeleri ile ilişkileri çok da iyi olmayan Türkiye'nin, İsrail'in ve ABD'nin çıkarına bir savaşa girmesi sorunu daha da büyütecek bir etken olacak.

Asker gönderilecek bölgenin son derece riskli bölgeler olması da bir başka sorun. Türkiye'nin Lübnan'da konuşlanabileceği iki seçenek var. Birisi Hizbullah'ın kalesi olarak bilinen Bekaa Vadisi, ki ateşkesin son bulması halinde Türkiye, bu bölgede doğrudan Hizbullah ile karşı karşıya kalacak. İkincisi ise, Lübnan ile İsrail sınırı arasında kalan Bint Cheyl bölgesi. Burası da Hizbullah'ın füzelerini fırlattığı bölge. Hizbullah'ın silah bırakma konusunda söz vermediğini dikkate alı-

sundaki kaygıları büyütüyor ve kitleleri ikna etmeyi zorlaştırıyor. Meclisteki vekiller de bunun sıkıntısını yaşıyorlar. Yarın savaş içinden çıkılmaz bir hal aldığı ve Türkiye 'Lübnan bataklığında' boğulmaya başladığında, bunun faturasını ödememnin çok zor olduğunu biliyorlar. Kitlelerin ikna olmadığı bir savaş kararının altına imza atmanın bedelini ödemek istemiyorlar. Üstelik özellikle AKP vekillerinin, kendi 'Müslüman' kimlikleri, Müslüman Hizbullah'ın karşısında ve çok tepki duyulan İsrail ve ABD'nin yanında yer almayı daha da zorlaştırıyor. Mecliste 263 üyesi bulunan 'Türkiye-İsrail Dostluk Grubu'nun istifaların arkasından dağılma aşamasına gelmesi de bütün bu kaygıların göstergesi.

Ancak AKP hükümeti, bu defa işini sağlama almak, 1 Martta yaşadığı 'tezkerre kazası'nı bu defa yaşamamak istiyor. Bir taraftan milletvekillerini ikna turları düzenliyor, -hatta Erdoğan bu işi bizzat kendisi yürütüyor. Bir taraftan meclisin erken açılması için uğraşıyor. AKP'nin asıl çabası ise, meclisi devreye sokmadan savaşa girme kararını verecek bir ara formül bulunması. Anayasaya göre savaşa girmek için meclis kararı gerekiyor. Ancak 1 Mart tezkeresinin boşa düşmesinin arkasından, Ekim ayında hükümet, Irak'a asker gönderme kararını almış, bu konudaki yasal düzenlemeyi ise meclisin dışında "hükümet kararı" olarak çıkartabilmişti. Şimdi de BM eğer tüm üyelerini bağlayıcı bir karar alırsa, asker gönderme kararını meclise getirmeye gerek kalmayacak. Bu nedenle hükümet her türlü açığı ve olasılığı değerlendirerek bu defa işini sağlama almak istiyor.

Türkiye savaşa giriyor!

Savaş hükümeti olarak kurulan AKP hükümeti, başa geldiği andan itibaren 'Yurtta savaş, dünyada savaş' sloganını kendine rehber edindi.

Bir taraftan Irak'ta yürütülen savaşın en büyük destekçilerinden biri oldu. Her fırsatta savaşın savunusunu ve ABD'nin yordakçılığını yaptı. Ülke içinde de her cepheden bir savaş yürüttü AKP hükümeti. İşçi ve emekçiler üzerinde estirdiği terör ile, kitlelere karşı da bir 'savaş hükümeti' olduğunu kanıtladı.

koşullarını netleştirmeye çalıştı. Bu arada İsrail'de, kaçınılan İsrail askerlerinin aileleriyle yaptığı gizli görüşme sırasında, onlara "elimizden geleni yapacağız" sözünü vererek savaşa girmeye hazırlıklı olduklarını gösterdi. Keza İran'a ait iki uçağın Hizbullah'a silah götürdüğü gerekçesiyle Diyarbakır'a indirilerek aranması, Türkiye'nin İsrail'in isteklerini ne kadar dikkate aldığını göstermesi açısından çarpıcıydı. Son olarak Lübnan'a giden bir asker, diplomat ve uzmanlardan oluşan bir heyet, Türk askerlerinin konuşlanabileceği bölgeler için keşif yaptı. İlk etapta 1200 ile 1500 arasında askerin gönderilmesi düşünülüyor.

Hükümet savaşa girme konusunda son derece istekli davranıyor. Ancak diğer taraftan, bu savaşa katılmanın oldukça önemli riskleri de var. En başta, BM gücünün görev tanımının ve süresinin tam olarak yapılmamış olması geliyor. Hükümet, kitleleri kandırmak için Hizbullah ile bir savaşa girmenin sözkonusu olmadığını, BM gücünün komutasının da üstlenilmeyeceğini, sadece insani yardım için gitmek istediklerini anlatıp duruyor. Ancak oraya gittikten sonra Hizbullah ile karşı karşıya gelmek kaçınılmaz görünüyor. Hizbullah ile çatışmak, Türkiye'nin aynı zamanda Suriye ve İran ile de karşı karşıya gelmesine neden olacak. Bu durumda, Türkiye, birçok cephede birden savaşmak zorunda kalacak.

İkinci sorun, Ortadoğu'daki ülkelerin

sak, iki bölge de oldukça büyük tehlike içeriyor.

BM gücünün Lübnan halkı ve genel olarak Ortadoğu halkları nezdinde "İsrail'in koruması" olarak görülmesi de ayrı bir sorundur. Gerçekten de BM İsrail'in istekleri doğrultusunda kararlar almaktadır. Bu durum, hızlı bir biçimde BM gücü ile oradaki halkın karşı karşıya gelmesine yol açacaktır.

'1 Mart kazası olmasın'

Bütün bu kaygıları bir kenara bırakan hükümet, bir an önce savaşa girmek için cansiperane çalışmaktadır. Ancak savaşa girmenin önündeki en önemli engel, kararın meclisten çıkması zorunluluğudur.

Irak savaşı başladığında da ABD'nin saflarında savaşa dalmak için çok uğraşan AKP, bunu başaramamıştı. 1 Mart 2003'te meclise getirilen tezkere, mecliste reddedilince bu beklenti ertelenmek zorunda kalmıştı. Ancak aylar sonra, savaş karşıtı tepkiler belli ölçüde yatışmaya başladığında, Ekim ayında tezkereyi yumuşatarak yeniden meclise getiren AKP, bu defa istediği kararı çıkarmıştı. Fakat konjonktürdeki değişimler, Türkiye'nin savaşa girmesini engelledi.

Bugün de AKP yeni bir 'tezkere krizi' ile karşı karşıya bulunuyor. Çünkü savaşın zorlukları bu defa çok daha fazla gözler önünde. İsrail'in 'bile' Hizbullah karşı-

'Yurtta savaş, dünyada savaş'

Savaş hükümeti olarak kurulan AKP hükümeti, başa geldiği andan itibaren 'Yurtta savaş, dünyada savaş' sloganını kendine rehber edindi. Bir taraftan Irak'ta yürütülen savaşın en büyük destekçilerinden biri oldu. Her fırsatta savaşın savunusunu ve ABD'nin yordakçılığını yaptı.

Ülke içinde de her cepheden bir savaş yürüttü AKP hükümeti. İşçi ve emekçiler üzerinde estirdiği terör ile, kitlelere karşı da bir 'savaş hükümeti' olduğunu kanıtladı. Yaklaşık 3 yıllık hükümet süreci boyunca, hemen her cepheden yürüttüğü savaş ile kitlelerin gözünde teşhir oldu.

Mesela işçilerin ya da küçük üreticilerin karşısına her çıkışında, Erdoğan onları azarlayan-fırça atan bir söylem kullandı. Mersin'deki portakal üreticisine yaptığı hakaret bunların içinde en akıldakalananlardan biridir. Keza en son fındık üreticilerine dönük polis saldırısı emrini bizzat veren ve bu emri uygulayamadığı için emniyet müdürünü görevden alan da Erdoğan'dır.

Özelleştirmelerin en çok bu dönemde gerçekleştirilmesi de bu politikanın ürünüdür. Özelleştirmeye karşı çıkan SEKA, Seydişehir, Cola işçilerinin çeşitli defalar polis şiddetine maruz kalması, burjuvazinin işçileri sindirmek için yürüttüğü sava-

şın bir parçasıdır.

Son Terörle Mücadele Yasası, hükümetin en çarpıcı icraatlarından biridir. Bu yasa ile kitleler 'terörist' olarak ilan edilmekte, devlet sıradan bir hak alma mücadelesine bile pervasızca saldırma hakkını edinmektedir. Zaten ilk uygulamalar da bu doğrultudadır. Bu yasa sayesinde, Dersim'de stand açan devrimciler hemen tutuklanmakta, polislin hak ve yetkileri sınırsız bir biçimde artırılmaktadır.

PKK'ye karşı operasyonların artması, kirli savaş yöntemlerinin daha etkili bir biçimde devreye sokulması da bu hükümet zamanında gerçekleşmiştir. Öcalan'a hücre içinde hücre cezası uygulaması, Güney'e, Kandil Dağına dönük operasyonların artırılması, gerillaların cesetlerinin yakılması, kimyasal silah kullanılması, cenazelerinin teslim edilmemesi, Amed serhildanı sırasında ve sonrasında çocukların öldürülmesi ve işkence görmesi gibi uygulamalar bu dönemde artmıştır. Keza Mercan'da 17 MKP gerillasının katledilmesi de bu hükümetin icraatları arasındadır.

Kürt halkına dönük olarak linç girişimleri de bu dönemde başlatılmıştır. Faşist sürüler linç histerisiyle Kürt işçi ve emekçilerin üzerine salınmakta, ölümüne bir şekilde dövülmektedir. Sadece Kürt halkı değil, devrimci yapılar da bu saldırılarla karşı karşıya kalmıştır. İmrâlı'dan dönmekte olan DEHAP'lılara Bozüyük'te gerçekleştirilen büyük saldırının yanında, Trabzon'da bildiri dağıtan TAYAD'lılar, Ümraniye'de stand açan koordinasyon bileşenleri, Elazığ'da 1 Mayıs'a katılan devrimci kortejler bu saldırılara maruz kalmışlardır. En son Tokat'ta spor akademisinin sınavına girmekte olan bir öğrencinin linç edilmek istenmesi, sorunun ulaştığı boyutu göstermektedir. Milliyetçi-şoven bir saldırganlık kışkırtılmakta, faşist bir görüş aracılığıyla linç girişimleri düzenlenmekte, ancak bunlar gerici dalganın etkisi altında olan kesimlere örnek oluşturmaktadır.

Bütün bunlar AKP hükümetinin bilinçli politikaları, bilinçli kışkırtmalarıdır. Asıl amaç, dışarıda ABD'nin saflarında savaşa girme hazırlıkları yapılırken, içeride de kitlelerin etkisizleştirilmesi, susturulmasıdır. Bu nedenle en sıradan hak arayışları, en yasal devrimci eylemler bile, devletin şiddetli terörüne maruz kalmakta, içeride de savaş rüzgarları estiril-mektedir.

Özellikle Türkiye'yi ikiye bölen ve Kürdistan sınırlarını Karadeniz'e kadar uzatan ABD'nin 'Yeni Ortadoğu Haritası'nın ortaya çıkmasının arkasından, Türkiye PKK konusundaki ısrarını artırdı. Çünkü artık sorun, güneyinde bir Kürdistan devletinin kurulmasını kabullenmekten öteye geçmişti, 'kendi' topraklarını kaybetmekle karşı karşıya kalmıştı. Bu nedenle PKK konusunda daha somut sözler ve adımlar görmek istedi. ABD de bu adımları atmaya başladı.

Lübnan'a karşı PKK

ABD'nin, Türkiye'nin savaşa girmesi konusunda en büyük vaadi PKK'dir. Irak savaşıyla birlikte Kürt sorunu da yeni bir evreye girmiştir. Iraklı Kürtlerin açık ABD işbirlikçisi olarak hareket ettikleri, Iraklı direnişçilere ve halka karşı savaşa giriştikleri bu yeni evrede, Kürtlere verilen

söz de kendi devletlerini kurmalarıydı. PKK bu süreçten çok umutlanmış, özellikle İran savaşı sırasında kendisinin de ABD ile bir yakınlaşma, işbirliği geliştirme isteği ve çabası artmıştı.

Ancak İsrail savaşı PKK'nin beklediği dengeleri alt üst etti.

ABD emperyalizmi, bu savaşta Türkiye'nin yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ancak Türkiye'nin yardımının en önemli koşulu, PKK'nin etkisiz hale getirilmesi oldu. Özellikle Türkiye'yi ikiye bölen ve Kürdistan sınırlarını Karadeniz'e kadar uzatan ABD'nin 'Yeni Ortadoğu Haritası'nın ortaya çıkmasının arkasından, Türkiye PKK konusundaki ısrarını artırdı. Çünkü artık sorun, güneyinde bir Kürdistan devletinin kurulmasını kabullenmekten öteye geçmişti, 'kendi' topraklarını kaybetmekle karşı karşıya kalmıştı. Bu nedenle PKK konusunda daha somut sözler ve adımlar görmek istedi. ABD de bu adımları atmaya başladı. Irak'ta PKK bürolarının göstermelik olarak da olsa kapatılmaya başlanması, bazı PKK önderlerinin yakalanması sözünün verilmesi, ABD'nin Türkiye'ye dönük vaatlerinin başında geliyordu.

PKK konusunda atılan adımlar, Türkiye'nin elini farklı bir noktadan da rahatlatıyordu. Kitleler üzerinde estirilen PKK karşıtı milliyetçi rüzgarlar, kitlelerin savaşa ruhen hazırlanmaları konusunda da etkili oluyordu. Güney'deki ve ülke içindeki Kürtlere karşı kışkırtılan kesimler, savaşçı politikalara daha rahat endekslenebiliyordu. Kışkırtılan bir Kürt düşmanlığı, Türkiye'nin savaşa girmesinde kitleleri ikna edecek önemli bir bahane haline geliyordu.

Diğer taraftan, ABD'nin PKK karşıtı bir tutum izlemesi, Türkiye'deki ABD karşıtlığının törpülenmesi konusunda devletin önüne önemli bir zemin serdi. AKP hükümeti, PKK konusunda ABD'nin 'yardımlarını' üzerinden yaptığı propagandayla ABD'ye karşı tepkileri nötralize etmeyi ve ABD'nin saflarında savaşa katılma fikrinin kabullenilmesini amaçlıyordu.

Hükümet bütün çekincelerine ve ABD karşıtı kesimlerin itirazlarına karşın, hızlı bir biçimde Lübnan'a asker gönderme hazırlıklarını yapıyor. Ancak bir taraftan da kitleleri ikna edecek açıklamalar yapmayı ihmal etmiyor. Türkiye'nin kesin olarak Hizbullah'ın silahsızlandırılması gibi bir görev üstlenmeyeceği, savaşa dönük görevler almayacağı, görevlerini sadece sağlık ve eğitim yardımı gibi konularla sınırlı tutacağı yönünde sözler veriyor.

Gerçekte ise savaşa bir kere girdikten sonra geri durmak ya da savaşa katılmamak gibi bir şey söz konusu olamaz. Zaten amaç da geri durmak değil, tam tersine aktif görevler üstlenerek ABD emperyalizminin gözüne girmek, ona verilen sözleri tutmaktır.

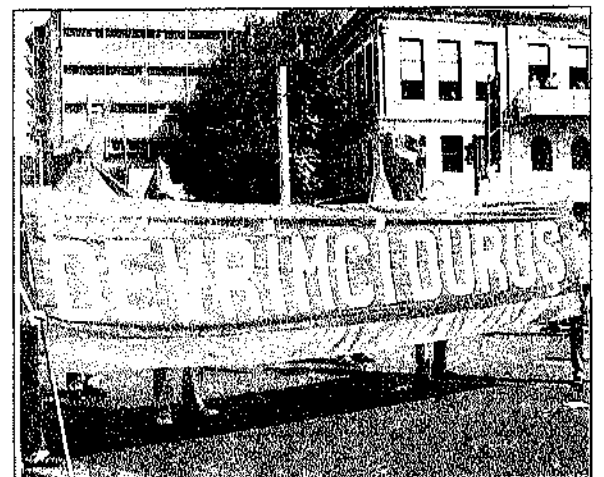
Ancak savaş, burjuvazi için yeni fırsatlar, yeni olanaklar anlamına gelirken, kitleler için yoksulluk, acı ve ölümdür. İsrail'in bile kaybettiği bir savaşta, BM'nin yapabileceği yeni bir şey yoktur. Gelecek olan asker cenazelerinin yaratacağı büyük acı, savaşa dönük olarak ekonominin düzenlenmesinin getireceği büyük yoksulluk, hak gaspları ve ekonomik yıkım; yasaların yeniden düzenlenmesiyle birlikte en küçük bir hak arayışına ve savaş karşıtı söyleme bile en ağır cezaların verilmesi; ülkenin içinde de işkence ve terörün azgınca estirilmesi; bütün bunlar savaşa girildikten sonra kitleleri bekleyen yıkımın özetidir.

Bu nedenle savaşı durdurmak için uğraşmalı, savaşa karşı kitleleri harekete geçirmeliyiz.

Kadıköy'de Lübnan ve Filistin Halkıyla Dayanışma Mitingi

ABD emperyalizmi desteğinde İsrail'in Filistin ve Lübnan'da yaptığı katliamları protesto etmek, Filistin ve Lübnan halklarıyla dayanışmak amacıyla, 20 Ağustos'ta Kadıköy'de bir miting gerçekleştirildi. Emek Platformu bileşenlerinin organize ettiği mitinge, Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, dernekler, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Saat 14'te Tepe Natilius ve Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanan kitle, iki koldan İskele Meydanı'na yürüdü. Sendikaların katılımı temsili düzeyde kalırken, Tez Koop-İş kiteselliği ve coşkusıyla dikkat çekti. Tepe Natilius kolunda, KESK ve TMMOB, ardından da Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri ('Proleter Devrimci Duruş, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Kaldıraç, Emekçi Hareket Partisi, İLPS, Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket, Halk Kültür Merkezleri ve Odak) ile HKP, Aİnteri, BDSP, Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, SDP, EMEP, DTP ile diğer gruplar yürüdü. Bu kolun en kalabalık kolunu oluşturan devrimcilerin oluşturduğu birlik ve Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu oldu. Yürüyüş boyunca sık sık, "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Siyonist İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Proleter Devrimci Duruş kortejinde ise sık sık "Kahrolsun Emperyalizm Siyonizm", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

Haydarpaşa kolundan ise Türk-İş'e ve diğer sendikalara bağlı şubeler önde yer alırken, ardından BAK, Yurtsever Cephe, ÖDP ve diğer gruplar katıldı. Miting alanında Filistin ve Lübnan'da ölenler şahsında saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından miting tertip komitesi adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada İsrail'le ikili anlaşmaların iptal edilmesi, Lübnan'a asker gönderilmemesi, Sınır ötesi operasyonların yapılmaması istenirken, Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Miting, Grup Yorum'un söylediği türküler ve marşlar eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi. Mitinge yaklaşık 6 bin kişi katıldı.

İncirlik Üssü Kapatılsın!

1950 yılında Türk ordusuna ait olarak, Türk Hava Atış Bombardıman Destek Komutanlığı olarak faaliyete başlayan İncirlik Üssü, 1952'de Türkiye'nin NATO'ya üye olmasının ardından, ABD emperyalizminin hizmetine sokuldu. Bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği'ni izlemek için istihbarat amacıyla kullanılan İncirlik Üssü, ismini ilk kez 1958'de Lübnan'a yapılan çıkarmada duyurdu. Amerikan askerleri bu üsten çıkarmayı gerçekleştirmiş, uçaklar buradan kalkmıştı. Yıllardır böyle bir üssün olduğu halktan gizlenmiş olmasına rağmen, İncirlik bir biçimde her zaman "hareketli" olmuştur. 1960'lı yıllarda Sovyetler Birliği'ni izlemek için havalan savaş uçakları buradan kalkmıştır. 1986'da Libya'nın bombalanmasında kullanılan uçaklar buradan havalanmıştır. Uzun yıllar boyunca lojistik ve istihbarat destekli olarak kullanılan bu üs, 1991 Körfez savaşında tekrar gündeme gelmişti. Irak halkına yapılan katliamları gerçekleştiren uçaklar, savaşın ikmaline ilişkin faaliyetler hep burada gerçekleştirildi. Onlarca uçak, füze buradan gönderildi. Televizyon ekranlarında bir ışık huzmesi şeklinde gördüğümüz ölüm kusan füzelerin fitili buralarda ateşlendi. O dönemki söylemlerde ilk kez bir ülkenin üssü bu kadar açık bir şekilde teşhir oldu. Burjuvazi savaşa girmek için adeta yalvardı ve üssün tüm imkanlarını döktü efendilerin önüne. ABD emperyalizmiyle yapılan herhangi bir anlaşmada İncirlik Üssü'nün bir hareket için kullanılacağına ilişkin bir madde yok. Yine gayri resmi olarak her dönem hararetli faaliyetler, yalanlamaların ardından yürütülmüştür. Ne zaman Ortadoğu'yla ilgili bir plan yapılsa emperyalistler tarafından İncirlik muhakkak anılır, gündeme sokulur. Türk işbirlikçileri göstermelik nutuklar dizerken, herkesin gözleri önünde kalkan uçakları görmememiz için de ellerinden geleni yaparlar. İncirlik Üssü Adana'da 41 dönümlük bir arazinin üzerinde kuruludur ve bu üsteki nüfus İncirlik ilçesinin nüfusuyla aynıdır neredeyse. ABD ordusunun 5 bin askeri, onlarca uçağı ve yüzlerce uzun menzilli füzesi burada tutulmaktadır. Son olarak İncirlik Üssü'nde 90 kadar atom bombasının bulunduğu açıklanmıştı. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Japon halkının üzerine atom bombalarını hiçbir pişmanlık duymadan atanlar, bu atom bombalarının bulunmasını da doğal karşılayacaklardır. Yine, İsrail'in son yaptığı Lübnan

operasyonunda kullanılmak üzere 15 tır dolusu sevkiyatın yapıldığı son günlerde gündemde. Tabi bunun gerçekliği de inkar ediliyor, yetkililer tarafından. İncirlik sadece bir "üs". Ancak şu bilinmektedir ki, hiçbir emperyalist üs, süs olsun diye kurulmamış, onlarca savaşta ve milyonlarca insanın katledilmesinde aktif rol oynamıştır.

İncirlik Üssü, her dönem gündemde yerini aldı. 11 Eylül saldırılarından sonra, savaşın her aşamasında işbirlikçi tekeller tarafından emperyalizmle pazarlık payının artırılmasının bir aracı haline dönüştürüldü. Onlar bir yandan "pazarlık" yaparken, bir yandan da uçaklar havalanıyor, nakiller gerçekleştiriliyordu. Hiçbiri resmi değildi tabi, ne bir hukuk, ne bir anlaşma maddesinde olmayan şeyler, gözlerimiz önünde cereyan ediyordu. Limanlara ABD gemileri yanaşıyor, tırlar dolusu asker ve askeri araç sevkiyatı yapılıyordu. Resmi olarak açıklama belliydi, "İncirlik Üssü'nden kesinlikle bir uçak kalkamaz, ancak malzeme sevkiyatı yapılabilir." Gözle görülen, onlar tarafından kabul edilmedi ve edilmeyecek de. İncirlik Üssü, emperyalizm kadar ne kadar önemliyse, işçiler ve emekçiler için de o kadar önemli. İncirlik Üssü'nün kapatılması için verilen mücadele, aynı zamanda diğer emekçi halklarının katliamına seyirci kalmamak anlamına gelmektedir. İncirlik Üssü, adı ve konumu bilindiği için gündemde. İncirlik benzeri birçok üs gizli tutulmakta ve nerelerde olduğu bilinmemektedir. Çünkü işçi ve emekçilere bunu açıklayamayacağını bilen burjuvazi, ulusal çıkarlardan dem vurmaya devam ediyorlar. Nasıl Körfez savaşında aktif rol almak ve halkların katili olmak için istekli davrandırlarsa, Ortadoğu'da cereyan eden emperyalist savaşa da bir şekilde dahil olmak istiyorlar, oluyorlar. Gerek barış gücüne asker vererek, gerek en ücra ülkelere asker göndererek gerekse de İncirlik Üssü'nü ve limanlarını kullanarak bunu zaten yapıyorlar. Resmi olarak yapamamalarının tek sebebi, işçiler ve emekçilerden korkmalarıdır. Kafalarını bulandırmalarına izin veremeyelim. Ne barış gücü, ne de ulusal çıkar aldatmacalarına kanmayacağız. Orada halkların katili olmak istemeyen işçiler ve emekçiler İncirlik Üssü ve tüm emperyalist üslerin kapatılmasını talep etti ve ediyor. ABD başta olmak üzere tüm emperyalist ülke askerleri ve malzemeleri ülke dışına çıkarılmalı, tüm anlaşmalar halka açıklanarak iptal edilmelidir.

Taksim'de savaş karşıtı eylem

İsrail siyonizminin ABD emperyalizmi desteğinde gerçekleştirdiği Filistin ve Lübnan'daki katliam ve saldırılarını protesto etmek için eylemler sürüyor. 31 Temmuz'da Taksim Tüneli'nde toplanan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu (PDD, HÖC, HKM, DHP, EHP, Devrimci Hareket, Odak, ESP, Kaldıraç), BDSP, Alinteri, HKP, Halkevleri, SDP ve TÖP kitlelerine Odakule önünde polis saldırı. Ortak pankartların ardından kortejler oluşturan bini aşkın kişi, "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil İsrail Lübnan'dan Defol", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinli'yiz", "Her Yer Lübnan Hepimiz Lübnanlı'yız", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarını atarak yürüyüşe geçti. Kana katliamının hemen ardına gelen eylemde kitlenin coşkusu ve öfkesi sloganlara yansıdı. Odakule'de polis barikatıyla karşılaşan kitle burada da "Halka Değil, İsrail'e Barikat", "Polis Şaşıma İsrail'i Koruma" sloganlarıyla beklemeye başladı. Polis, kitle temsilcilerine "Galatasaray Postanesi önüne kadar yürüyüp açıklamayı yapın" derken, temsilciler eylemi AB temsilciliği önünde bitireceklerini söyledi. Yaklaşık bir saat süren görüşmelerin ardından, devletin üst kademelerinden gelen emirle gaz bombalarıyla, joplarla, panzerle saldırıan polis, onlarca kişiyi yaraladı, birçok kişiyi de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar polis tarafından joplar ve kalaslarla dövülürken, gözaltında bulunan 4 kişi ertesi gün bırakıldı. Polisin eylem sırasında ara sokaklara elleri kalaslı sivil polisleri yığması dikkat çekerken, yapılan saldırıya karşı kitle taşlarla karşılık verdi. Bir saatten fazla süren çatışmalarda kitlenin bir kısmı Tariabaşı Bulvarı'nı bir kısmı da Eminönü-Karaköy yolunu trafiğe keserek polisle çatıştı.

Yapılan saldırıyı protesto etmek için 1 Ağustos'ta aynı bileşenler saldırının gerçekleştiği Odakule önünde kitlese bir basın açıklaması yaptı. Polisin yaptığı saldırıyla ve devlet tarafından aldığı emirle safını belirlediğine vurgu yapılırken, Lübnan'a asker göndermenin gündemde olduğu bugünlerde kimsenin sesinin çıkmasına izin verilmek istenmediği söylendi. Ancak, yapılan bu saldırılara rağmen, her zaman her yerde en kararlı şekilde sokaklara çıkılacağı ve bu saldırıların kitleleri yıldırmayacağı açıklandı. Açıklamaya 150 civarı insan katılırken, sık sık "Baskılar, Gözaltılar Bizleri Yıldıramaz", "Devlet Terörüne Son", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı.

İsrail'in Ortadoğu'daki katliamlarını ve saldırılarını aratmayan Taksim saldırısının ardından 6 Ağustos'ta Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, HKP, BDSP, TÖP, Alinteri ve Divriği Kültür Derneği üyeleri Levent Metro'dan İsrail Konsoloslugu önüne kefenli yürüyüş gerçekleştirdi. 16'da Levent Metro çıkışında toplanan 300 kişilik kitle, yolu kapatarak "Katil İsrail Lübnan'dan Defol", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganlarını atarak İsrail Konsoloslugu önüne geldi. İsrail Konsoloslugu önünde 15 dakikalık oturma eylemi yapılırken, kefen giyen bir grup yere yatarak Filistin ve Lübnan'da yapılan katliamları anlatmaya çalıştı. Oturma eylemi boyunca marşlar söylenip şirler okundu. Ardından yapılan basın açıklamasıyla eylem bitirildi.

Nurtepe'de Eylem

7 Ağustos akşamı PDD, ESP, HKM, Kurtuluş Partisi, SODAP, TÖP ve Partizan tarafından meşaleli yürüyüş düzenlendi. Nurtepe'de cemevi önünde toplanan 80 civarı kişi "Filistin, Lübnan, Irak... Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir" pankartının arkasında meşalelerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil İsrail Lübnan'dan Defol", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Caddeyi trafiğe kapatarak Arkadaş Kafe önüne kadar gelen kitle adına bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında İsrail tarafından yapılan katliamlara değinilirken, Türkiye içinde yapılan TMY değişikliği vb. kanunlarla savaşa uygun konumlanma yapıldığına vurgu yapıldı. Basın açıklaması sırasında panzerlerle gelen polis eylemi uzaktan izlemekle yetindi.

Metal işkolunda TİS dönemi başladı

SATIŞA İZİN VERMEYECEĞİZ!

Metal işkolunda grup TİS dönemi başladı. Ardından Tekstil işkolunda grup TİS dönemine girilecek. Yanı sıra emekçi memurlar cephesinde 'toplu görüşme' süreci devam ediyor. İşçi ve emekçileri yeni bir hareketlilik sürecine giriyor.

En ağır çalışma koşullarının ve yoğun işgücü sömürsünün yaşandığı metal işkolunda yapılacak sözleşme, Tekstil ve diğer sözleşmeye girecek işkolları için de emsal teşkil edecektir. Sanayinin kilit sektörü olan metal işkolu, gerek burjuvazi açısından, gerekse işçi sınıfı açısından sınıflar mücadelesinde kilit noktayı tutmaktadır. Yapılacak bir grev, hele ki emperyalist savaşın sürdüğü günümüzde, burjuvaziye çok büyük bir şamar indirecektir. Bu yüzden bu dönem metal işkolundaki sözleşme çok önemlidir. Burjuvazi de hazırlığını buna göre yapıyor. Ya biz işçiler, bu sürece ne kadar hazırlıkliyiz?

Sendika ağalarının TİS'leri satmadaki yeni argümanı: Esnek üretim!

Genellikle toplu iş sözleşmelerine damgasını vuran, üzerinde daha çok konuşulan, uzlaşmazlık noktasını oluşturan ücretler oluyor. Metal sektöründe de henüz taraflar herhangi bir ücret oranı telafuz etmiş değillerdir. Fakat IMF'nin "asgari ücretin düşürülmesi, kıdem tazminatının kaldırılması" direktiflerinden sonra, bu sözleşmede de burjuvazi, yüzde sıfır gibi bir teklifle gelecektir. Ama esasen, metal işkolunda gürültü, ücretler konusunda kopsa da, görünürde ücretler tartışılrsa da, ücretleri belirleyen, burjuvazinin masaya 'esnek üretim biçimi' konunu ileri sürmeleri oluyor.

Son yılların toplu iş sözleşmelerinin hepsinde patronlar, 'esnek üretim biçimleri' dayatarak, "ya esnek üretim biçimleri, ya da sosyal haklarda, ücretlerde istediğimiz sözleşmeyi kabul edin" biçiminde geliyor. Bu sayede ücretleri alabildiğince düşürmüş, sosyal haklar neredeyse yok denemek nokta-ya çekilmiş, çalışma koşulları giderek ağırlaştırılmıştır. Burjuvazi 'esnek üretim', 'esnek çalışma' kartını masaya sürerek, görüşmelere başından saldırıyla giriyor ve zemini kendi lehine çeviriyor. Böylece işbirlikçi sendika ağalarına da gün doğuyor. Sendika ağaları "esnek üretimi sözleşmeye sokmadık" diyerek övünüyorlar. "Esnek üretim biçimlerini sözleşmede kabul etmedik" böbürlenmesi, satışın örtüsü oluyor. Sendika ağaları bununla övünürken, diğer haklarda (ücretler, sosyal haklar, çalışma koşulları) her şeyi burjuvazinin istediği biçimde imzalayıp geliyorlar.

İşbirlikçi sendika ağalarının TİS'leri satmanın gerekçesi yaptıkları esnek üretim, neredeyse metal işkolunun bütün işyerlerinde fiilen uygulanıyor oysa. Ödünç işçi, telafi çalışma, performans göre ücret, sözleşmeli personel vb gibi esnek üretim biçimlerinin uygulanmadığı işyeri yok. Patronlarla sendika ağaları arasında esnek üretimin fiilen uygulanması konusunda sözleşmeye konulmayan gizli bir anlaşma var. Sektörde en fazla üye sahibi olan faşist Türk Metal sendikacıları zaten bunu gizlemiyor, açıktan ifade ediyorlar.

Sendika ağaları "esnek üretimi sözleşmeye sokmadık" diyerek övünüyorlar. Sendika ağaları bununla övünürken, diğer haklarda (ücretler, sosyal haklar, çalışma koşulları) her şeyi burjuvazinin istediği biçimde imzalayıp geliyorlar. İşbirlikçi sendika ağalarının TİS'leri satmanın gerekçesi yaptıkları esnek üretim, neredeyse metal işkolunun bütün işyerlerinde fiilen uygulanıyor oysa. Ödünç işçi, telafi çalışma, performans göre ücret, sözleşmeli personel vb gibi esnek üretim biçimlerinin uygulanmadığı işyeri yok. Patronlarla sendika ağaları arasında esnek üretimin fiilen uygulanması konusunda sözleşmeye konulmayan gizli bir anlaşma var. Sektörde en fazla üye sahibi olan faşist Türk Metal sendikacıları zaten bunu gizlemiyor, açıktan ifade ediyorlar.

Patronlar memnun, sendika ağaları memnun Ya işçiler?

22 Temmuz tarihli Star gazetesinde "Başkan mest etti" şeklindeki haber yorum yazısı dikkat çekiciydi. Bu yazıda TİSK (Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu) Başkanı T. Kutadgobilik (aynı zamanda MESS'in de başkanı) "Büyük bir ihracat ve üretim var. Çok şükür ihracatımızı işçimiz sayesinde yapıyoruz. İşçimizden çok memnunuz" diyor. Ardından da "Fakat ekonominin kendine has kaideleri var. Bu rekabet koşullarını göz önüne almamız gerekir" demeyi ihmal etmiyor. Bir yandan ihracatın yüksekliğinden, üretimin büyüklüğünden ve bunlara işçilerin sayesinde ulaşıklarından bahsediyor, diğer yandan ekonominin kaidelerinden, rekabetten dem vuruyorlar. Sözleşme dönemine girerken bu demecilerin verilmesi boşuna değil. Yani şu mesajı yolluyor: "İşçiler, sayenizde iyi üretim, iyi ihracat yapıyoruz. Sizden memnunuz. Yeni bir sözleşme dönemine giriyoruz. Ekonominin kaidelerini göz önünde bulundurarak hiçbir şey istemeyin. Biz sizden böyle memnun oluruz."

MESS başkanı nereden cesaret alıp da bu sözleri sarfediyor? Kuşkusuz örgütsüz oluşumundan, sınıfa karşı sınıf tavrı gütmememizden ve sendikacıların onların hizmetinde olmasından. Yoksa devasa üretim ve verimliliği nasıl sağlayabilirler? Bunun en güzel örneğini, aynı tarihli Star gazetesinde, Türk Metal Genel Eğitim Sekreteri Mevlüt Kavlak veriyor. Kavlak: "Tuğrul bey gerçekçi bir insan. Biz zaten MESS'le eğitim çalışmaları yapıyoruz. 2004 yılındaki sözleşmede ilk 6 aylık enflasyon yüzde 2.3 iken yüzde 5'le sözleşmeyi bağittik. Yani gerçekleştiren enflasyonun yüzde 70-80 üzerinde zamma imza attık" diyor. Son iki cümle (ücretlerin yüzdesi) dışında doğru söylüyor Türk Metal Eğitim Sekreteri. Bahsedilen eğitim çalışmasının, işçi sınıfının kendi kurtuluşuna, haklarını nasıl elde edeceğine dönük bir eğitim çalışması olmadığı açık. Üretim verimliliğinin artırılması çalışmasıdır, esnek üretim biçimlerinin uygulanmasının çalışmasıdır. Metal sektöründe üretim ve verimlilik devasa büyürken, işçilere düşen ücretlerin erimesi, sosyal hakların azalması, esnek çalışma biçimlerinin dayatılmasıyla, çalışma koşullarının günbegün kötüleşmesi oluyor.

Ford Otosan 'Aramızda' dergisinde yer alan 2005 yılı 'Ford Otosan iş tahmini' anketine göre iş-

çilerin yüzde 70'i ücretlerinden memnun değil. (Patronların dergisi olduğundan, işçiler çekinmiştir. Gerçekte ise bu yüzde daha yüksektir.) Ford fabrikasına yeni giren birisi asgari ücretle işe başlıyor. Üç yıllık bir işçi ise, ikramiye ve sosyal haklarla birlikte ancak 500-600 YTL ücret alıyor. Evrensel gazetesinde Ford işçileriyle yapılan röportajda işçiler çalışma sistemini 'robotlaşma' olarak tanımlıyorlar. Bir işçi, "Ford'un felsefesi bandın hızını artırıp daha çok mal üretmek ve daha çok kar etmektir" diyor. Devamında; "bu hızla öyle bir yere vardılar ki, artık 1.7 dakikada bir otomobil üretiliyor. Geçen yıl bir araç 1.8 dakikada yapılmış, önümüzdeki yıl ise bu zamanı 1.5 dakikaya düşürmeyi hedefliyorlar" diye ekliyor.

Yine işçilerin belirttiğine göre, ağır çalışma koşullarından dolayı her ay 30 işçi iş bırakırken, bu sayı 60'ın üzerine çıktı. Ford eskisi gibi işçi bulamadığı için meslek lisesi, sınav ve yaş gibi şartları kaldırdı. "Yarım saat yemek molası, 10 dakika iki çay molası, yemekhane fabrikadan 10 dakika uzaklıkta. Koşturarak yemekhane kuyruğuna giriyorum, orada da 5-10 dakika bekliyorum. Yemeği aceleyle mideye indirip tekrar banda. Bir sigara içebilsem benden mutlusu yok. Banda bir dakika geç kalınca azar ıstıyorum" diyen Ford işçisi, bütün metal sektöründeki işçilerin çalışma koşullarını ortaya koyuyor. Diğer işkollarındaki işçilerin, bütün işçi sınıfının çalışma koşulları bundan farklı değil. Bu çalışma temposuna Kutadgobilik'ler niye memnun kalsın. İşte bu çalışma temposu, düşük ücret, sosyal haklardan neredeyse tümüyle yoksun bırakılmış işçiler, üretim ve ihracatı artırıyor.

Sendikalar üzerinde baskıyı arttırıp TİS'lere yüklenelim!

Her TİS döneminde olduğu gibi, bu TİS döneminde de TİS taslağının oluşumuna sendikacılar işçilerin katılımını sağlamadı. Sektörde Türk-iş'e bağlı Türk Metal-iş, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-iş, Hak-iş'e bağlı Çelik-iş örgütlü. Metal işkolundaki grup sözleşmelerinde şimdiye kadar yapılan TİS görüşmelerinde Türk Metal-iş belirleyici oldu. Türk Metal, MESS'le birlikte hareket ettiğini, işbirliği içerisinde olduğunu artık gizlemiyor. Birleşik Metal, daha ileri talepler öne sürse de, Türk Metal, sözleşmeyi imzaladıktan sonra bir iki itiraz, basın açıklaması gibi pa-

sif eylem biçiminden sonra, onlar da aynı koşullarda sözleşmeyi imzalıyorlar. Gerekçesi "diğer taraflar imzaladı, yapacak bir şeyimiz yok" oluyor! Satış, kılıfına uyduruyorlar böylece.

Birleşik Metal, "yapacak bir şeyimiz yok" gerekçesinden vazgeçmeli, kendilerini tabana yaslamalıdır. Pasif itirazlar yerine tabanı sürece başından katmalı, greve hazırlanmalıdır.

Burjuvazi esnek üretim dayatmasıyla TİS oturumuna başlıyor. Oysa fiilen uygulanan esnek üretim biçimleri TİS görüşmelerinde en büyük saldırı aracı oluyor. O zaman bu aracın kabzasını elimize alalım. Patronlar esnek üretim biçimi saldırısıyla geliyorsa, biz de fiilen uygulanan esnek üretimin kaldırılmasını dayatalım. Sözleşmeye uymayana ağır yaptırım hükümleri koyduralım. Ama öncelikle sendika ağalarına bunu kabullendirelim.

Sözleşmeyi lehimize çevirmenin hala zamanı var. Devrimci, ilerici işçileri harekete geçirmeliyiz. Sendika ağalarının esnek çalışma gerekçelerini elinden almalıyız. Başlıca talebimiz, fiilen uygulanan esnek üretimin kaldırılması olmalı. İşyerinde, her bölüme "fiilen uygulanan esnek üretime hayır" dövizleri asalım, bu doğrultuda toplantılar yapıp sendikacılar üzerinde basınç oluşturalım. Sendikacılar, TİS masasına ön koşul olarak esnek üretimin kaldırılması talebi ile oturmalı ve bu, sözleşmenin olmazsa olmaz maddesi olarak geçirilmeli. Elbette ufukumuzu tek başına esnek üretimle sınırlamamalıyız. Esnek üretim kadar diğer haklarımız için de uyanık olmalıyız. Uyanık olmalıyız ki, sendika ağaları bu kez de esnek üretim uygulamasını kaldırdık adına varolan haklarımızı da masada bırakıp gelsinler. Ücretler, sosyal haklar ve çalışma koşulları gibi alanlarda daha geri sözleşme bağtlatmasınlar.

Kazanmanın yolu; TİS sürecinde hareketlenmekten geçiyor. Beklemeci değil, aktif katılanı, müdahili olmalıyız. Bir yandan da grev için hazırlıklara başlamalıyız. Greve gidildiğinde de grevi, çeşitli eylem biçimleriyle desteklenmeliyiz.

Emekçi memurların 'toplu görüşme' sürecinde olmaları, önümüzdeki günlerde Tekstil işkolunun TİS sürecine girmesi, birleşik eylem örgütlemenin avantajlarını veriyor. "İşçi-memur elele, birleşik eyleme" şiarını hayata geçirmeyi başarabilecek durumdayız. Yaşam ve çalışma koşullarımızı iyileştirmek için kavga alanlarına!...

Kamu emekçisi toplu sözleşme için greve sarılmalı!

Kamu çalışanları sendikaları ile AKP hükümeti arasında toplu iş görüşmeleri başladı. 2,5 milyona yakın kamu emekçisi ile 1 milyonu aşkın emekli, dul ve yetimi ilgilendiren 2006 yılı toplu görüşmeleri, 15 gün sürecek. Dergimiz yayına girdiğinde, gerçekleşen toplu görüşmede herhangi bir sonuç alınamamıştı. Hükümet yüzde 4 gibi komik bir zam önerisi ile gelince başta KESK olmak üzere sendikalar tepkilerini ifade ettiler. Hükümetin aynı oranda ısrarı üzerine KESK, görüşmelerden çekildiğini açıkladı.

Hükümet, görüşmeyi kendi lehine çevirmek için şablon belirleyerek, katılımcılara sınırlama koydu. "Ben kuralları belirledim, siz de uyacaksınız" dayatmasını getiren hükümet, başından işleri elinde tutmaya çalışıyor. AKP hükümetinin bu tutumunu protesto eden KESK, görüşmelere yarım saat sonra katıldı. Hükümet dayattığı kurallarla yetinmeyerek görüşmede yetkiyi faşist Kamu-Sen'e verdi. Hükümet adına görüşmeler katılan Devlet Bakanı M. Ali Şahin, işveren tarafını kendisinin, sendikaları ise Kamu-Sen'in temsil ettiğini belirtti ve sendikacıların söz almak için Kamu-sen Başkanı B. Akyıldız'a başvurularını istedi. Bu da saldırının önemli bir parçası. Faşist Kamu-Sen, emekçi memurların militan mücadelesinin önünü kesmek, bölmek, teslim almak için bizzat devlet eliyle kuruldu. Kamu-Sen'in çeşitli dalaverelerle sahte kayıtlarla yetkili kılması şaşırtıcı olmasa gerek. Devlet eliyle kurulan Kamu-Sen, hükümetlerle işbirliği hizmetini hiçbir dönem ihmal etmedi.

Yapılan iki oturumda Kamu-Sen, yine hükümetle tam bir uyum gösterdi. Görüşmelerin ilkinde 2006 yılı kayıplarının telafi edilmesi masaya yatırıldı. Hükümet sendikalara geriye dönük Temmuz ayından itibaren ödenmek üzere 2.38 ek zam önerdi. Kamu-Sen, bu öneriyi Nisan ayında başlamak üzere kabul ederken, KESK ve Memur-sen kabul etmediler. KESK yüzde 10 talep ederek ödemelerin geriye dönük 6 aylık dilimlere için yüzde 5 artı yüzde 5 şeklinde ödenmesini istiyor. Yine görüşmelerde tartışılan diğer bir nokta, devlet tarafından verilen 5 YTL'lik sendika ödeneğinin yükseltilmesi. KESK bu uygulamaya son verilmesini isterken, Kamu-Sen ve Memur-Sen, "Sendikaları olanla olmayan arasında fark olmalı, sendikalaşmayı teşvik eder" diyerek, bunun 25 YTL'ye çıkarılmasını istiyorlar. Bu uygulama emekçi memurları çift yönlü kısıpı almanın hamlesidir. Birincisi, ödeneğin 25 YTL'ye çıkarılması karşılığında sendikacılar çok düşük ücret zammına imza atacaklar. Bundan daha önemlisi, TİS ve grev hakkı olmayan sendika aidatlarının devlet tarafından ödenmesi, sendikaları kendilerine bağımlı hale getirme çabasıdır.

M. Ali Şahin, 2005'te 2006 yılı enflasyon beklentisi uyarınca yüzde 2.5 zam yapıldığını belirterek, 2006 yılı enflasyonunun beklenenden yüksek seyrettiğini, ilk 6 ayda enflasyon oranının yüzde 4.88 olarak gerçekleştiğini söyledi. Şahin, "masaya yüzde 4.88 ile 2.5 arasındaki farkı ödememizin kararlılığı ile oturuyoruz" diyor. Şu kararlılığa bakın! Kayıp farkını ödeme kararlılığı ile övünen Şahin, önerdiği 2.38 gibi bir kırıntı. Bu arada yeni bir Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı Taslağı hazırladıklarını, bu görüşme sonrasında yapılan basın

KESK ve TMMOB ortak hareket edecekler

KESK ve TMMOB toplu görüşme sürecinde ortak hareket etme kararı aldıklarını açıkladılar. Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yaptıkları basın toplantısında KESK başkanı İsmail Hakkı Tombul ve TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, tüm sendika ve konfederasyonları bu süreçte birlikte hareket etmeye çağırıyorlar.

Toplantıda ilk sözü alan Soğancı, odalarına kayıtlı bulunan 280 bin üyenin üçte birinin kamuda çalıştığını belirterek, toplu görüşme sürecinin kendilerini ilgilendirdiğini ifade etti. Hükümeti tek taraflı hareket etmekle eleştiren Soğancı, bu hafta KESK'in Ankara'da yapacağı eylemlere tümünden destek vereceklerini, süreci sonuna kadar takip edeceklerini belirtti.

Sendika ödeneği, şablon öne sürülmesi, 2006 yılı kayıplarının telafi edilmesi, ücret tartışması derken kamu emekçisinin esas talebi olan Grev ve TİS'li sendika talebi boğuntuya getiriliyor. Grev ve TİS hakkı neredeyse dile alınmıyor bile. Devletin istediği de bu değil mi? Bu yüzden oturuma kurallar koyarak, kamu emekçilerinin temsil hakkını devlet eliyle kurulan sendikaya vererek, kırıntılarla uğraştırarak TİS ve grev sendika hakkı talebinden uzaklaştırıyorlar.

açıklamasında duyurmuş oldular. Kamu emekçisine yeni saldırı paketi geliyor.

Reformist KESK yöneticileri, hükümetin belirlediği şablon dayatmasını kabul etmeyeceklerini söyleyip yarım saat sonra geri adım atıyorlar. Bu tavır, KESK'in toplu görüşmelerde ortaya koyacağı tutumun göstergesi. KESK tabanı bu durumun önüne geçmelidir. Her şeyden önce iradesini, Kamu-Sen gibi faşist bir sendikaya teslim etmemeli, muhatap alınmak için güçlü eylemlerle kendisini göstermelidir.

Sendika ödeneği, şablon öne sürülmesi, 2006 yılı kayıplarının telafi edilmesi, ücret tartışması derken kamu emekçisinin esas talebi olan Grev ve TİS'li sendika talebi boğuntuya getiriliyor. Grev ve TİS hakkı neredeyse dile alınmıyor bile. Devletin istediği de bu değil mi? Bu yüzden oturuma kurallar koyarak, kamu emekçilerinin temsil hakkını devlet eliyle kurulan sendikaya vererek, kırıntılarla uğraştırarak TİS ve grev sendika hakkı talebinden uzaklaştırıyorlar. Dile geldiğinde ise, "yasal değişiklik gerekiyor" diyerek savuşturuyorlar. Devletin bunu bu kadar rahat savuşturması, uzlaşmacı KESK yöneticilerinin pasif tutumundan, taban örgütlülüklerimizin olmayışından kaynaklanıyor. Kamu emekçilerinin grevli TİS'li sendika hakkı talebini, Kamu-Sen veya Memur-Sen gibi faşist ve gerici sendikalardan bekleyemeyiz.

KESK'e bağlı sendikaların tabanında, militan özelliklerini tamamen kaybetmiş değildir. Bunu daha önceki eylemlerde gördük. Bu sendikalardaki devrimci-ilerici memurlar öne fırlamalı, tüm kamu emekçilerini, "grevli TİS'li sendika hakkı" için alanlara dökmelidir. Sendika yönetimlerine basınç yaparak toplu görüşmeye grev-TİS hakkı olmadan oturmaya zorlamayı şartını koydurtmalıdır. Hedefte, TİS'i engelleyen yasaları koymalı, aksi durumda görüşmeden çekilmelidirler. Bu bileşenle toplu görüşmeye oturarak TİS hakkı elde edilemez. TİS hakkını ancak sokakların diliyle, üretimden gelen gücümüzü kullanarak elde edebiliriz. Faşist Kamu-Sen'in yetkisi de böyle düşürülür.

Tabanda geniş katılımlı TİS komiteleri kurarak TİS taslağı oluşturulmalıyız. Başlıca taleplerimiz; grevli TİS'li sendika hakkı, grev hakkını engelleyen yasanın kaldırılması, memura siyaset yasağının kaldırılması, sözleşmeli personel uygulamasına son verilmesi, insanca yaşanabilecek vergiden muaf tutulmuş ücret ve diğer sosyal haklar olmalı. Bütün hazırlığımız greve dönük olmalı. Fiili grevi devreye sokmalıyız. Ancak bu şekilde uzlaşmacı sendika yöneticilerini harekete geçirebilir, devletten haklarımızı alabiliriz.

Görüşmeler başlarken KESK üyeleri Ankara'da alanlardaydılar. 23-24 Ağustos günlerinde de Ankara'da oturma eylemi yaptılar. Elbette bu eylemler önemli, fakat yeterli değil. Artık Ankara'ya gidişler hak almaya, kazanmaya dönük olmalı. Kamu emekçileri, geleceklerine, haklarına, TİS'li grevli sendikaya sahip olmak istiyorlarsa, grev silahını daha fazla gecikmeden devreye sokmalıdır.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, KESK toplu görüşmelerden çekildiğini açıklamıştı. 'Bu aile fotoğrafında yer almaya-
cağını' belirten KESK başkanı, eylemlere devam edeceklerini söyledi, ancak gerçekten hak alıcı ve sınıfın önünü açıcı bir tarzda eylem çağrısında bulunmadı.

Bir deneyim, bin deneyim:

ZİNCİR EYLEMİNDE GÖZALTI

İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırısıyla yeniden alevlenen emperyalist savaşa karşı, protestolar ve eylemler de yükseldi. Bunların en önemlilerinden biri de, Koordinasyon bileşenlerinden birer temsilcinin, İstanbul'da AKP İl binasının önüne kendilerini zincirleme eylemi oldu. Eyleme katılan ve gözaltına alınan bir çalışmamızın gözaltı deneyimini aktarıyoruz.

24 Temmuz'da zincirleme eyleminden yarım saat sonra, polis zincirleri kesmeye geldi. Zaten eylem yapılan yer çevik kuvvetin sürekli beklediği bir yerdi. Eylemle ilgili her şey daha önceden konuşulduğu için, gözaltı tavrı da netti. İlk etapta benim zincirimi kestiler ve ben "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını atmaya başladım. Diğer arkadaşlar da katıldı. Bir anda kendimi 5-6 polisin elleri üzerinde havada buldum. Bu arada "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganını attım. Beni polis otosuna tek başıma bindirdiler. Bu arada sloganları atmaya devam ediyordum. Onlar ağızımı kapatmaya çalışıyorlardı. Derken kelepçeyi taktılar. Öteki arkadaşların da sloganları geliyordu. Onların hepsini koymadan beni arabayla götürdüler.

İlk etapta nereye götürüleceklerini netleştirememişlerdi ama komiserlerini arayarak, semt karakoluna doğru yola koyuldular. Haliyle ilk önce ben karakola geldim. Bana ilk etapta kenara geçip oturmamı söylediler. Ben "oturmamak istemediğimi" söyledim. O zaman "duvara yüzünü dön" dediler. Ben bunu yapmayacağımı söyledim. Onlar zorla döndürdüler. Onlar zorladıkça ben geri dönüyordum. 10-15 dakika sonra diğer arkadaşlar sloganlarla geldiler. Ben de slogan attım "Lübnan Halkı Yalnız Değildir" diye. İçerisi bir anda polislerle doldu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çevikler, siviller, karakol polisleri vb.

İlk önce arkadaşlarla birbirimize herhangi bir şey olup olmadığını sorduk. Herkes iyiydi ama kelepçelerimiz daha çıkarılmamıştı. Kelepçelerimizi çıkardılar. Daha sonra eylem tşörtlerimizi çıkarmamızı söylediler. Neden böyle bir şey istediklerini sorduk. Eylem delili olduğunu belirttiler. Kısa bir tartışmadan sonra tşörtleri verdik. Sonrasında ise üst aramasına geçtiler. Üstümüzde ne varsa çıkarmamızı söylediler. Biz de çıkarmayacağımızı, aramayı kendilerinin yapmasını söyledik. Bunun üzerine küfürler ederek "don atlet soyunun" dediler. Bu yaptıklarının yasadışı olduğunu ve soyunmayacağımızı, normal aramaların yapılabileceğini belirttik. Bunun üzerine beni ve bir diğer arkadaşımı zorla nezarethane bölümüne sokarak soymaya başladılar. Ancak tşörtü çıkarmışlardı. Cebimizde olanları vb. sordular biz de çıkarmayacağımızı söyledik. Ayakkabı bağcıklarını istediler vermedik. Bu arada "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarını atıyorduk. Sonuçta bundan vazgeçtiler ve bizi ufak bir odada bir polis başımızda bekleyecek bir şekilde bıraktılar. Tabi arada da "niye zorluk çıkardığımızı", "bizlerin işlemlerini hızlandırmak istediklerini", "üst aramasının kendimizi kesme ihtimaline karşı kanunen zorunlu olduğunu" anlatmaya çalışıyorlardı. Arada da güvenlik şube müdürleri, TEM polisleri gelip bakıyordu. Yoğunluk azaldıktan sonra gözaltı tutanaklarını doldurmaya geçtiler. Tutanaklar bitti ama biz hiçbirimiz imza vermedik. Bu yüzden paramızı vb. de bize vermedi-

ler. Nezarethaneye sokmadılar ve sigaraları da verdiler. Normal gözaltı prosedürünün dışında gelişti bizim bu gözaltımız. Bunda direngen bir tutum almamızın etkisi olduğunu düşünüyorum.

Tüm olumluluklara rağmen olumsuz olan tek yön, bazı arkadaşların karakol polisleriyle diyaloga girmesiydi. Polisi ikna etmeye çalışıyorlardı. Genç arkadaşlardı ve ikazlarımıza rağmen bunu yapmaya devam ettiler. Yine, polis varken örgüt isimlerinin zikredilmesi, daha önceki gözaltılardan bahsedilmesi de olumsuzluktu. Karakol polisleri de "yeni" polislerdi ve merakla soruyorlardı. İsrail konusunda aynı düşündüklerini ama emir kulu olduklarını vb. anlatıp duruyorlardı. Tabi kimliklerimiz ellerinde olduğu için hemşehri olanlar görmeye geliyor, sorular sormaya çalışıyorlardı, cevap alamayınca da ne olacak ki ya, bir arkadaşımı soracaktım sadece diyorlardı.

Avukatımızın gelip gelmeyeceğini sordular, biz de geleceğini söyledik. Avukat yaklaşık bir buçuk saat sonra geldi ve sağlık kontrolüne götürülüp götürülmediğimizi sordu. "Hayır, sizi beklediler" dedik. Bunun üzerine avukatla aralarında "hepsinin avukatlığını yapamazsınız" diye tartışmaya girdi polis. Sonucunda bunu da kabul etmek zorunda kaldı, bilgisayara kayıtlar ve kimlik bilgilerini sormalar şeklinde devam etti her şey. Biz de kendimizle ilgili özel bilgileri vermek istemediğimizi söyledik.

Saat 15 gibi hastaneye götürdüler. Hastaneye çevik kuvvetlerle birlikte gittik. Hastanede slogan atılmayacak diye konuştuk arkadaşlarla. Tabi saldırı olması durumu hariç. Hastaneye geldik ve doktorun yanına girdik. Doktor neyin var diye sordu, biz de polislerin dışarıya çıkması gerektiğini söyledik. Polisler çıkınca, bir arkadaş "neyin var söyle" dedi. O da "bir şeyim yok" dedi. Doktor "sen işin puşluğuna kaçırıyorsun, aptal, geri zekalı" diye hakaretler yağdırmaya başladı. Bunun üzerine doktorun üzerine yöneldik ama polisler araya girerek bizi arabaya götürdü. Biz dört kişi arabaya binmiştik ki, arkada kalan arkadaş "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganı geldi. Arabaya bindi ve polisin kolunu sıktığını söyledi. Kolunu tutan polis de yemin billah ediyor, "sıkmadım" diyordu.

Muayeneden sonra karakola geldik ve eşyalarımızı ve rerek, kelepçeleri taktılar, savcılığa götürmek üzere hazırlandılar. Ancak burada da bir saatlik bir bekleyişimiz oldu. Unutmadan, o gün polislerden biri intihar etmiş ve polisler onun üzüntüsünde olduklarını söyleyip duruyorlardı.

Savcılık önünde çevik kuvvet yine önlem almış. Biz savcılığa slogan atarak girdik. Yukarıya çıktık ve iki dakika sonra komiser, "savcı ifadenizi daha sonra alacakmış, dışarıda lütfen bir şey yapmayın, yoksa yine gözaltına alırım" diyerek kimliklerimizi verdi. Biz de çıkınca akşam bizim için yapılması planlanan basın açıklamasına yetişmek için acele ettik. Daha bir saat vaktimiz vardı ve bir kuruma gidip haberleri seyrettik, internet fotoğraflarına baktık. Açıklamaya gittiğimizde diğer arkadaşların daha bırakılmadığını öğrendik. Açıklamanın ön konuşmasını ben yaptım ve eylem bitti.

Bir gözaltı süreci böyle yaşandı ve gözaltından hiçbirimiz savcılık da dahil imza vermeden çıkmış olduk. Kısmi eksikliklerine rağmen, iyi bir gözaltı deneyimi oldu.

Gülsuyu'nda eylem

18 Ağustos cuma günü emperyalist işgale ve Lübnan'a asker göndermeye karşı Heykel meydanında bir araya gelen kitle, Fatma Hanıma doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında çevredeki kitleye ajitasyon çekilerek eyleme davet edildi. Yürüyüş esnasında sık sık "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Okunan basın metninde, emperyalist ABD ve Sionist İsrail'in katliamları teşhir edildi. Direnen halkların her zaman kazanacağını vurgusu yapıldı. Basın metninin ardından Çaw bella marşının okunmasıyla eylem sona erdi.

Eyleme yaklaşık 130 kişi katıldı. Eylemi PDD, BDSP, ESP, HKM, HÖC, PARTİZAN ve GÜLSUYUNDA SANAT VE HAYAT birlikte örgütledi.

Gülsuyu/Gülsusu PDD okurları.

Dersim'de Tutuklamalar

Munzur Festivali sırasında polislerin stantlara yaptığı saldırının ardından tutuklanan 5 kişinin tutuklanmasını protesto etmek için Taksim Tramvay durağında 1 Ağustos'ta basın açıklaması yapıldı. ESP ve Partizan imzalı "Dersim'de Devlet Terörüne Son, Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı açıldı. Proleter Devrimci Duruş, DHP, HKM, EHP'nin destek verdiği eylemde, TMY'nin uygulamaya geçtiğine dikkat çekilirken, artık dergi kitap stantlarına ve resimlere de saldırılmaya başlandığı açıklandı. Tutuklananların serbest bırakılması istendi. Basın açıklaması sırasında açıklamada geçen Dersim isminin yasak olduğunu söyleyen polisler, eyleme katılanları gözaltına almak istedi. Sonrasında açıklamayı okuyan ESP ve Partizan temsilcilerinin kimlik bilgilerini alan polis, dava açılacağını belirterek, TMY'ni orada da uygulamaya çalıştı. Eylemde sık sık "Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Adana'da yargısız infaz

Adana'da 17 Ağustos'ta Genç Bakış dergisinin dağıtımını yapan 13 yaşındaki Fevzi Abik ve 17 yaşındaki Cumali Sağlam, polisler tarafından durdurularak gözaltına alındılar. Elleri kelepçelenen iki kişiye polis işkence yaptıktan sonra, kelepçelerini çözüp, sokak ortasında Fevzi Abik'in üzerine kurşunlar yağdırırken, Cumali Sağlam'ı da yere yatırarak üzerinden arabayla geçtiler. Tanıkların gözü önünde meydana gelen olayda, TMY'nin tüm "kurallarını" hayata geçiren polis, sokak ortasında yargısız infaz gerçekleştirdi. Hastaneye kaldırılan Fevzi Abik bitkisel hayata girerken, 16 Ağustos'ta yaşamı sona erdi. Cumali Sağlam ise Balcalı hastanesinde ağır yaralı olarak tedavi gördü. Olaya görenleri tanıklık yapmaması konusunda tehdit eden polis, yasanın vermiş olduğu yetkiyi en pervasız şekilde kullanacağını bir kez daha göstermiş oldu.

"İmha ve İnkâr Politikalarına Son! Kürt Halkına Özgürlük!"

21 Ağustos'tan itibaren Almanya'da Yek-Kom'a bağlı 65 Kürt Derneği Almanya ve Hollanda'da gözaltına alınan Kürt politikacılar Muzafer Ayata, Nedim Seven ve Rıza Erdoğan'ın tutuklanmalarını ve Kürtlere ve kurumlarına yönelik baskıları protesto etmek için süresiz olarak dernekleri kapattılar ve bir haftalık açlık grevine girdiler. Açlık grevleri Almanya'nın Berlin, Köln ve Stuttgart kentinde gerçekleştirildi. 25 ve 26 Ağustos'ta bir hafta süren açlık grevleri yürüyüş ve mitinglerle bitirildi.

Berlin'de 25 Ağustos'ta yapılan yürüyüşe BİR-KAR, AGİF, İKAD, Proleter Devrimci Duruş, ADHF ve Navenda Kurda "İmha ve İnkâr Politikalarına Son! Kürt Halkına Özgürlük!" ortak imzalı pankartla katıldı. Yukarıda ortak imzaları olan kurumlar aynı zamanda Türkçe ve Almanca bir basın metni hazırladılar. Yürüyüş bu metnin okunması ile başladı. Yürüyüşte ayrıca PDS milletvekili Evrim Baba ve Yek-Kom temsilcisi Songül Karabulut Almanya'da Kürtlere ve kurumlarına yönelik yapılan baskılara dair birer konuşma yaptılar. Brandenburger Tor'da başlayan yürüyüş Alexanderplatz'da sona erdi. Açlık grevinin başından itibaren Berlin polisi örneğin çadırlara izin vermeyerek eylemleri terörize etmeye çalışmıştı. Yürüyüş boyunca herkesi boydan tek tek kameraya alan polis üç kişiyi gözaltına aldı.

"ÖZEL GÜVENLİK" ÜZERİNE

Emperyalist savaş ve işgaller genişledikçe, büyük tekeller için yeni iş alanları doğdu, gelişti. Milyarlarca dolarlık cirolara ulaşan tekeller, savaşın kazanimlerini bölüşmek için kendi aralarında ayrı bir savaşa giriştiler.

İşgal edilen topraklarda direnişi teslim almak ve insanları korkutmak için her türlü askeri, siyasi ve ekonomik baskı aracı devreye sokuldu. Askeri gücün yanı sıra ilk kez bu savaşta duyulan taşeron özel askeri güvenlik birimleri, yeni yeni işkence aletleri gündeme geldi ve gelmeye devam ediyor. İşkence görüntüleri arttıkça, bu yöntemlerin sahipleri de birbir ortaya döküldü. Üstelik bu taşeronlaştırılmış savaş, emperyalistlere yeni manevra alanları sağladı. Nasıl mı?

Hepimiz Irak hapishanelerindeki, Guantamo'daki görüntüleri hatırlarız. Bunları yapan askerler ayan beyan ortadayken, Amerikalı askeri yetkililer, suçu taşeron firmaların üzerlerine yıkmaya çalıştılar. Öyle bir boyuta gelmiş bulunuyor ki, bu askeri güvenlik şirketleri, artık cezaevi personellerinden kişisel korumaya, kamyon güzergahlarının düzenlenmesinden şirketlerin korunmasına kadar, işgal altındaki topraklarda "kontrolü" sağlıyorlar. Son verilere göre Amerikalı ve İngiliz özel güvenlik şirketlerinin ciroları, milyar dolarları aşmış bulunuyor. Bu şirketler, "güvenlik" sağlamak adına her tekeli yüksek meblağlar karşılığında korumaya söz veriyorlar.

Dünyada ve Türkiye'de "özel güvenlik"

Özel güvenlik şirketlerinin tarihçesi, yüzyılın başlarına kadar dayanmasına rağmen, asıl olarak 1950'lerden sonra gündeme geldi. İlk kurulduklarında emperyalistlerin dış ülkelerde istihbarat toplama işini yürüten bu firmalar, zaman içinde askeri ve polisiye yetkilerle donatılarak, paramiliter güçler haline geldi. Emperyalistlerin savaş çıkardığı ve işgal ettiği her ülkede, direnişleri bastırmak için bu güçler devreye sokuldu, tecavüz olayları, infazlar, günlük yaşamın bir parçası haline geldi. '90'lı yıllarda Somali'de, Yugoslavya'da yaşananlar hala hafızalardaki tazeliğini korumakta.

Ankara Üniversitesi'nde görevli olan Yardımcı Doçent Doktor Filiz Gülhan Zabcı'nın araştırmasına göre, dünyada hala 90'yakın büyük özel askeri güvenlik şirketi var ve bunlar 110 ülkede faaliyet gösteriyor. Yıllık ciroları ise yaklaşık 100 milyar dolar. Bunların başındakiler, genelde eski emekli generaller ve istihbarat şefleri. Bunlar sadece savaşlarda faaliyet göstermiyorlar, gerillaya karşı kontrgerilla yöntemler, halk hareketlerini bastırma yöntemleri, muhalif unsurları susturma yöntemleri vb. üzerine eğitiliyor ve uyguluyorlar. Kolombiya'da sendikacıla-

rın öldürülmesi, kitleler üzerinde katliamlar düzenlenmesine kadar birçok cinayet ve katliamın altında imzaları bulunuyor.

Burjuvazi, askerin ve polisin asli gücüyle uğraşması gerektiği üzerine duruyor. Asker, ülkeleri işgal edecek, polis de kitle hareketlerini bastırcağı. Özel güvenlikçiler de sosyal hayatın yönlendirilmesinde etkili olacak.

Türkiye'de de artık alışveriş merkezlerinde, büyük plaza önlerinde, konser salonlarında, maçlarda her daim karşımıza çıkıyor özel güvenlikçiler. Çatçafı elbiseleri, arama cihazlarıyla "hayatımızın bir parçası" haline getirildiler. Bu yüzyılın başında sayıları gittikçe artan özel güvenlik şirketleri ve bunlara bağlı elemanlar, bugün hatırı sayılır bir güce erişmiş durumda.

Türkiye'deki ilk özel güvenlik şirketleri 1970'lerin başında kurulmasına rağmen, asıl atılımını 1996'daki Sabancı Center'de yapılan suikast eyleminden sonra yaptı. Burjuvazi kendi güvenliğini sorgulamaya başladı ve oturdukları plazalarda bile güvenli olamadıklarına karar verdiler. Polis ve asker her şeye yetişemezdi ya! 1980'den sonra yapılan kanun düzenlemelerinde özel güvenlik şirketi kurmak yasaklanmıştı. Bu görev polis ve bekçilerin elinde toplanmıştı. Ancak burjuvazinin artan güvenlik ihtiyacı, yeni kanunlarla "güvence" altına alındı.

Dünyada olduğu gibi Türkiye'deki özel güvenlik şirketlerini kuranlar, emekli generaller, polisler, istihbarat şefleri ve valiler. Bildik isimler arasında Veli Küçük, Erol Çakır var. 2005 yılı verilerine göre Türkiye'de 4 bin özel şirket ve bu şirkete bağlı olarak çalışan 140 bin eleman bulunuyor. Bu sayı bu günlerde 200 bini aşmış durumda. Liseyi bitiren gençlerin büyük bir çoğunluğu bu işe giriyor.

Yasalar, burjuvazinin istekleri doğrultusunda düzenleniyor

2004'te çıkarılan 5188 sayılı kanunla, özel güvenlik şirketlerinin kurulması ve görevleri yeniden düzenlendi. Bu düzenlemeyle güvenlik şirketleri belli bir teminat yatırdıktan sonra kurulabiliyor. İçişleri Bakanlığı'ndan alınan faaliyet belgesiyle uygulamaya giriyorlar. Aldıkları elemanlar, silah kullananlarda en az lise mezunu, diğerlerinde ilköğretim mezunu olmak zorunda. Silahlı eğitim 120 saat, diğerlerinde 90 saat olmak zorunda. Adı geçen kanunla özel güvenlik elemanlarına polis yetkisi tanındı. Arama, gözetim, zor kullanma vb. yetkilerle donatıldı. Bu özel güvenlik şirketleri, emniyette güvenlik şubesiyle koordineli olarak çalışıyorlar. İl Güvenlik Komisyonu bunları koordine ediyor.

Özel güvenlik şirketlerinde çalışma yaşı en az 18 ve çalışanların büyük bir çoğunluğu asgari ücretle çalışıyor. 500 milyon üzerinde maaş alanlar oldukça azınlıkta. Sigortanın yanı sıra bu işte çalışanlara özel sağlık sigortası da yapılmak zorunda. Eğitimlerini genelde emekli olan profesyo-

nel asker ve polisler, istihbarat şefleri veriyor. Ardından yapılan sınavla güvenlikçi olarak işe başlıyorlar. Güvenlik şirketlerinin sayısının artması polisin de "asli" görevine dönmelerini beraberinde getiriyor. "Asli görev" denilen ise eylemlere, mitinglere, saldırıya, yargısız infazlar, gözaltılar oluyor.

Özellikle statlarda artan kavgalardan sonra güvenlikçilere artan ihtiyaç çok kez dillendirildi. Yine de bu özel güvenlikçiler içine karışmış "birkaç deniz"; hakemlere, yabancı ülke futbolcularına saldırınca, polis yine sahalardaki yerini aldı. Üstelik polisin varlığı, "güvensizliğin" en büyük sebebi iken...

Burjuvazinin ihtiyaçlarına göre biçimlenmiş kolluk güçlerinin elbette ki, kitlelerin güvenliğini ve sağlığını düşünmeyeceği açık. Açık olan bir yan daha var ki, nasıl Irak'ta, Afganistan'da, Latin Amerika'da özel güvenlik şirketlerinin "özel" uygulamalarına rastlıyorsak, ülkemizde de bu uygulamalara rastlandı ve rastlanmaya devam edecek. Son birkaç yılda banka önlerinde yargısız bir şekilde güvenlikçiler tarafından infaz edilen "soyguncuları" gördüysek, buna benzer uygulamalar "münferit" olmayacak.

"Özel Güvenlik" de yetmeyecek.

Özel güvenlik şirketleri, polisle birlikte halk üzerinde daha çok baskı oluşturma aracı halinde işlev görüyor. Gençcecik insanlarımızı o yaşlarda kanunen tanınan zor yöntemleriyle eğitenler, bizim geleceğimizi de çalmaya çalışanlardır. Beynimize hücreler kuranlar, hayatımızı da bir karakol haline getirmek istiyorlar. Özellikle gençlere cazip hale getirmeye çalıştıkları bu "meslek"le, polis ve askerlikten sonra gençliğin militarize edilmesinde, bir alana daha kavuşmuş oldular. Giderek artan sayıda bir kesime silah kullanma özgürlüğü verilerek, toplum daha fazla terörize edilmekte, yeni cinayetlere davetiye çıkarılmaktadır.

Ancak her zaman olduğu gibi burjuvazi, yine kendi mezarını kendisi kazıyor. Nasıl ki, orduda halk çocuklarına öğrettiği silahlar, devrim zamanı onlara çevrilecekse, artan özel güvenlik şirketlerinde istihdam edilen gençlik de, mücadelenin yükselmesiyle birlikte burjuvaziye en büyük korkuyu yaşatacaktır.

Ne yüksek güvenlipli plazalarında, ne dört duvarla çevrili sitelerinde rahat olamayacaklar. Asker, polis ve "özel güvenlikçileri" de dahil hiçbir onları koruyamayacak. Ve hiçbir zaman kendilerini "güvende" hissedemeyecekler...

Dünyada hala 90'yakın büyük özel askeri güvenlik şirketi var ve bunlar 110 ülkede faaliyet gösteriyor. Yıllık ciroları ise, yaklaşık 100 milyar dolar. Bunların başındakiler, genelde eski emekli generaller ve istihbarat şefleri. Bunlar sadece savaşlarda faaliyet göstermiyorlar, gerillaya karşı kontrgerilla yöntemler, halk hareketlerini bastırma yöntemleri, muhalif unsurları susturma yöntemleri vb üzerine eğitiliyor ve uyguluyorlar. Kolombiya'da sendikacıların öldürülmesi, kitleler üzerinde katliamlar düzenlenmesine kadar birçok cinayet ve katliamın altında imzaları bulunuyor.

TARIMDA GÖZDE SEKTÖRLER-IV

"Tarımda gözde sektörler" başlığı altında yayınladığımız yazı dizimizin, dördüncü ve son bölümünü yayınlıyoruz. İlk üç bölümde ele aldığımız "hayvancılık", "organik tarım", "sebze ve meyvecilik" bölümlerinden sonra, bu bölümde işlediğimiz "seracılık" ile "tarımın gözde sektörleri", "Türkiye'nin yıldızını parlatacak sektörler" olarak lanse edilen dört sektörü, tüm yönleriyle gözler önüne sermiş bulunuyoruz. Yazı dizimizi, "Emeğin meyvesi, emekçilerindir" başlıklı bölüm ile noktlatıyoruz.

Emperyalist-kapitalizmin tüm açgözlülüğü ile her alana saldırdığı ve girdiği her yeri tarımar ederek tüm insanlığı geleceğini kararttığı, artık çok daha net görülürken, ona karşı mücadeleden de ne denli kaçınılmaz ve bir zorunluluk olduğu, daha geniş kesimlerce kavranmaktadır. "Emeğin meyvesinin" emekçilere bakça paylaşıldığı tek düzen olan sosyalizm, tüm insanlığın kurtuluşudur aynı zamanda. Yoksa bir Kızılderi bilgenin söylediği gibi; "son ağaç kesildiğinde, son nehir kurduğunda, son balık tükendiğinde, paranın yenmediğini" görülecektir. Emperyalist-kapitalist barbarlık, dünyayı o hale getirmeden, bu ölüm-kalım savaşını, insanlığın lehine sonuçlandırmak, ancak ona karşı mücadeleyi her cepheden yükseltmekle başarılacaktır. Zamana karşı yarışıldığı bu kesitte, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin, tüm insanlığın görevi, batta boynunun borcudur. "Ya yıldızlara götüreceğiz bayatı/ ya dünyamıza incek ölüm!" İnsanlığın karşı karşıya kaldığı durum, şairin dizelerindeki gibi keskin ve nettir.

SERACILIK

"Topraksız tarım" ya da "örtü altı alan" olarak da isimlendirilen seracılık ve sera ürünlerinin Türkiye'deki tarihi oldukça eski. 1940'larda başlayan seracılığın gelişimi 1970'li yılları bulur. Fakat, büyük holdingler tarafından "Türkiye'nin yıldızını parlatacak dört sektörden biri" olarak görülmeye başlanması, 2000'li yıllara rastlar.

İşte, 2002'de seracılık yapmaya başlayan Agrobay Seracılık!

EUREPGAP sertifikası da olan İzmir-Dikili'deki Agrobay seracılığı sahibinin sesinden dinleyelim ve Hasan Şentürk konuşsun (Haziran 2005, Referans gazetesi):

"Seracılık, hayvancılık, organik tarım ve meyvecilik. İşte Türkiye'nin yıldızını parlatacak 4 sektör. Yatırımcılar özellikle bu alanlara yöneliyor. Bu alanlarda çok daha kaliteli ve modern tesislere ihtiyaç var. Dünyanın da bu tesislerde yetişecek ürünlere yüksek talebi var."

"Tarım ve hayvancılık alanına yapılacak yatırımlar sanayinin bile önüne geçecek. Türkiye'de bir sektördeki başarıyla dünyanın önde gelen ülkelerinden biri olacak."

"İnşaatçılık yaptım, turizmle uğraştım. Ama hiçbirinde seracılıktaki kadar kazanmadım."

Türkiye'de '90'lı yılların sonunda toplam 400 bin dekarlık alanda seracılık yapılıyordu. Son 5 yıl-

da ise, bu alanlar yaklaşık 500 bin dekara çıktı. En çok da Akdeniz sahil kuşağında yapılıyor dense yanlış olmaz, çünkü sera alanlarının yüzde 95'ini buradaki sera alanları kapsıyor. Bu alanların yarıdan fazlası da Antalya'da bulunuyor. Antalya'nın ardından Muğla ve Mersin geliyor. Geriye kalan küçük bir oran farklı bölgelerde, fakat sebze ve meyvecilik kenti Antalya, seracılık alanlarının da merkezi durumunda. Meyvecilik sera alanlarında çok küçük bir miktar tutarken, hemen hepsinde sebze yetiştiriliyor. Yetişen sebzelerin başında domates, salatalık ve patlıcan geliyor. Sera alanlarında çok az bir miktar da süs bitkileri üretimi yapılıyor.

Türkiye'de faaliyet gösteren gıda ve tarım tekel-lerinin, büyük karlar getirecek gözüyle baktıkları seracılık, doğaldır ki, yoğun emek üzerinden yükseliyor. Bu alanda Türkiye'nin rakip olarak gördüğü İspanya'nın emek maliyetinin Türkiye'ye göre ucuz işgücüyle seracılıkta İspanya'yı geride bırakacakları hesabını yapıyorlar. Dolayısıyla, Ziraat Bankası, Şekerbank, Finansbank, Garanti Bankası gibi bankalar, kredilerini seracılığa uğraşan tekel-lerin önüne seriyorlar.

Ve seralar hormonlu ürünler kaynıyor. Bu nedenle sera üretimi, aynı zamanda ürünlerin sağlık denetiminin çok dikkatli yapılması gerektiğini gösteriyor. Çünkü, zamanında tüketilmeyen her besinde olduğu gibi, "turfanda sebzeler" olarak pazara sürülen sera ürünlerinde bu risk çok daha fazla görülüyor. Örneğin sera domates ve patlıcan üretiminde kullanılan 2, 4-D adlı madde zehirli olduğundan yasaklanırken, 1989'da da daminozid isimli madde piyasadan toplatılmış. Fakat seracılıkta kullanılan 100'den fazla hormonlu madde var ve bunların hiçbirisiyle ilgili herhangi bir açıklama yapılmıyor.

Hollanda'da yapıldığı üzere, polenlerle beslenen ve uzun hortumlarıyla döllenmeyi gerçekleştiren bombus arılarının kullanıldığı seralarda, daha sağlıklı ürünler üretilmektedir. Çünkü modern teknikle çalışan seracılık, çok fazla yaygın değil Türkiye'de. Modern seralar otomatik sulama teknikleri, ge-

lişkin havalandırma sistemi, normal toprak yerine kullanılan torf (veya volkanik kayalar, ki bunların 5 yılda bir yenilenmesi gerekiyor) ile çalışıyor. Modern seracılıkla uğraşan işletmelerin yıllık maliyeti ise ortalama 60 bin doları buluyor.

Bu yanıyla teknik açıdan gelişkin bir seracılık, büyük sermayeyi gerektiriyor. İleri tekniklerle yapılan sera üretimi, ancak büyük sermaye sahipleri tarafından yapılıyor. Dolayısıyla yığınlarca küçük üretici modern seracılık yapamıyor.

EUREPGAP kurallarına uyan sertifikalı holdingler aynı zamanda Avrupa'ya yapılan ihrac ürünlerini üreten holdingler. İç pazar için yapılan seracılığa ise, diğer alanlarda olduğu gibi, hiçbir denetim yok.

"Türkiye'nin örtü altı tarım üretiminin yüzde 50'sinin gerçekleştiği" Antalya için, Antalya Yaş Sebze ve Meyve İhracatçıları Birliği Başkanı Mustafa Satıcı, şöyle itiraf ediyordu bunu: "Antalya bölgesinde 180 bin dekar alanda 65 bin üretici üretim yapıyor. Kaliteli uygun ürün bulursak ihrac ediyoruz, yoksa oturup bekliyoruz. Bugün 40 milyon ton üretimin ancak yüzde 3'ünü ihrac ediyoruz. 39 milyon ton iç piyasada tüketiliyor. Ama iç piyasada zirai ilaç kalıntısı konusunda hiçbir denetim yok." (20.11.03, Dünya gazetesi) Üstelik, söz konusu bu üreticiler, daha çok 500 dekar ve daha fazla alanda üretim yapan üreticilerden oluşuyor. On binlerce kır işçisi ise sözleşmeli olarak çalışıyor.

EMEĞİN MEYVESİ

EMEĞİLERİNDİR

Emperyalist sistemde üretimin temelini tekel karından oluşması, sözkonusu sektörlerde hakim olan uluslararası tekel ve işbirlikçilerinin yaklaşımının özünü açıklıyor. Doğası gereği başka türlü olması imkansızdır zaten. Onları ilgilendiren tek şey, "hangi ürün nasıl üretilirse büyük karlar elde ederiz"den başka bir şey değildir. "Yıldız parlayan" hayvancılık, sebze-meyvecilik, organik tarım, seracılık sektörlerine üşüşmelerinin tek nedeni olarak, yüksek kardan söz etmelerini kendi ağızlarından dinledik. Holding sahipleri ve yöneticileri, onların yasa düzenleyicileri durumunda olan parlamentere sözcükleri, sürekli olarak ihracat ve ithalat koşullarından, dünya pazarlarının ihtiyaçlarından söz ediyor ve mutlaka Türkiye'nin ucuz işgücüyle övünüyorlar. Yüksek kar elde etmek için artı değere el koyan bu holdingler, ucuz işgücüne büyük "değer biçerken", milyonlarca (milyarlarca) insanın sırtından biriken servetin üzerine oturmakta, dünyaya halklarını köleleştirmektedirler. Çünkü kapitalist plansız ekonominin ürünü olan üretim fazlası onların elindedir.

Sosyalist yeni üretim ve gelir dağılımı ise bambaşka işlemektedir. Sorun ne büyük ölçekli işletmelerin varlığı, ne teknolojik gelişme, ne de işletmelerin kayıt altına alınmasıdır. "Sosyalizm, büyük üretimin ürünüdür, tekelin baskısından kurtuluş, bölük-pörçük küçük üretime dönüşte değil, tersine daha büyük ve merkezileşmiş emekçilerin iktidarına bağlı bir toplumsal üretime geçiştir." (Marksizm-Leninizm'in İlkeleri, 4. Cilt, Kuzinen, sf: 118) Sorun, kolektif mülkiyete geçiş yapıp yapama-

makta düşünülmektedir ve sosyalizmde önemli olan emperyalist ve işbirlikçi tekel-lerin mülkiyeti olmaktan çıkarılan toprakların, üzerinde üretilen ürünlerin, toplumun tüm bireylerinin yararına kullanabilmesindendir.

"İktidarı alan ve toplumsal üretimi örgütleyen emekçiler, toplumsal ve kişisel ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir amaç sapıyamazlar. Artık üreticiyle emeğinin ürünü arasında hiçbir engel, ne kapitalist, ne büyük toprak sahibi, ne tüccar, ne de tefeci girebilir. Toplumsal işletmelerde üretilen her şey, üreticilerin kendilerine aittir. İşte, yeni üretim ve gelir dağılımı biçiminin özü budur. Böylelikle, emekçilerin niçin maddi servetlerinin üretimini durmaksızın arttırmaya çalıştıkları anlaşılır. Emeklerinin meyvesinden yararlanacak olan yine onlar değil midir?"

Demek ki, sosyalist üretimin amacı yapısına bağlıdır. Lenin bu amacı, 'Tüm toplum üyelerinin refahını sağlamak ve uyumlu gelişimini gerçekleştirmek amacıyla üretimin toplumsal sürecinin akılcı örgütlenmesi...' olarak tanımlamıştır." (age, sf. 125)

Emeğin meyvesi...

Bundan tekeller mi yararlanacak, yoksa işçiler ve emekçiler mi?

Sorun, tam da bu sorunun cevabını ikinciler lehine çözümünde odaklaşıyor.

Emeğin meyvesinden işçiler ve emekçilerin faydalanması için, kent ve kır proleterleri, kentin ve kırsal emekçileriyle birlikte ilk iş olarak, feodalizmin kalıntılarını barındıran veya kapitalist olması fark etmiyor, büyük toprak sahiplerinin elinde bulunan mülkiyetini kamulaştırma görevini yapmakla yükümlüdür. Çünkü bu gerçekleşmeden kapitalist ilişkilerin temelleri parçalanamaz, yani feodal ilişkileri kökünden yok edilemez. Kent ve kır işçilerinin emperyalist ve işbirlikçilerinin elinden iktidarı çekip al-ğında devamını getirebilmesi, bu koşulu başarmasıyla mümkün olacaktır.

Öyleyse, işçi sınıfı ve emekçiler devletleştirdiği büyük toprakları, sömürüye darbe vuracak olan kolektif mülkiyete -aşamalı olarak- geçmek için, tarım işçilerine ve küçük köylülere karşılıksız olarak dağıtacaktır. Kuşkusuz orta köylülere de en azından tarafsızlaştırmak şarttır. Az miktarda mülkü olan orta köylülere, küçük köylülere yapıldığı şekliyle; ancak orta köylülüğün varlık-

lı kesimlerine uzun vadeli ve ucuz ödemeler karşılığında dağıtılacak toprakların, sömürüye yol açmayacak sınırlamalarla ekilip biçilmesi sağlanacaktır. Çünkü insan emeği öncelikle yasalarla koruma altına alınırken, toplumsal olarak yeni dönüşümleri başardıkça da tamamiyle koruma ve güvence altında olacaktır.

Toprak kiralama ve işgücü kullanımı da yasaklanacak, köylünün tüm borçları silinirken toprak alım-satımına da yasaklar getirilecektir. Köylüler, zaten kendilerinin olan, ama büyük toprak sahiplerinin gasp ettiği ve kendi toprağında işçi olarak çalıştırıldığı topraklarına kavuşacaktır. Üretim için her türlü olanaktan, yoksul ve orta köylüler yararlanırken, zengin ve varlıklı köylülere vergiler de dahil olmak üzere pek çok kısıtlama getirilecektir. Bir daha asla kır işçilerinin yarattığı artı değeri gasp edemeyecekler, çünkü sistem artı-değeri ortadan kaldıracaktır. Artık, emeğinin meyvesinden faydalanacak olan kır işçi ve emekçileri olacaktır.

Geri teknikle çalışan küçük ölçekli topraklar ileri teknikle çalışan makineli-büyük ölçekli işletmeler şeklinde dönüştüren kolektif mülkiyete doğru aşamalı geçişle köylüler refaha kavuşacaktır. Teknolojik olarak gelişkin büyük ölçekli işletmeler, kuşkusuz ki, kapitalist işletmelerden apayrı özellikler taşıyacaktır. Kır işçi ve köylülerinin sömürsü üzerinden yükselen kapitalist yol tümüyle silinecek, kırsal sosyalist dönüşümüne küçük köylü işletmelerinin gönüllü olarak ortaklaşması yolu kolektif mülkiyetle başlanacaktır. Tümüyle iç pazarın ihtiyaçları temelinde, sağlıklı besinlerle beslenmeye dönük üretim yapılacaktır. Hiçbir emperyalist kuruluştan, "ne olduğu belirsiz" tohumlar alınmayacak, ülkemiz sağlıklı tohumlar (ve tarımsal girdiler) üretecektir. Her tür tarımsal girdi, kolektif mülk olarak kır işçi ve emekçilerinin hizmetine sunulacak, ağır sanayi geliştikçe ise tarım makineleri üretimi de güçlenecek ve tarımsal makineler üreticilerin ortak mülkiyetine geçecektir.

Planlı ekonomi ile toplumsal refah düzeyi büyüdükçe, yaşam koşulları sürekli bir düzelmeye içine girecek, parasız sağlık-egitim ve beslenme imkanına hemen kavuşan kitleler, sömürücü sınıfı sırtlarından atmış olmanın ferahlığıyla geleceğini rahatlıkla örgütleyecektir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin alınteriyile gerçek cennete kavuşacak olan dünya halkları, geleceğini bugünden kurmanın hazırlığı içinde olmak ve örgütlü bir güce ulaşmak için, kendi sınıfının partisinde örgütlenmelidir. Sömürünün, işkence ve zulmün olmadığı bir dünyayı kurmak, iktidarın kent ve kır işçi sınıfı ve emekçilerinin eline geçtiği koşulda mümkündür. O halde, birleşik mücadeleyi örgütlemeyel...

Kozmetik fabrikasında direniş

Kadıköy'e bağlı Kayışdağı'nda bulunan Hobby kozmetik fabrikasında işçiler üretilmi durdurdu. Hobby kozmetik fabrikasında işçiler, işten atılmaları karşı iş bırakarak direnişe geçtiler. İşçiler patronun tüm baskılarına karşı atılan işçilerin geri alınması, ücretlerinin iyileştirilmesi ve iş kazalarına karşı gereken önlemlerin alınmasının da içinde bulunduğu 8 maddelik talepleri kabul edilene kadar direnişi sürdüreceklerini söylüyorlar.

Yapılan görüşmelerde işçiler, 8 maddelik taleplerini patrona ileterek, bu talepler kabul edilinceye kadar işbaşı yapmayacaklarını bildirdiler. Patron ve müdürler ise her zamanki gibi işçileri işten atmakla tehdit ettiler. Baskılar sonuç veremeyince patron fabrikaya noter getirerek tutanak tutturdu. Buna rağmen işçiler işbaşı yapmadı. 150'ye yakın işçi, makineleri durdurarak kendi bölümlerinde beklemeyi sürdürüyorlar.

Aykıl işçisi mitinge hazırlanıyor

Dişarbakır'da kurulu Aykıl tekstil patronunun TEKSİF'le masaya oturmaması nedeniyle, toplu sözleşme uyuşmazlığı gitti. Patron bir yandan da sendikali işçiler üzerinde baskıyı yoğunlaştırarak, işçilerin sendikadan istifaya zorluyor. Sendikalaşma nedeniyle fabrikadan şimdiye kadar 45 işçi işten atıldı fakat işçilerin hiçbirine işten atıldıklarına dair resmi bir belge verilmedi. İşçiler yaşadıkları sorunlara karşı miting yapma hazırlıklarını sürdürüyorlar. Greve kadar varlıya girişinde alkışlı protesto, yemek yememe gibi eylemleri de sürdürecekler.

Tersanede tabutlu protesto

Limter-İş sendikasının çağrısıyla Tuzla Gemi önünde toplanan işçiler, "Tersanelerde ölmek istemiyoruz", "İşçiler birleşin ölümleri durdurun", "Artık ölmek istemiyoruz", "Bize güç verin onlara diz çöktürelim" sloganları ile Gemi İnşa Sanayicileri Derneği (GİSİR) önüne yürüdüler. Değişik tersanelerden 50 gün içerisinde ölen 5 işçinin sembolik olarak tabutlarını taşıyan işçiler, "Savaşta değil, tersanede öldüler" yazılı ve ölenlerinin isminin bulunduğu bir pankart açtılar. Burada açıklama yapan Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç "Bu pankartta isimleri yazılanlar sadece bizim bildiklerimiz. Bizim bilmediğimiz, duymadığımız onlarca iş arkadaşımız yaşamını yitirdi. Patronlar naaşlarını bile bizden sakladılar" diye konuştu. Temsili taşıdıkları tabutları GİSİR'in önüne bırakarak, hesap sormak için yeniden geleceklerini söyleyerek eylemi sonlandırdılar.

Malatya iplik fabrikasında iş bırakma

Çalık grubuna bağlı Malatya İplik Fabrikası'nda işçiler, üç aydır ücretlerini almayınca iş bıraktılar. Çalık grubuna bağlı İPAŞ Örgü, Boyahane, Anateks fabrikasında çalışan işçiler de benzer sorunlar yaşıyorlar. Ücretlerini istemek için oluşturdukları bir heyetle, Malatya İplik Fabrikası müdürüyle görüşen işçiler, müdürün "ücretler böyle ödenecek, işine gelen çalışır işine gelmeyen gider" tehdidiyle karşılaştılar. Bunun üzerine işçiler Çalışma Bakanlığı'na şikayette bulundular. Şikayetten sonra fabrikaya dönen işçilerin önü fabrika müdürü Ömer Yıldırım, İnsan Kaynakları Müdürü Erdal İçacan, Genel Müdür Yardımcısı Ercan Ufuk tarafından kesildi. Kükür ve hakaretler yağdıran müdürlerle işçiler arasında arbede çıktı. Çıkan olaylar üzerine işçiler karakola götürülerek ifadeleri alındı. İşçilerin birlik olmasından korkan patron 600 işçiyi bir haftalık izne çıkardığını açıkladı.

Granisser'de direnişe devam

Manisa Akhisar'daki Graniser Granit Seramik Sanayisi'nde işçilerin Çim-İş sendikasına üye olması ve sendikanın yetki başvurusu yapmasının ardından patron sendikanın yetki almasını engellemek için çeşitli yöntemler devreye sokuyor. Fabrikanın bazı bölümlerini kapatma kararı alan patron, işçileri sendikadan istifa etmeleri için tehdit ediyor, işçi çıkıyor, yeni işler alıyor.

Çim-İş sendikası başkanı Ramazan Aktaş ise patronun tüm alıcengiz oyunlarına rağmen yetkiyi alacaklarını ve TİS masasına oturacaklarını belirterek "Akhisar'da Çim-İş-Türk-İş ne gerekiyorsa yapacak" dedi.

BS Tekstil'de sendikalaşma

Kırşehir'de kurulu bulunan BS Tekstil işçileri düşük ücret ve ağır çalışma koşullarına karşı TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlendiler. Örgütlenmenin önüne geçmek isteyen patron 7 işçiyi işten attı. Bununla yetinmeyen patron tüm işçileri toplayarak, fabrikaya sendikanın girmeyeceğini, gerekirse 10 ayda fabrikayı kapatacağını söyledi.

8-16 ve 16-24 vardiyasında çalışan işçiler, bir araya gelerek işten atılmaları protesto ettiler. Atılmaları tepki olarak tüm işçiler sendikaya üye oldular.

Emeğin meyvesi...Bundan tekeller mi yararlanacak, yoksa işçiler ve emekçiler mi?

"Toplumsal işletmelerde üretilen her şey, üreticilerin kendilerine aittir. İşte, yeni üretim ve gelir dağılımı biçiminin özü budur. Böylelikle, emekçilerin niçin maddi servetlerinin üretimini durmaksızın arttırmaya çalıştıkları anlaşılır. Emeklerinin meyvesinden yararlanacak olan yine onlar değil midir? Demek ki, sosyalist üretimin amacı, yapısına bağlıdır. Lenin bu amacı, 'Tüm toplum üyelerinin refahını sağlamak ve uyumlu gelişimini gerçekleştirmek amacıyla üretimin toplumsal sürecinin akılcı örgütlenmesi...' olarak tanımlamıştır."

ZOR DÖNEMLERDE DEVRİMCİ OLMAK

'Yarın Bizimdir Yoldaşlar' romanında geçen bir söz vardır. "Hayatını barikat savaşında dövüşürken vermek daha kolaydır. Asıl zor olan, şu anda olduğumuz gibi zor dönemlerden geçerken hayatını verebilmektir" der romanın kahramanı. Gerçekten de zorlu dönemleri anlatır bu roman. Devrimci dalganın yeni yeni yükselişe geçmeye başladığı, ancak diğer taraftan operasyonlarıyla, şehitleriyle, başarısızlıkla sonuçlanan grev hazırlıklarıyla, çeşitli kadro sorunlarıyla dolu, oldukça zor günler yaşanmaktadır. Ve bir avuç devrimci tam bir kararlılıkla mücadeleyi sürdürmekte, büyük bedeller ve sıkıntılar pahasına bütün işleri omuzlamaya çalışmaktadırlar. Roman göğüslenen olağanüstü bedellerin ve yoğun emeğin bir sonucu olarak, yeni bir toparlanma döneminin başlarında biter.

Yükseliş dönemlerinin kolaylıkları

Devrimin yükseliş dönemleri, önüne çıkan her şeyi içine alan, sürükleyip götüren bir dalga gibidir. En kenarda duran insanlar bile bu dalganın etkisi altına girerler. Kolaydır çünkü akıntıya bırakmak kendini. Rüzgarın götürdüğü yer iyi bir yere he de, bu yolculuk herkes açısından daha zevkli hale gelir.

Yükseliş dönemlerinde, kitleler daha bir istekle kucaklar mücadeleye edenleri. Destek ve sahiplenme artar. Çalışan kapılardan boş dönmeyeceğini, istediğin şeylerin reddedilmeyeceğini bilmek, insanın daha güvenli hareket etmesini sağlar. Kitleler sadece parasını, evini ve olanaklarını açmakla yetinmez, çok değerli bir başka şey daha verir böyleli dönemlerde: güçlülük ve yenilmezlik duygusudur bu.

Onlarca kişiyle birlikte çıkılan yazılamalar; onbinlerce insanla birlikte kaldırılan cenazeler; resmi ya da sivil faşistlerle çatışma esnasında, arkadaki herkesin de senin peşinden geleceğini bilmek; kuşatılmış bir semtte herhangi bir kapıyı çaldığında gördüğün sahiplenme; bütün bunlar, insanı güçlendiren bir etki yaratır. Savunduğun şeyin doğruluğuna, haklılığını, hepsinden önemlisi gerçekleşebilirliğini her an, her olayla yeniden ve yeniden kanıtlamaktır bu.

Elbette ki, işkenceler, cezaevleri, resmi ve sivil faşist saldırılar, çeşitli biçimlerdeki devlet terörü de azalmaz, artar böyleli dönemlerde. Ancak devletin karşısında kendi saflarının da kalabalık olduğunu görmek, kendisinin bir güç olduğunu hissetmek, çok daha farklı bir şekilleniş yaratır insanda. Üstelik ödenmesi gereken bedeller göğüslenmesi gereken zorluklar gözlerde küçülür yükseliş dönemlerinde. Devletin saldırganlığından daha ağır basan şey, devletin artık eski yöntemlerle baş edemez hale gelmesidir çünkü.

Acılar ve yenilgiler de vardır bu dönemlerde. Başarısızlığa uğrayan grevler, kaybedilen mevziler, verilen şehitler, kayıplar olur. Ancak sonrasında başaracağına duyulan inanç o kadar güçlüdür ki, bütün bu başarısızlık ve kayıplar, kamçılar adeta insanları. Bir dahakine başarmak için, kaybedilenlerin intikamını almak için, başarısızlığı başarıya çevirmek için, çok daha güçlü yüklenirler barikatlara.

Tozpembe bir tablo değildir yükseliş dönemleri. Ama bütün sorunlarına ve zorluklarına rağmen, olumlulukların, güzelliklerin, coşkunun, başarıların daha fazla olduğu bir tablodur. Ve bu tablo, her geçen gün çok daha fazla insanı çeker içine, her geçen gün çok daha fazla insan katılır mücadeleye. Başdöndürücü bir biçimde saflar sıkışır, zafer yakınlaşır.

Böyle dönemlerde, en beklenmedik insanlar bile mücadeleye katılmaya açık hale gelirler. Adeta bir 'moda' gibidir devrimci olmak. 12 Eylül öncesinde, ülkenin en uca köşesine kadar uzanan devrimci faaliyetler bunun ürünüdür. Hemen her aileden en az bir şehit, tutuklama ya da gözaltı yaşanmasının, her insanın bir biçimde 12 Eylül saldırılarından etkilenmesinin nedeni bu yaygınlıktır.

Akıntıya karşı yürümek

Zor dönemlerde ise, en başta, ödenmesi gereken bedeller ağırlaşır. Devrimcilerin sayısı azalmıştır. Yapılan işler de, bu işlere katılan insanlar da sınırlanmıştır.

Burjuva ideolojik bombardıman ve argümanlar, meydana

Adanmış bir devrimciliği, işine tutkuya sarılan bir profesyonelliği, devrime bağlılığı da hemen anlar kitleler. Mücadeleyle ilgili bir konuyu konuşurken gözlerimizin parlaması, verdiğimiz sözü en zor koşullar altında bile yerine getirme çabamız, örgütten-yoldaşlardan konuşurken sesimizdeki sıcaklık ve sevgi, kitlelere duyduğumuz güven, mütevazı-proleterce yaşam tarzımız ve kişilik özelliklerimiz, kendilerine gösterdiğimiz saygı vb. onların dikkatli gözlerinden asla kaçmaz. Ve bütün bunlar üzerinden notlarını verirler.

nı boş bulmuş cirit atmaktadır. Dört bir yandan devrimin yenildiği, artık belini doğrultamayacağı, proletaryanın artık bittiği, zamanın değiştiği, eski ideolojileri çöpe atmak gerektiği, dönemin uzlaşma dönemi olduğu vaaz edilir sistemli bir biçimde. Bir taraftan da devrimcilerin yaptıkları 'büyük hatalar' ile, onların hayalperest idealistler oldukları bir arada işlenir. Bireyselleşmenin 'nimetleri' kitlelerin gözüne sokulmaya çalışılır.

Faşist baskılar artmış, işkenceler ağırlaşmış, cezaevleri koşulları sertleşmiştir. Devletin devrimcilere dönük saldırganlığı had safhaya çıkmıştır. Bu saldırganlık, bu gözü dönmüş şiddet ve terör, kitleler üzerinde yıldırıcı bir etki yaratır. Aileden arkadaş çevresine kadar herkes bu korkudan nasibini almıştır. Devrimcileşmeye çalışan birisinin önüne ilk barikatlar bu yakın çevreden kurulur. 'Korumak' adına öylesine bir cendere kurulur ki, çıkabilmek çok zorlu bir savaşı öncelikle onlara karşı vermeyi gerektirir.

Sonra diğer zorluklar girer devreye. 'Gücünün yetmediğini' hemen her olayda görür insan. Başarıyla sonuçlanan grev ve direniş sayısı son derece sınırlıdır. Şehit düşenlerin ya da kayıpların yerini doldurmak her geçen gün daha da zorlaşmaktadır. Kaybedilen mevzilerin her biri, devrimcilerin bir adım daha geriye itilmesine, devletin daha da pervasızlaşmasına neden olmaktadır. Yozlaşma ve çeteleşme artık en yakınlarımıza kadar gelmiştir. Değerler sistemindeki erozyon ve yabancılaştırma, bireyselleşme, insan ilişkilerini daha da zorlu hale getirmiştir.

Adeta hemen her şey, kişiyi devrimcilikten uzaklaştırmak için yarışmaktadır. Devrimcilik yapmak isteyen kişinin elinde sıkıca sarıldığı en önemli şey ise, düşünceleri ve inançlarıdır artık. Yükseliş dönemlerinde yürümesini kolaylaştıran güçlü rüzgar yoktur artık. Tam tersine, onu gitmeye çalıştığı yoldan döndürmeye çalışan, üstelik diğerlerinden çok daha güçlü bir fırtına vardır. Buna direnmek, akıntıya karşı yürümekle karşı karşıyadır bir devrimci ve devrimci olmak isteyen kişi.

Bu yüzden işi çok daha zordur. Daha sağlam durması, daha kararlı davranması, önüne çıkan engellere karşı daha fazla savaşması, hepsinden önemlisi devrimci olmaya iten nedenlerini, inançlarını ve düşüncelerini daha sıkıca kavraması gerekir.

Ancak günümüzde yaygın olan bu değildir. Tam tersine, devrimin propaganda ve alışkanlıkları, yaşam tarzı ve kültürü, devrimci saflara her geçen gün daha fazla sızmaktadır.

Devrimci hareket, 12 Eylül sonrasındaki yenilgi yıllarının izlerini daha hala üzerinde taşımaktadır. O yıllarda estirilen terörün şiddeti, burjuva ideolojik argümanların kitleler üzerinde etkili hale gelmesine neden olmuştur. 2000 yılında yaşanan 19 Aralık cezaevleri katliamı ise, 12 Eylül'ün etkilerini çok daha katmerlendiren bir rol oynar. 19 Aralık katliamının arkasından, devrimci hareketin aşağıya inışı hızlanır.

Çok yönlü bir aşağıya inıştır bu. Sağcılaşmanın artması, yasalılık ve düzeniçi mücadele arayışları ve yeraltı devrimciliğine uzaklaşma en önemli sorun olarak ortaya çıkmıştır. Ve bu sorun, kendisini her alanda göstermeye başlar.

Ara duruşlar

Yaşanan sürecin devrimci yapılar üzerindeki en büyük etkisi 'ara duruşlar'ın artması oldu. Bir taraftan devrimcilik yapmak isteyen, ama bir taraftan da düzenle bağlarını koparmaya yanaşmayan kadro tipi, devrimci örgütler içinde hızla çoğaldı, yaygınlaştı.

Ve bu kadroların arada duran tavırları çalışmanın bütününe yansdı. Onların düzenden, düzen ilişkilerinden geldikleri alışkanlıklar, örgüt saflarında yaşam bulmaya başladı. Devrimci değerlerin yerini hızla düzenin değerleri almaya başladı; devrimci çalışma alışkanlıkları düzenin çalışma alışkanlıklarına dönüştü; devrimin saflarında düzenin çürüten yanları yeşermeye ve devrimcileri çürütmeye başladı.

Olmaması gerektiği gibi yapılmayan işler, zamanında yetiştirilmeyen görevler; plansız ve programsız, çalışma disiplini olmayan bir koşturma; zamanında bitirilmediği için sarkıtılan ya da iade edilen materyaller; okuma alışkanlığının zayıflaması ya da büyük oranda düzeniçi yoz kitaplara yönelmesi; aited alışkanlığındaki zayıflama; verilen sözlerin tutulmaması, 'tamam yapacağım' denilen şeylerin savsaklanması; rahat ve konforlu yaşam arayışları; kendi üzerine ya da bölgesine düşen işlerin çokluğundan yakınma; kendisini hep daha kötü olanla kıyaslama; ortaya çıkan basit engellere takılıp tökezleme, sıradan şeylerin peşinde sürüklenme; bütün bunlar devrimci saflarda ortaya çıkan bozulmaların en olağan görüntülerindendir.

Bu tür sorunlarla karşılaşıldığında, sorun plan-program yapamamak, konunun önemini kavramamak, dış etkenlerin belirleyici olması gibi nedenler sıralanır. Yaşanan sorunların çözümü de buralarda aranır. Ama sorun çözülmez, ısrarla tekrarlanmaya devam eder, sonuçta iyice kanıksanır hale gelir.

Gerçekte ise sorun, mücadeleyle, örgütlerle, devrimle kurulan bağlardadır. Kendisini bütünüyle savaşıma adamada, örgütü yaşamın merkezine koymada yaşanan eksikliklerdir. Düzenden kopmak bir yana, düzenin alışkanlıklarına daha fazla kapılmanın yol açtığı tahribatlardır. Bir ayağı devrimde, bir ayağı düzende kadro olmaktadır bütün sorun.

Bu durumun yenilgi dönemiyle birlikte ortaya çıkan üç önemli nedeni vardır.

Birincisi; burjuvazinin devrimciliği yozlaştırmak için kullandığı en önemli argüman olan 'uzlaşma kültürü' sözleriyle tanımlanmaktadır. Bu özünde burjuva düzenle, devrimi uzlaştırma çabaları olarak şekillendi. İkisinin de bir arada varlabileceği, ikisinin ortak noktalarının bulunabileceği, iki tarafın da iyi yönlerini alarak bir çözüm bulmak gerektiği vb. türünden demagojik söylemler, aslında burjuva düzenin devrimcilerin gözünde meşrulaştırılmasını amaçlıyordu. 'İyi tarafından' diyerek başlayan sahiplenmenin, sonrasında bütün olarak burjuva düzeni sahiplenmek biçimine dönüşeceği açıktı çünkü. Öyle de oldu. Devrimci saflara bir taraftan sızmaya başlayan düzen alışkanlıkları, söylemleri ve yaşam tarzı, sonrasında giderek devrimci safları hakimiyeti altına aldı.

Gerçekte kapitalist düzenin, işçi emekçi kitlelere sunabileceği hiçbir 'iyi tarafı' yoktur. Kapitalizm işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden kendini var eden bir sistemdir çünkü. Bu yanı sıra 'uzlaşma kültürü', özünde burjuvazinin değerler sistemini ve hakimiyetini kabullendirme kültürüdür.

İkincisi; örgüt saflarında küçük burjuva ve lümpen kökenden gelen kadroların sayısındaki artıştır. Küçük burjuvazi, özünde burjuvaziye sınıfa ait bir katmandır, burjuvazinin 'küçük' halidir. Yaşam biçimi olarak proletaryaya yakındır. Ancak sınıfsal bakış açısı burjuvaziyi yansıtır. Sınıf atlama hayalleri yoğun, lüks yaşama özemleri fazladır. Ufku, kapitalist sistemin iyileştirilmesi ile sınırlıdır, çünkü kendisi bu sınıfın, bu sistemin bir parçasıdır. Yaşam koşulları ile sınıf atlama hayalleri arasındaki çelişki, onun bu iki dünyanın arasında kalmasının temel nedenidir. Bu nedenle, kendi sınıfına karşı cepheden ve kararlı bir savaşıma girmesi de diyalektikte aykırıdır. Küçük burjuva katmanlardan gelen kadroların 'sınıf intiharı' gerçekleştirmedikçe, kararlı bir devrim savaşıncısı olmaları mümkün değildir.

Lümpen kesimler için de benzer bir şey söz konusudur.

Özellikle semtlerdeki yarı işsiz kesimleri temsil eder bu kesim. Onların disipline gelmeyen, günlük yaşayan, bugün kazandığını yiyen, yarını düşünmeyen, kendisine ve başkalarına karşı sorumluluk hissetmeyen, kendinden menkul ve bencil özellikleri yapısaldır ve devrimci yapıların saflarına girdikten sonra da değişme ihtimali zayıftır, sınırlıdır.

Her iki kesimin de en önemli özelliği güce tapmasıdır. Devletin saldırılarının bu kadar yoğunlaştığı, devrimci dalganın ise geriye çekilmeye başladığı dönemlerde, ibre devleti ve burjuva sistemi göstermekteyken, onların kararlı bir devrim savaşıncısı olmaları ihtimali son derece düşüktür. Son on yıldır, '95 Gazi Antifaşist direnişinden bu yana, devrimci yapılar semtlere ve özellikle bu kesimlere yönelmiş, bunları örgütlemeye çalışmışlardır. Buralardan devrimci örgütlerin saflarına gelen epeyce de insan olmuştur. Ancak bu yapıların içinde devrimci değer ve normları edineceklerine, kendi sınıfsal alışkanlıklarını, yapısal özelliklerini devrimci yapıya aktarmışlardır. Ve geçici yol arkadaşları olmanın ötesine geçememişler, kısa süreli devrimciliklerin arkasından hareketi terk etmişlerdir. Ancak onların yapıların içine taşıdığı alışkanlık ve yaşam biçimleri, yapıların giderek daha da bozulmasına neden olmuştur.

Üçüncüsü; dönemin modası olan '...miş gibi görünme' alışkanlığının örgüt saflarına da sızmasıdır. Burjuvazi, kitleleri etkisiz hale getirmek, kendisi için tehlike olmaktan çıkarmak için, önce onlarda iyi ve olumlu ne varsa bozmaya çalıştı. Bu iyi ve olumlu özellikler bozulduktan sonra geriye kalan şey ise, içi boş insan müsveddeleri oldu. Hiçbir işe yaramayan, hiçbir işi beceremeyen, nitelsiz, değersiz, yoz, insani özelliklere yabancı, bencil ve özgüven yoksunu bu insanlar, tümünden boşluğa düşmesinler diye de, '...miş gibi görünme' alışkanlığını kazandırdı. Yani özgüven yoksunu bir insan, çok sağlam bir özgüven sahipmiş gibi görünmeyi öğrendi. Bencil bir insan, hep başkalarını düşünen çok fedakar biriymiş gibi görünmeyi öğrendi. Hiç sevmeyen insanlara yağ çekmek, abartılı sevgi kelimeleriyle hitap ederek sevgi gösterilerinde bulunmak meşrulaştı. Her konuda konuşan, her konuda fikir sahibi olan, herşeyi biliyor-muş gibi görünen, fakat tek bir defa bile o işleri yapmamış insanlar kapladı ortalığa. Verilen sözün tutulmaması, 'söz verdi ama tutacak mı' güvensizliği de yaygınlaştı, doğallaştı.

Bu akım devrimci saflarda da, 'devrimci' görünen ama devrimcilik yapmayan, kendi düzeniyle yaşantısını sürdüren, üstelik devrimci olmanın rantını yiyen insanlar biçiminde ortaya çıkmaya başladı. Birbirlerine 'yoldaş' diye hitap etmeye devam ettiler ama, ideolojik-siyasi bağları bırakalım, aralarında duygu bağları bile zayıflamaya başladı. Sahte dostluklar, sahte ilişkiler, sahte devrimcilikler giderek arttı.

Düzenlen kopmayı başarabilmek

Devrimci olmak önemli bir tercihtir. Her tercih bir vazgeçiştir aynı zamanda. Gerçekten iyi bir devrimci olabilmek için, devrimciliği gerçek anlamda yaşama geçirmek için, düzenden, düzenin sunduğu tüm 'nimetlerden' vazgeçmek gerekir. İyi bir devrimci olmayı başaramayanlar, içinde bulundukları yapıya ve yoldaşlarına pek çok sorun yaşatanlar, kendileri de sürekli sorun yaşayanlar, düzenden kopmayı başaramamış kişilerdir. Yaşanan sorunların kaynağı da burada aranmalıdır.

En başta şunu görmek gerekir: 'İki koltuğa birden oturmaya çalışmak' kolay bir iş değildir. Buna niyetlenen yere düşer. İki tarafa birden sahip olmaya çalışan, bir ayağı devrimdeyken, bir ayağını da düzende tutmaya çalışan ortada kalır, 'ne İsa'ya ne de Musa'ya yaranamaz'.

Kapitalizm ve sosyalizm, birbirine zıt iki ayrı toplumsal sistemdir. Birisinin varlığı diğerinin yok olması üzerine kuruludur. Sosyalizm özelemlerini yok etmek isteyen kapitalizmin hedefi, kendi bekasını sağlamaktır. Sosyalizm ise, kapitalizmin kökünü kazıdıkça komünizme, insanlığın gerçek kurtuluşuna ve refahına doğru ilerleyebilir. Kapitalizm geriyi temsil eder. Çürümedir, yozlaşmadır, sömürdür, insanın insana yabancılaşması, düşmanlaşmasıdır. Kapitalizmin insanlığa sunabileceği hiçbir şey yoktur. O kendisini işçi-emekçi kitlelerin sömürsü üzerinden vattığı için, bu sömürüyü kaldırmaması mümkün değildir. Sosyalizm ise, işçi ve emekçi kitlelerin gerçek refahıdır. İnsanın insana değer vermesidir. Emegi, çalışmayı, üretmeyi ve bütün bunları paylaşmayı, kolektif yaşamayı öğretir. İnsan ilişkileri değerler üzerine kurulur.

İşte bu yüzden iki sistemi bir arada yaşatmak, ikisini birbiriyle uzlaştırmak, iki tarafın da iyi yanlarını alarak ideal bir modele ulaşmak mümkün değildir. Kapitalizmin pislikleriyle, devrimin güzellikleri bir arada yaşayamaz.

Devrimciliğin zor olduğu dönemlerde, bu tercihi yapabilmek kolay değildir. Engelsiz bir yürüyüş değildir çünkü devrimcilik. Ödenmesi gereken bedeller ağırlaştığı zaman, bunu ödemeye gönüllü olanlar azalır.

Ancak yaşamın kendisi tercihler üzerine kurulu değil midir zaten? Aldığımız kararlar yüzünden vazgeçmek zorunda kaldığımız şeyler az değildir. Ama kararlı bir biçimde istediğimiz şeyler için, çekeceğimiz acılar gözümüze hiç görünmez bile.

Mesela doğum yaparken çekilen ağrının, dünyanın en güçlü ve etkili ağrısı olduğu bilim adamları tarafından tespit edilmiştir. Ama çocuk sahibi olmak isteyen bir kadının gözü bu ağrıyı görmez. Çünkü o çekeceği ağrıyı değil, doğacak çocuğunun ona yaşatacağı o güzel duyguları düşünmektedir. "Gülü seven dikenine katlanır" Dikensiz bir gül yoktur çünkü. Ama kimse diken batmasından korkarak gül koklamaktan vazgeçmez.

Yaşam tercihlerden ibarettir. Arada durmak, iki farklı şeye birden sahip olmak mümkün değildir.

Kapitalizm ile devrim arasında tercih yaparken, terazi-nin kefesinde neler durduğunu da iyi görmek gerekir. Kapitalizmin emekçi kitlelere sunabileceği bir tercih unsuru yoktur aslında. Onun insanlığa verebileceği hiçbir şey yoktur. Bu nedenle kapitalizm, kendi kefesine terörünü, saldırganlığını, işkence ve vahşetini koyar. Bir de parlak ambalajlı pislikler, yozluklar... Diğer kefedeki sosyalizmin bütün görkemli vaatlerinin, bütün güzelliklerinin, bütün değerlerinin karşısında işte bunlar vardır. Bu nedenle kimse kapitalizmin 'nimetlerinden' vazgeçemediği için arada kaldığını iddia etmemelidir. Gerçekte kapitalist terörün yıldırıcı etkisidir tercihi yaptırın. Ancak düzenden kopuş başarılacağı sürece, devrimin ve sosyalizmin güzelliklerine ulaşmak da başarılabilir.

"İnsan yaşadığı gibi düşünür" der Marks. İnsan aklını ve yüreğini neyle dolduruyorsa, zamanını da onunla doldurur. Burada belirleyici olan kişinin yaklaşımı, özelemleri, yaşamdan beklentileri, yönelimleridir.

Zamanımıza, aklımıza ve yüreğimize neyin hakim olduğuna bir bakalım. İşyerindeki sorunlarımız mı? Ailemizin yaşadığı maddi-manevi sıkıntılar mı? Karşı cinsle kurduğumuz ya da kuramadığımız ilişkiler mi? Bir yoldaşla yaşadığımız yanlış bir tartışma mı? Devrimin gerçekleşeceğine dair duyduğumuz güvensizlikler, örgütün zorlanma noktalarına ilişkin kaygılar mı? Devlet-işkence-cezaevi korkusu, devletle baş edilemeyeceğine dair yapılan bombardıman mı? Uzun süren tasfiyecilik ve gerileme döneminin yarattığı 'boğucu' ortam mı?

Özelemlerimiz nereye yöneliyor peki? İyi bir yemek, rahat bir ev, fazla zorlanmadan el ucuyla yapılabilecek işler, ilgi duyduğumuz bir insana yakın olma isteği, anne-babanın şımartmaları?

Dağınık, disiplinsiz, beceriksiz, en sıradan bir faaliyeti bile doğru düzgün örgütleyemeyen bir 'devrimci'nin, kendi özel bir sorununu çözmek için ne kadar hızlı ve planlı çalıştığını, işini halletmek için son derece becerikli davrandığını gördüğümüzde şaşırırız. Yoldaşlarıyla hep tartışma yaşayan-kavgalı olan bir kadronun, ailesiyle ya da mahalleden-işyerinden sıradan arkadaşlarıyla birlikteyken son derece mutlu ve barışık olmasına anlam veremeyiz. Gündemde son derece önemli bir siyasi sorun varken, mesela savaş çıkmışken, gittiği evlerde magazin konularında 'geyik muhabbeti' yapan birisini anlayamayız.

Sorun bütünüyle nereye kilitlendiğimizdedir. Hakım olan düşünceler, devrimden, örgütten, mücadeleden uzak sorunlarsa eğer, yaşantıda bunlar ağır basıyorsa, devrimci bir yaşamı kurmak mümkün olmaz. O zaman, gerçekte o kadronun tercihinin devrimden yana olduğunu söyleyemeyiz. Aslında düzenden, düzen ilişkilerinden vazgeçmemiş-tir. Sadece vazgeçmiş gibi görünmüş, ama gerçekte o düzenin alışkanlıklarını ve tarzını, devrimci yaşamına sokmaya çalışmıştır. Yaşadığı sorunları çözmesi, yaptığı eksiklikleri, hataları, verdiği zararları düzeltmesi mümkün değildir. Bir taraftan devrimcilik yaparken, bir taraftan da kendine ait 'özel' bir yaşantının olması anlaşılmalıdır.

Devrimcilik salt bir niyet sorunu değildir. Devrimci olmak-kalmak isteyen bir insan, bir taraftan da düzenden kopuşu başaramıyorsa, devrimcilik isteği bir niyetten öteye gitmez. Devrime bağlılık somut-maddi etkenler üzerinden kurulmalıdır. Duygusal bağlılıklar, somut-maddi çaba ile birleşmiyorsa eğer, zayıflamaya, sonrasından tümünden kopmaya mahkumdur. Bu nedenle nasıl yaşadığımız, yaşamın merkezine neyi koyduğumuz önemlidir. Devrimciliğimizin sınırlarını çizecek olan da budur.

Proleter yaşam, adanmış devrimcilik

Mücadele bu kadar zorlu bir hale gelmişken, burjuva düzen devrimcilere ve devrimciliğe bu kadar şiddetli bir biçimde saldırırken, hem ideolojik bombardıman hem de terör bu kadar boyutlu bir hale gelmişken, ihtiyacımız olan en önemli şey, yaşamda proleter, inançta sağlam olmaktır.

Burjuva ideolojisine, onun argümanlarına en açık kesim küçük burjuvazidir. Önce genç kuşaklar etkilenir her türlü bombardımandan, sonrasında küçük burjuva kesimler tutsağı haline gelir bu bombardımanın. Ancak proletarya, özellikle de fabrikalarda çalışan işçiler ve mütevazî bir yaşam sürdüren emekçiler, bu furyanın daha dışında, daha uzağında kalırlar. Her türden burjuva ideolojisi ve yaşam tarzının onlara ulaşması daha geç ve daha zor olur. Fabrikanın disipline edici yapısı, işçinin kişiliğini de şekillendirmektedir çünkü. Üretimin içinde oynadığı rol, kolektif çalışmada yetenekli, çalışma disiplinine ve otokontrole sahip bir kişilik yaratmaktadır. Mütevazî bir yaşam da, burjuvazinin yoz 'nimet'lerine karşı ilgisizliğinin sınırlarını belirlemektedir.

Kelime anlamıyla bile devrim, varolan sistemin devrilmesi, yıkılması anlamına gelmektedir. 4 bin yıllık yönetim tecrübesine sahip olan egemen sınıfların ve onun günümüzdeki temsilcisi burjuvazinin devrilmesi, ardından ortadan kaldırılması, kolay bir süreç olmayacaktır. Kapitalizm kendi varlığını savunmak için sistemin her hücre-sini buna göre inşa etmiştir. Dışına kadar silahlı güçleri, hukuk sistemi, cezaevleri, ideolojik bombardımanıyla burjuvazi, her cepheden kendini korumaya çalışmaktadır. Bu nedenle ona karşı savaşım, bir boş zaman işi olarak ve el ucuyla yapılabilecek bir şey değildir. Tutkuyla sarılmayı, bütün gücüyle yüklenmeyi gerektirir.

Üstelik, 'burjuvaziyi yıkmak' gibi bir görevi, onunla aynı sınıftan olan ama henüz 'küçük' olan bir katmanın başar-ması da mümkün değildir. Proleter devrim, küçük burjuvazinin işi değildir. Burjuvaziyi ancak, onun yarattığı ve onun karşıtı olan tek sınıf, proletarya yıkabilir. Öyleyse, sınıfsal anlamda küçük-burjuva yaşam ve alışkanlıklardan, sınıf atlamaya, düzenin 'nimet'lerinden yararlanma özelemlerinden uzaklaşmadan, proleter özellikleri edinmek için güçlü bir savaşım vermeden, iyi bir devrimci olmak imkansızdır.

Devrimin ihtiyaçlarını, üzerimize düşen görevleri, 'profesyonelle' ele almak gerekir. Profesyonel devrimcilik, tüm yaşamını devrimin ihtiyaçlarına göre düzenlemektir. En sıradan bir işi yaparken bile, aklımızda devrimci faaliyetler, kitlelerle yaptığımız konuşmalar, üstlendiğimiz görevler var ise; bir taraftan çalışırken bir taraftan da örgütün verdiği görevi nasıl yerine getireceğimizi, çıkan bir sorunu nasıl çözeceğimizi düşünüyorsak; geceleri rüyalarımıza yaptığımız ya da yapmayı planladığımız faaliyetler giriyorsa, profesyonel bir devrimcilik yapıyoruz demektir.

Adanmış bir devrimciliği, işine tutkuyla sarılan bir profesyonelliği, devrime bağlılığı da hemen anlar kitleler. Mücadeleyle ilgili bir konuyu konuşurken gözlerimizin parlaması, verdiğimiz sözü en zor koşullar altında bile yerine getirme çabamız, örgütten-yoldaşlardan konuşurken sesimizdeki sıcaklık ve sevgi, kitlelere duyduğumuz güven, mütevazî-proleterce yaşam tarzımız ve kişilik özelliklerimiz, kendilerine gösterdiğimiz saygı vb. onların dikkatli gözlerinden asla kaçmaz. Ve bütün bunlar üzerinden notlarını verirler.

Devrime inancımız, harekete bağlılığımız, kitlelere güvenimiz tam ise, proleterce yaşamak, proletaryanın sınıfsal özelliklerini edinmek için uğraşıyorsak, kitle çalışmasında da, mücadelenin önümüze çıkardığı bütün görevlerde de çok daha başarılı oluruz. Çalışmanın ihtiyaçlarına, hedeflerine göre konumlanmak, bütün zayıflıkları güçlendirecek, aşılamayacak engelleri aşıracağız.

Arada kalanlar, burjuva düzenle bağlarını kopartıp atamayanlar, devrimciliğin kıyısında duranlar, işleri el ucuyla tutanlar sadece devrimcilikte değil, yaşamada da başarısız olmaya mahkumdurlar. Herkes bir dünyaya aittir çünkü, onlar ise, dünyalarını, yaşamlarını bulamamışlardır. Kitlelerin karşısında da, mücadeleye yaşamında da, hatta düzen ilişkileri içinde de bir yere oturamaz, güven uyandıramaz, ilerlemeyi başaramazlar.

İlerleyebilmek için, gözünü bir hedefe kararlılıkla dikmek, yola ayaklarını sağlamca basarak ilerlemek, nereye gittiğini net olarak görebilmek, bu ideali sağlamca kavramak gerekir. Savaşçı bir devrim hareketinin sağlam bir unsuru olmanın tek yolu budur.

ilanı: erilen ara

**savaş sırasında
büyük güç,
ilkten sonra da
aldı. Ateşkesin
hemen arkasın-
dan yaptıkları
yıkılan veya
se yardım ede-
ler. Kayıt masa-
du, başvuranla-
dedilmeye baş-
Lübnan sokak-
genç Hizbullah
dırma ve temiz-
da başladı. Bu
Hizbullah'a olan
güçlendiren bir
ler de bu çalış-
e yer almaya
adılar.**

vizyondan, yıkıntıların ve cesetlerin arasından, "İşte ABD'nin 'Yeni Orta-doğu'su bu. Ama biz ABD'den nefret etmeye devam edeceğiz. ABD'ye karşı direneceğiz" diye haykıran bir Lübnanlının görüntüleri bütün dünyada kitlelerin beynine kazındı.

Hizbullah, Lübnan'daki kitlesel bir halk direnişi yaratmayı başardı. Dahası, İsrail'e ve ABD'ye karşı savaşmayı, direnmeyi ve onlara geri adım attırmayı başarmış bir güç olarak, Ortadoğu'daki halkların büyük sempatisini ve sevgisini kazandı. Hizbullah işaretlerinin ve lideri Nasrallah'ın fotoğrafı basılı tişört vb çeşitli malzemelerin satışında patlama yaşandı. Hizbullah sadece Şiiler arasında değil, Sünniler, Hristiyanlar tüm Arap ve Müslümanlar arasında daha önce olmadığı kadar popüler oldu.

Hizbullah'ın savaş sırasında direnişiyle yarattığı büyük güç, ateşkes ilan edildikten sonra daha da etkili bir hal aldı. Savaşta yıkılan kentlerin yeniden imarı her devlet açısından büyük bir sorun teşkil eder. Çünkü kar hırsı üzerine kurulu kapitalizmin öncelikleri kitlelerin yaşam koşullarını düzeltmek, onların bulun-

duğu alanların imarını gerçekleştirmek değildir. Bu nedenle, savaşın yarattığı tahribat, uzun yıllar boyunca yoksul kitleler üzerindeki etkisini sürdürür. Hizbullah ise, bu durumu tersine çevirmeye çalıştı. Ateşkesin ilan edilmesinin hemen arkasından televizyonlardan yaptıkları açıklamalarla evi yıkılan veya tahrip olan herkese yardım edeceklerini ilan ettiler. Kayıt masaları hemen kuruldu, başvuranların talepleri kaydedilmeye başlandı. Aynı anda, Lübnan sokaklarında yüzlerce genç Hizbullah militanı, enkaz kaldırma ve temizlik çalışmalarına da başladı. Bu durum, kitlelerin Hizbullah'a olan bağlarını daha da güçlendiren bir etki yarattı. Kitleler de bu çalışmaların içinde yer almaya başladılar.

Savaş sırasında Lübnan ordusu hiç ortada görünmezken Hizbullah direnişiyle İsrail'i geri püskürtmeyi başarmıştı. Ateşkes ilanından sonra ise, Lübnan devleti kentlerin imarı konusunda dış destek beklemeye başlarken Hizbullah, kitlelerle birlikte kentlerin inşasına girişmişti.

Savaşın galibi Hizbullah olmuştu.

Ateşkes çatışmayla başladı

34 gün süren savaş sırasında Lübnan'da 1287 kişi öldü, 4 bin 54 kişi yaralandı ve onbinlerce insan evsiz kaldı. Ölenlerin 400'e yakını çocuklar oluyordu. Hizbullah'ın saldırılarında ise, kesin olmayan rakamlara göre 50'si İsrail askeri yaklaşık 70 kişi öldü.

Üstelik ateşkes kararına rağmen Lübnan topraklarında İsrail'in koyduğu seyahat yasağı sürüyor, çatışmalar devam ediyor. Savaş sırasında Güney Lübnan'a giren 30 bin İsrail, askeri daha hala çeşitli bölgelerde insanların üzerine ateş açıyor, Hizbullah'la çatışıyor. Halk, evlerine dönmekte zorluk yaşıyor,

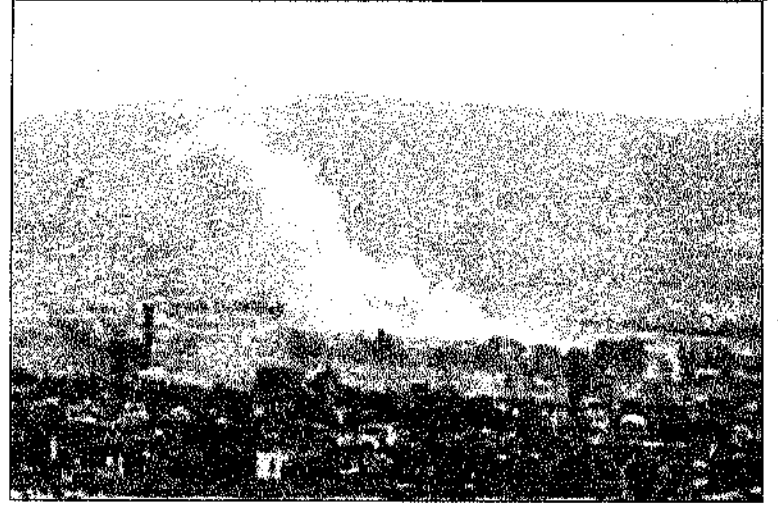
yardımlar daha hala pek çok bölgeye ulaştırılmıyor. Evlerine dönenler, birer enkaz yığınıyla karşılaş-
yorlar. Enkazların altından çocuk cesetleri çıkıyor. Henüz patlamamış 9 bin kadar msket bombasının yarattığı tehdit devam ediyor.

Dahası, İsrail, ateşkes ilan edilmesinin üzerinden bir hafta bile geçmeden Lübnan'ın doğusundaki Hizbullah mevzilerine yeni saldırılar düzenliyor. Lübnan ordusunun üniformalarını giyen İsraili komandolar, "İsrail'e yönelik eylemleri ve Suriye ile İran'dan Hizbullah'a silah sevkiyatını önleme" bahanesiyle operasyon yapıyor.

'Barış gücü' oluşturulması için hazırlıklar son hızla devam ediyor. Aslında Lübnan'da görev yapmakta olan bir BM askeri gücü zaten var. 1978'den bu yana bölgede bulunan, ancak çatışmalara müdahale yetkisi olmayan UNIFIL adlı birliğe İsrail savaşı başladıktan sonra bu yetki verildi. UNIFIL, İsrail'in Lübnan ile savaşının ilk haftalarını karargahından izlemişti. BM'nin aldığı karar, 2 bin kişilik bu gücün kapsamını ve yetkilerini genişletmişti. Çin, Fransa, Gana, Hindistan, İrlanda, İtalya, Polonya ve Ukrayna askerlerinden oluşan bu güç Fransa'nın komutasında.

Şimdi ise asker sayısı 15 bine çıkartılmaya çalışılıyor. Katılacak ülkelerin belirlenmesi ise oldukça önemli bir sorun. BM gücünde yer alma konusunda en istekli ülkeler Malezya ve Endonezya. Ancak İsrail'i diplomatik olarak tanımayan bu iki ülkenin BM gücünde yer almak istemesi İsrail'i kaygılandırıyor. Çünkü Çin ile de güçlü ilişkileri olan bu ülkelerin, İsrail'in değil Hizbullah'ın yanında yer alması ihtimali oldukça yüksek. Keza BM gücü içinde yer almakta istekli olan Fas ve Bangladeş'in de İsrail ile diplomatik ilişkileri yok.

Ancak BM gücü UNIFIL'a asker gönderecek ülke bulma konusunda sıkıntılar oldukça boyutlu. En başta Arap-Müslüman ülkeler bu güce asker vermek istemiyorlar. İsrail'i Hizbullah'tan korumak, Hizbullah'ı silahsızlandırmak gibi son derece zor görevleri, Arap ülkeleri üstlenmek istemiyor. Şii nüfuslu ülkeler zaten böyle bir göreve talip olmuyor. Sünni nüfuslu olanlar ise kendi halklarının ABD-İsrail karşıtı tepkilerinden çekindikleri için istekli davranmıyorlar. Gücün komutasını üstlenecek olan Lübnan'ın uzun süre mandası altında kaldığı Fransa'nın bile, başlangıçta 2000 olarak açıkladığı asker sayısını 200'e düşürmesi de bu görevin ne kadar netameli bir görev olduğunu gösteriyor. BM gücüne katılma konu-

sunda en istekli görünen devlet ise Türkiye. İsrail de BM gücünde yer alacak tek Müslüman ülkenin Türkiye olmasını istiyor.

İsrail ordusunun işgal ettiği yerleri boşaltmaya başlamasıyla birlikte, Lübnan ordusu da Güney Lübnan'a yerleşmeye başladı. Lübnan ordusu açısından bu oldukça önemli bir durum. 1982'den 2000'e kadar İsrail işgali altında kalan, 2000'den itibaren de Hizbullah'ın denetimine giren Güney Lübnan, 24 yıl sonra ilk defa Lübnan ordusunu karşılıyor. Ancak savaşın gerçek galibi olan Hizbullah'ın, savaş boyunca hiçbir varlık göstermeyen Lübnan ordusunun denetimine girmesi ve silahsızlandırılması ne kadar mümkün olabilir?

İsrail ordusu, ateşkesin ilan edildiği gün uçaklarla Lübnan halkına bildiriler attı. Bildirilerde "İsrail savunma güçleri geri dönecek ve Lübnan'dan İsrail devletine karşı yönelecek her türlü terör eylemine karşılık verilecek" deniyor ve Lübnan halkına şu soru soruluyordu: "Bu bedeli yine ödeyebilecek misiniz?" Bu bildirilerle bir psikolojik savaş yürütüyor İsrail ordusu. Lübnan halkı, Hizbullah ve onun arkasındaki İran, Çin, Rusya gibi devletler, yeniden bir savaşa girmeye, 'bu bedeli yeniden ödemeye' hazır görünüyor. Ancak açıkçası, böylesine ağır bir yenilginin, bu kadar büyük bir prestij kaybının arkasından İsrail'in böyle bir savaşa girişmek için daha büyük bir hazırlık yapması gerektiği açık.

Savaşın arkasındaki emperyalist hesaplar

İsrail, kaçınılan bir askerin arkasından Filistin'e saldırıya geçtiğinde, amacın bu askeri kurtarmak olmadığı çok açık bir gerçektir.

Aslında Filistin bugüne kadar çok İsrail askerini öldürmüştü, ancak ilk defa bir İsrail askerini kaçıyordu. Ve İsrail, rehin almanın kitleler üzerindeki etkisini öldürmeden çok daha güçlü ve şiddetli olduğunu biliyordu. Irak savaşında basına yansıyan rehin görüntüleri çok daha fazla etkiliyordu. Bu nedenle Filistin'in bu yöntemi yol etmesine izin veremezdi. Ancak yine de Filistin'e başlattığı savaşın arkasındaki asıl neden bu değildi.

ABD'nin hegemonyasını koruma çabası

ABD emperyalizminin asıl hedefinin, Ortadoğu ve Kafkaslar haritasını kendi çıkarları doğrultusunda değiştirmek olduğu biliniyor. Son üç yıl içinde çok çeşitli isimler taktığı bu hedefinin, biçimsel yönü de geçtiğimiz ay ortaya serildi, ABD'nin 'Yeni Ortadoğu Haritası' basında yer aldı. Harita, Ortadoğu ve Kafkaslar bölgesindeki bütün ülkelerin sınırlarını değiştiriyor. Bu sınırları, ABD'nin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenliyor.

Ancak, sınırların gerçekleşmesi, masa başında çizilmesi kadar kolay olmuyor. Hele ki ABD emperyalizmi gibi giderek güçten düşmekte olan bir 'imparator' söz konusu olduğunda, bu hedef, daha zor, daha sancılı hale geliyor. ABD emperyalizminin 11 Eylül'den bu yana yaşadığı sıkıntı, gerek Afganistan, gerek Irak savaşlarında ortaya çıkan başarısızlık tablosu bundandır.

Bu başarısızlığa rağmen, ABD hedefini gerçekleştirmek için tüm gücüyle savaşa devam etmek zorunluluğunu duymaktadır. Rumsfeld'in şu sözleri, bu gerçeğin çarpıcı bir ifadesidir:

"İrak'tan zamanından önce çekilirsek, düşman bize Afganistan'dan, sonra da Ortadoğu'dan çekilmemizi söyler. Ve eğer Ortadoğu'dan çekilirsek bize ve militan ideolojilerini benimsemiş herkese, İspanya'dan Filipinler'e kadar işgal edilmiş Müslüman toprağı dedikleri yerlerden çekilmemizi emrederler. Ve nihayet o zaman, Amerika evine yakın bir yerde savaşı kabul etmek zorunda kalır."

Rumsfeld'in sözleri önemli bir gerçeği ifade etmektedir. Emperyalist hegemonya mücadelesinin bir sınırı ve duracağı bir nokta yoktur. Üstünlüğü ele geçiren, zayıflattığı gücü son noktaya kadar sürmek ister. Kapitalizmin açgözlü hırslı, doymak bilmez bir sömürü ve talanı içerir çünkü. Emperyalist dengeler içinde son yıllara damgasını vuran değişimler, Çin ve Rusya'nın giderek hızlanan ve güçlenen etkinlikleri, ABD'nin sadece hegemonyasını değil, doğrudan kendisini de tehdit etmektedir.

Bu nedenle ABD emperyalizmi, bu savaşta kendisi

İran ve Hizbullah'ın arkasında duran güç ise Çin'dir. Bu dönemde Çin de kendi etki gücünü artırmış, Hizbullah üzerinden ABD'ye karşı savaşını yürütmüştür. Savaş sırasında maddi ve askeri olarak çeşitli yardımlar Çin'den Hizbullah'a kadar ulaşmıştır. Aynı dönemde Venezüella'nın izlediği çizgi de çarpıcıdır. Venezüella, adeta Çin'in elçisi gibi hareket ederek, İran ve Rusya gezileri gerçekleştirmiş, İsrail'deki büyükelçiliğini geriye çekmiş, İsrail'in saldırılarının devam etmesi durumunda tüm ilişkilerini keseceğini açıklamıştır.

için bir varlık-yokluk sorunu olarak görmektedir. Öyledir de. Irak'taki başarısızlığa rağmen oradan hala çekilmesi, yeni açılım noktaları araması bundandır. Bu savaşın son noktaya kadar kararlıca sürdürmek, kendi yıkımına neden olsa bile geri adım atmamak konusunda direnmeye devam edecek, bu yönde yeni manevralar arayacaktır.

ABD-İran savaşının provası

İsrail'in Lübnan savaşı bu manevralardan biri olarak gerçekleştirilmiştir.

ABD emperyalizminin asıl hedefinin İran olduğu biliniyor. Çünkü bugün Ortadoğu'daki en önemli ve etkili güç İran'dır. Aynı zamanda ABD'ye karşı en fazla ve en açıktan kafa tutan güç de İran'dır. Irak savaşından sonra yaşanan gelişmeler, İran'ın ABD için giderek daha da büyüyen bir tehlike olduğunu göstermektedir. İran, doğrudan ABD'nin işgali altındaki topraklarda, Iraklı Şii'lerle kurduğu ilişkiler üzerinden, ABD'nin planlarının önündeki en büyük tehlike haline gelmiştir. Ortadoğu'daki Suriye ve Filistin gibi ABD karşıtı ülkeler de, İran'la ilişkilerini güçlendirmekte, ABD karşıtı cepheyi genişletmektedirler.

İrak'ta yaşadığı başarısızlığın arkasından, İran gibi hem Irak'tan daha güçlü, hem de güçlü emperyalistlerle bağlantı daha doğrudan olan bir ülkeye saldırmakta tereddüt yaşıyor ABD emperyalizmi. İran'ın saldırgan ve kışkırtıcı açıklamaları bile, kendisine güveninin ve Irak'tan daha zor bir hedef olduğunun göstergesiydi zaten.

İran'ın emperyalistlerle ilişkileri ona bu cesareti veriyordu. Çin ve Rusya ile yakın ilişkileri vardı, her iki ülkeden de silah ve teçhizat alıyor, onlara petrol ve doğalgaz satıyordu. Keza nükleer santral için gerekli olan teknolojiyi ve malzemeyi de yine bu ülkelerden sağlıyordu. Çin ve Rusya'nın önemli bir askeri misyon yükledikleri Şanghay İşbirliği Örgütü'ne de dahil olan İran, ABD karşısında bu iki önemli emperyalist ülkeye yaslanmanın rahatlığını ve pervasızlığını gösteriyordu.

İran'ın bu rahatlığı, gerçekten de ABD'yi etkiliyor ve duraksatıyor. Keza Irak savaşı öncesinde yükselen büyük savaş karşıtı hareket, İran'a dönük bir saldırıyı, öncesinden durduran bir kitle muhalefeti, ABD halkının bile Bush'a olan güven ve desteğinin giderek azalmaktan oluşu gibi etkenler de bunun üstüne biniyor ve ABD'nin işini zorlaştırıyor. İngiltere ve İtalya gibi ABD'nin en büyük destekçilerinden olan ülkelerde yaşanan çalkantılar ve başta bulunan kişilerin yıpranması da ABD'nin rahatsızlıklarından bir diğeri.

İşte bu koşullar altında, ABD önemli bir manevra gerçekleştirdi. Herkesin ABD'nin İran'a saldırmasını beklediği bir dönemde, İsrail'in Filistin saldırısı gerçekleştirdi. Daha başlamadan dünya genelinde ve ABD'de kitlelerin tepkisini toplayan İran savaşı yerine, bildik, alışıldık, kanıksanmış bir İsrail-Filistin savaşı gündeme getirildi. Ve tam da ABD'nin beklediği gibi, ona karşı tepkiler çok daha cılız, çok daha sınırlı kaldı.

Bundan sonraki aşama, biraz da ABD'nin isteği dışında gelişti. Hizbullah, Filistin'e yönelen şiddeti kendi üzerine çekmek için İsrail'in savaş gerekçesi yaptığı saldırıyı gerçekleştirdi; İsrail'in iki askerini kaçırdı.

Emperyalist saflar netleşiyor

Yaşanan savaş, emperyalist saflaşmanın biraz daha kesinleşmesini sağladı.

11 Eylül saldırılarından bu yana, emperyalist ülke-

ler kendi çıkarları doğrultusunda çeşitli manevralar ve zikzaklar gerçekleştirdiler. Özellikle Avrupalı emperyalistlerin tutumu belli oynamalar yaşadı. Savaşın başlangıç aşamalarında Avrupalı emperyalistler, asıl olarak ABD karşıtı bir konumda duruyorlardı. ABD'ye karşı tarihten gelen tepkileri, onları bu tercihe yöneltmişti. Afganistan ve Irak savaşları sırasında ABD'ye destek değil, adeta köstek oluyorlardı. Karar alma, harekete geçme süreçlerinde onu geciktiriyor, oyuluyor, onun istediği kararların çıkmaması için uğraşıyorlardı. Hatta bunların sonucu olarak, Irak savaşının en kızgın günlerinde, ABD emperyalizmi, bizzat kendisi tarafından kurulmuş olan emperyalist kurumlara karşı tavır aldı, onları bölmeye ya da etkisizleştirmeye çalıştı.

Bu süreç boyunca Avrupalı emperyalistler asıl olarak kendileri gibi ABD karşıtı olan Rusya ile birlikte hareket ediyorlardı. Çin ise, biraz daha alttan hareket ediyor, ABD karşıtı cephe içinde sessiz ama etkili bir rol oynuyordu. Ancak geçen zaman ve yaşanan gelişmeler, dengeleri yeniden değiştirdi.

Çin'in bu kadar hızlı büyümesi ve dünya üzerinde bu kadar etkili bir hakimiyet kurmaya doğru yönelmesi, Avrupalı emperyalistleri fazlasıyla kaygılandırmaya başladı. Çin, ABD'nin arka bahçesine bile girmeyi başarmış, Latin ülkeleri içinde en önemlilerini kendisine bağlamaya başlamıştı. Latin ülkelerinde esen sol rüzgarlar, doğrudan Çin patenti taşıyordu ve bütün dünyada, işçi ve emekçi kitleler üzerinde sempati yaratıyordu. Keza Ortadoğu da Çin'in etki alanına hızla giriyordu. İran ve Suriye 'Çin modelinden' bahsetmeye başladılar, ABD işgali altındaki Irak'ta bile Çinlilerin girmediği bir köşe kalmadı neredeyse. Orta Asya'dan Afrika'ya kadar, dünyanın her tarafında 'Çin rüzgarı' giderek daha güçlü ve daha etkili esiyordu.

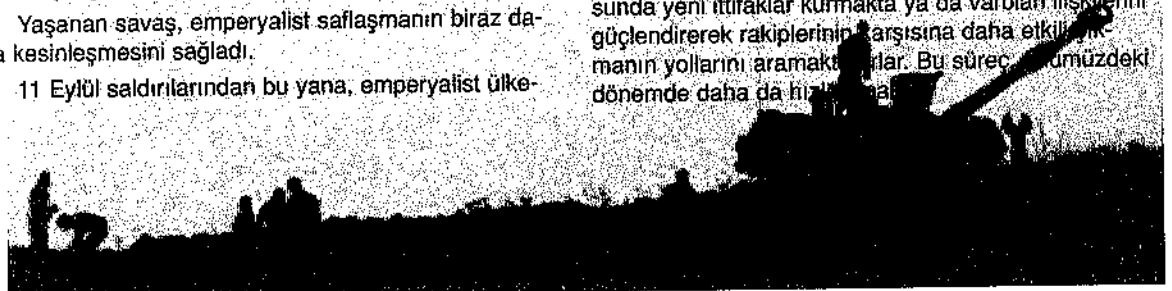
Bu koşullarda Avrupalı emperyalistler, büyüyen Çin 'tehlikesi'nin giderek kendilerini de tehdit etmeye başladığını düşünmeye başladılar. Çünkü Çin'in sol söylemleri ve bunun kitlelerdeki yankısı, onların da bir parçası olduğu sistemi zorlar hale gelebilirdi. Bu koşullarda 'yeni ve bilinmeyen bir dost' olan Çin yerine, 'eski ve tanıdık düşman' olan ABD'yi tercih etmeye başladılar.

İsrail-Hizbullah savaşının başlamasıyla birlikte, BM'de tümüyle İsrail-ABD planlarının uygulanmaya başlanmış olmasının nedeni budur.

Diğer taraftan, İran ve Hizbullah'ın arkasında duran güç ise Çin'dir. Bu dönemde Çin de kendi etki gücünü artırmış, Hizbullah üzerinden ABD'ye karşı savaşını yürütmüştür. Savaş sırasında maddi ve askeri olarak çeşitli yardımlar Çin'den Hizbullah'a kadar ulaşmıştır. Aynı dönemde Venezüella'nın izlediği çizgi de çarpıcıdır. Venezüella, adeta Çin'in elçisi gibi hareket ederek, İran ve Rusya gezileri gerçekleştirmiş, İsrail'deki büyükelçiliğini geriye çekmiş, İsrail'in saldırılarının devam etmesi durumunda tüm ilişkilerini keseceğini açıklamıştır.

Keza Endonezya ve Malezya gibi ülkelerin BM'nin oluşturacağı güç içinde yer almaya bu kadar istekli olmaları da Çin'den ve onun politikalarından kaynaklanmaktadır. Çünkü her iki ülke de uzun zamandır Çin ile yakın ilişki içinde olan ve onun etkilerini taşıyan ülkelerdir.

Savaş ilerledikçe saflar daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Emperyalistler, kendi çıkarları doğrultusunda yeni ittifaklar kurmakta ya da varolan ilişkilerini güçlendirerek rakiplerinin karşısına daha etkili bir biçimde çıkmaya çalışmaktadır. Bu süreç, bugünkü dönemde daha da hızlanmaktadır.

“Bu savaş her açıdan bir dönüm noktası!”

İsrail'in Lübnan'a saldırısından bir hafta sonra savaş bölgesine giden ve bir süre orada kalan Libertadlı üyesi gazeteci Marcus Beer ile bölgede yaptığı gözlemlere dair yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz. Filistinli İhadi tesadüfen röportajımızın bir parçası oldu. Biz bu röportajı yaparken radyolardan İsrail'in saldırılarını durduracağı haberini aldık. Libertadlı asli olarak Almanya'da siyasi tutsaklarla uluslararası dayanışma faaliyeti yürütüyor.

PDD: Sen savaş başladıktan bir hafta sonra savaş bölgesine gittin. Karşılaştığın manzarayı bize anlatır mısın?

M.Beer: Aslında ilk olarak gördüğüm, savaşın her tarafı aynı şekilde yaşanmaması. Tripoli'nin kuzeyinden Beyrut'a giderken Sünni bölgelerde sokakta az insan var, yıkılmış köprüler karşılıyor seni. Sahil boyunca insanların İsrail'in savaş gemilerinden fırlattığı "akıllı silahlardan" korktuğunu duyuyorsunuz. Bu silahlar küçük roketatarlar. Aynı sahil yolundan devam ettiğimizde Jouvi Casino de Liban, yani Lübnan'ın Hristyanların yaşadığı ünlü kumar merkezine geliyoruz. Burada kumarhaneler tıklım tıklım, insanlar cafelerde savaş öncesi nasıl ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı, savaştan hiçbir iz yok. Görüntülerden de anlaşıldığı gibi saldırıya uğrayan bölgeler Şii ve Sünni bölgeler. Hristyan ve Dürzi köy ve şehirler seldin yok. Örneğin Dürzilerin yaşadığı Doğu Lübnan'da Şüfa dağlarında savaştan eser yok. Aynı durum Beyrut'un merkezi için de geçerli. Beyrut'un merkezinde hiç savaş yokmuş gibi yaşayabiliyorsun. Ancak hemen Şiilerin yaşadığı güney Beyrut'a geçtiğimizde kendini Çeçenistan'ın Grozni şehrinde zannediyorsun. Semtler yok olmuş! Her şey yerle bir olmuş. Lübnan'ın güneyine İsrail Lübnan sınırına doğru yola çıktığımızda, dağlardan Beka vadisine oradan Suriye sınırına doğru o zaman savaşı tüm boyutuyla yaşıyorsun. Yollar harab, evler yıkık, roketatarlar her şeyi yerle bir etmiş. Ve sokaklarda insan seli. Yollara düşmüş mülteciler. Bu manzarayı anlamak için Lübnan'da yerleşim yerlerinin mezheplere göre ayrıldığını bilmek gerekir. Yani her mezhep katı bir şekilde birbirinden ayrı bölgelerde yaşıyor, hepsinin kendisine ait alanları var. Özetlersek, Lübnan'ın yüzölçümü 10 bin metrekare ve nüfusu 4 milyon. Ve bir milyon Lübnanlı savaş sonucu kaçıyor. Bunların yüzde doksanı Şii. Savaşın şu ana kadar sonucu yaklaşık bin 200 kişi. Ölü sayısını nüfusa oranlarsak örneğin Türkiye'de bir ay içinde 20 bin kişinin ölmesi anlamına gelir bu rakam. Ölenlerin sekiz yüzü sivil. Hizbullah'ın verdiği kayıp konusunda ise bir bilgi yok çünkü onlar açıklama yapmıyor, ancak kayıp sayısının az olduğu tahmin ediliyor.

Hizbullah Lübnan'da nasıl bir örgütlülüğe sahip, Lübnanlılar için ne ifade ediyor?

Lübnan İsrail demokrasisi en yakın duran ülke. Ama bu bir pazarlık demokrasisi. Çok komplike bir seçim sistemi var. Lübnan mezheplere bölünmüş durumda. Partiler mezheplerin partileri. Oylar mezheplerin nüfuslarına göre dağılıyor. Başkan her zaman bir Hristyan, Parlamento Başkanı bir Sünni, Dürziler devletin önemli mevzilerinde konumlanmış durumda. Şiiler de Parlamentoda yerlerini alıyorlar ancak onlar bugün Lübnanlıların yüzde kırkını oluşturmalarına rağmen Lübnan'da nüfus sayımı 25 yıl önce yapıldığı ve parlamentoda dağılım da bu sayıya göre yapıldığı için Şiiler gerçek nüfuslarına oranla parlamentoda yer alamıyorlar. Bu yüzden örneğin Hristyanlar devlet makamlarında nüfuslarından çok daha fazla güce sahipler.

Hizbullah, yani Allah'ın Partisi, 1982'de Güneyde, İsrail'in işgaline karşı ortaya çıkmış bir hareket. Hizbullah hem siyasi hem askeri hem de sosyal bir örgütlenme. Hizbullah sadece İsrail işgaline karşı savaşılmaktan almıyor önemini. Hizbullah'ı asil o bölgede önemli kılan fiilen çoğunluk olan Şiilere bir ses vermesi, onların sesi olması. Lübnan'da Güney Sayda, Tiros, Beka hep fakir bölgeler olarak kalmışlar. Tarihte Lübnan'ın zenginliğinden pay almamışlar. Beyrut'ta ta örneğin gecekonducuları Şiiler dolduruyor. Şiiler Lübnan'ın en fakir en geri kalmış bölgelerinde yaşıyorlar. Geri kalan zenginlikler, turistik bölgeler diğer mezheplerin yaşadığı bölgeler. Hizbullah kendisini Şiilerin temsilcisi olarak görüyor. Sosyalizmi ve kapitalizmi reddediyor bunun yerine Kur'an göre bir toplumsal düzen kurmayı vaad ediyor. Fiilen yaptığı ise Şiilerin Lübnan'ın zenginliklerinden pay almasını sağlamak. Yani bir yardım kuruluşu gibi çalışıyor. Şiiler için meslek eğitimi, sosyal sorunların çözülmesi, yol, su vb. her sorunla ilgilene-

yor.

İsrail'e karşı Hizbullah saldırgan bir tutum içerisinde, İsrail'in varlığını reddediyor. Hizbullah ideolojik olarak sıkı bir şekilde İran'a bağlı. Liderleri Hasan Nasrallah Irak'ta Al Sadre'nin babasının bir öğrencisidir, orada eğitim almıştır. Hizbullah, aynı zamanda Suriye yanlısı bir harekettir. İki yıl önce Suriye askerlerini Lübnan'dan çekerken Hizbullah Suriye'nin çekilmesi ne karşı çıkmıştı. Hizbullah Lübnan'da Şiilerin temsilcisi konumunda. Parlamentoda üç milletvekiline sahip. Ve Lübnan'da Filistinliler için daha fazla hak isteyen tek siyasi hareket. Lübnan'da Filistinlilerin vatandaşlık hakları yok. Yani Lübnanlıların yararlandığı hemen hiçbir haktan yararlanamıyorlar, doktor, mühendis, avukat gibi yirmi meslek dalında eğitim almaları yasak. Ve mülteci kamplarında yaşıyorlar, Lübnanlılardan tecrit bir şekilde.

Hizbullah Güneyde devlet gibi. Kendi polis gücü de var. Bu polis gücü ile tüm işlere el atıyor. Hizbullah'ın gericiği Batı'da genelde kadın hakları boyutuyla yansıtılıyor. Ancak ben geçen yıllarda yaşanan otobüsçülerin grevini örnek vermek istiyorum. Hizbullah, bu grevi sona erdirmek istemeyen grevdeki otobüs şoförlerine saldırı ve öldürdü. Görüştüğüm laik Şii solcular Hizbullah'ı eleştirenlerin ölümü tehdidi olduğunu, İsrail ajanı olarak suçlanıp susturulduklarını söylüyorlar. Bu yılın bahar aylarında yaşanan karikatür krizini Nasrallah şöyle değerlendirdi: "Problem, Humeyni'nin Salman Rüştü için çıkarılan Fetva'nın yerine getirilmemiş olmasında. Eğer bu yapılmış olsaydı Batı peygamberimize hakaret etmeye cesaret edemezdi."

Hizbullah klasik bir gerilla örgütlenmesi değil, bir gerilla ordusu. Kapasite olarak belki Sri Lanka'daki Tamil Kaplanları ile karşılaştırılabilir. Silahlı bir ordu, hiyerarşik bir ordu yapılmaması var. Bilinen ordulardan farklı olarak bir hava kuvvetleri yok ve örgütlenmesi şehir, kasaba, köy şeklinde. Milisleri gündüzleri normal çalışma yaşamı içindeler. Yani bu savaştan önce de Hizbullah örgütlenmesi ve gücü ile devlet içinde devlettir. Lübnan ordusu Şii bölgelerine Hizbullah'ın izni olmadan giremiyor ve Lübnan-İsrail sınırında konumlanamıyor.

Hizbullah Şiilerle bütünleşmiş durumda demek oluyor herhalde bu anlattıkların.

Tüm Şiilerin Hizbullah'ı desteklediğini söylemek zor. Ama o bölgede başka kayda değer bir güç yok. Bunun yanında Hizbullah Şiilerin sesini duyurmayı başardı. Yine Lübnan'da tüm partiler, Komünist Parti hariç, mezheplere göre örgütlenmiş durumda. KP'nin ise şu anda hiçbir varlığı yok, çoğu şu an Lübnan'da aydınlarını oluşturuyor.

Hristyanların, Dürzilerin vb. partileri ise kişi partileri, yani iç savaşın milis komutanları şimdi parti başkanları. Bunların karşısında Hizbullah, Lübnan için siyasi bir programa sahip bir parti. Ve iç savaş sonrası kurulduğu için kitlelerin gözünde onun lekelerini de taşıyor. Özetlersek, Hizbullah tüm Şiiler tarafından desteklenmeye de destekleyebilecekleri başka alternatifleri olmadığı için belirleyici olan Hizbullah. Az da olsa diğer mezheplerden de oy almasının nedeni ise siyasi bir programa sahip olması.

İsrail'in yürüttüğü savaşla bir hedefi de diğer mezhepleri Hizbullah'a karşı kıskırtmaktı. Sence bu hedefi nasıl yerle bir oldu?

Savaş, Dünya Kupası'ndan iki gün sonra başladı. Ve Lübnan gazeteleri, bu savaşı Lübnan'ın 11 Eylül'ü olarak görüyorlar. Yani Lübnan halkının bu çatışmanın rehini olduklarını ve kararını almadıkları bir savaşın kurbanı olduklarını söylediler. Bu söylenenleri anlamak için bilinmesi gereken Güney'in hep gergin olması. İsrail'in düzenli olarak sınırı topçu ateşine tutması, Hizbullah'ın da İsrail'e katyuşa göndermesi. Yani herkesin kanıksadığı "normal yaşamın parçası haline gelen" Güney'de yaşanan ve kendilerini etkilemeyen bir küçük savaş. İsrail saldırısından önce Lübnanlıların çoğunluğu Hizbullah'ın İsrail'e attığı katyuşaları desteklemiyordu, ancak İsrail'in Güney'den çekildikten sonra politik tutukluları serbest bırakmamasını özellikle de 10 kilometre boyunca döşenmiş 50 bin mayının haritasının İsrail devleti tarafından verilmemesi kınıyor ve bu haritaları istiyorlardı. Tam bu ortamda iki İsrail askeri kaçırıldı. Lübnan'da kimse bunun savaş nedeni olabileceğine inanmadığı için savaşa hiçbir şekilde hazırlıklı olmadıklarını söylüyorlar. Kana katliamına kadar Lübnan kamuyoyu savaşa ve Hizbullah'a karşı mesafeliydi. Kana her şeyi değiştirdi. Çünkü Kana Lübnan'da bir sembol. İsrail askerleri '96

yılında Kana'yı topçu ateşine tuttu. Ve o dönem mülteci kamplarında olan 112 mülteci, kadın ve çocuk katledilmişti. Lübnan'da '96 yılında öldürülenler için her yıl bir anma düzenlenir. Kana'dan sonra rüzgar döndü ve İsrail hedeflediğinin tam tersini elde etmiş oldu. Kana'dan sonra tüm Lübnan dayanışma içine girdi. Bu Hizbullah ile bir dayanışma değil. Hizbullah'ın Lübnan'ın egemenliğini savunan güç olarak arkasındalar. Şu söylenebilir Hizbullah politik olarak savaşı kazanmıştır. Hizbullah ise İsrail'e karşı kara hareketinin zaferini kutluyor. Savaşın başından beri Hizbullah askeri gücüne güveniyordu. Örneğin gönüllü olarak Hizbullah saflarında İsrail'e karşı savaşmak isteyenleri reddetti. Hizbullah'ın Güney'de direnişi bu denli etkili örgütlenmesi ve Yakın Doğu'nun en güçlü askeri gücüne karşı koyması karşısında Lübnanlıların hepsi şaşkıncı. Hizbullah'ın stratejisi, İsrail ordusunu bilinçli olarak kara hareketine çekmekti, İsrail hava gücüne karşı koyması mümkün değildi.

Kana savaşta bir dönüm noktası oldu ancak savaşın yarattığı göç de Lübnan'da bir çok değişikliğe neden oldu. Göçler birçok yerde mezhepleri iç içe geçirdi. Birden bire Hristyan mahallelerinde çarşafli kadınlar gezmeye başladı, Beyrut merkezinde parklarda kendine yer bulan mülteci manzaraları oluştu. Lübnan'da iç savaştan bu yana toplumsal yaşam birbirinden tamamen kopuktu. Hristyan bölgesinde yaşıyorsan Şii bölgesine gitmezsin ve tersi durumlar söz konusuydu.

Biz Marcus ile röportajı yaparken yan masada oturan İhab da görüşmeye katıldı. İhab, Lübnan'da doğmuş bir Filistinli. Uzun yıllar önce Almanya'ya iltica olarak gelmiş. Ailesi hala Lübnan'da. Savaş çıkınca oraya gitmeye çalışmış, başaramamış. Kendisi geçmişte Suriye gizli servisi tarafından FKÖ militanı olarak tutuklanmış, Suriye'de cezaevinde yatmış. Babası hala FKÖ için çalışıyormuş. İhadi, biz dergimizi tanıttıktan sonra bizim röportaja katıldı.

İhadi: Savaş Lübnan'ı birleştirdi. Artık kimse Sünni, Alevi, Şii... ayrımı yapmıyor. Tarih boyunca Arap devletleri bunu başaramamıştı. Savaş bunu başardı, Hizbullah bunu başardı. Artık biz kendimize Lübnanlıyız diyoruz. İsrail sadece sivilleri öldürdü. Vuralan İsrail askerlerinin hepsi sırtından vurulmuş durumda. Şaşkın durumdadılar, karada Hizbullah hakim çünkü. Şimdi kazanan kim diye baksak tabi ki Hizbullah. Filistinliler, Şiilere ellerinden geldiği kadar destek oldular. Lübnan'daki mülteci kamplarını Güneyden kaçan Şiilere açtılar. İlk defa böyle şeyler yaşandı. Önceleri bu mülteci kamplarına Lübnanlılar gelmezlerdi. Lübnanlılar bu kamplarda silah, uyuşturucu var diye uzak durur, hor görürlerdi. Amerika İsrail'e bombaları atarak bizi birbirimize düşürmek istiyordu, tersini başardı.

Lübnan'da devrimci veya reformist solun durumu ne?

M.Beer: Tabii ki Şii, Sünni vb. içinde sol güçler var. Ama küçükler ve bir şey yapamıyorlar. Hakimiyet feodal yapı, aşiretler, mezheplerde. Aydınlar, gazeteciler ağırlıklı komünist partiden kalmalar ancak onların komünizm ile bir ilgileri kalmamış. Kitleyle bağları yok. Onların yaşam tarzı ile kitlelerinki farklı, onlar ekonomik durumu iyi olan bir kesim. Bekaa ile Güney ile bir ilgileri yok. Beyoğlu'nda yaşamını geçirip Kürt ilindeki durumu değerlendirmek gibi bir şey. Hizbullah, İran tarzı bir İslam devleti kurmak istiyor onları korkutan da bu.

ABD ve BM'ye karşı Lübnanlılar hangi tutum içerisinde?

M.Beer: Lübnan hükümeti ABD'ci ve Suriye karşıtı. Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini istiyorlardı. Ancak savaşla birlikte ABD ve BM çok prestij kaybetti. Lübnanlılar üç hafta boyunca ateşkes çağrısı dahi çıkartmayan BM dekilerin kendilerini ikinci sınıf vatandaş gördüğünü, ölümlerinin daha farklı sayıldığını, öldürülen kendi adamlarına dahi sahip çıkmadıklarını ve savaşı fiilen desteklediklerine inanıyorlar.

İhadi: Suriye, Lübnan'ı tüm gizli servisi aracılığıyla kontrol ediyordu. Örneğin Anjar'da işkence merkezi vardı. Kendi kir işçilerini getiriyor, onları tarımda ucuza çalıştırıyor ve bölgeye yerleştiriyordu. Lübnan'da ABD desteklenmiyordu ama Suriye'den de kurtulmak isteniyordu.

Biz röportajımızı yaparken İsrail'in yarın saldırıları durduracağı haberi geldi. Son olarak söylemek istedikleriniz neler?

M. Beer: Hizbullah politik olarak kazandı ve ABD ve İsrail'in Yakın Doğu'ya dair yaptığı planları bozdu. İsrail artık komşuları ile politik çözüm aramak zorunda. İsrail korkutuculuğunu kaybetti. İsrail gücünü yitirdi. İsrail için çok şey değişti. Artık İsrail şehirleri de savaşı yaşıyor savaşı sadece sınırda olup bitmiyor. Roketler Hayfa'ya, Tel Aviv'e ulaşıyor. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi çatırdadı. İsrail ve emperyalistlerin Lübnan üzerine yaptıkları planlar boşa çıktı. Ancak bu başarı solun başarısı değil. Emperyalizm kaybediyor ama sol kazanmıyor. Irak'ta olduğu gibi sol daha çok seyirci konumunda. Uluslararası düzeyde küçük de olsa sol grup ve hareketleri desteklemeliyiz.

İhadi: Bir daha böylesi bir savaş olmayacak. Bundan böyle İsrail, karşısında birleşik bir Lübnan görecek.

İsrail'in Kuruluşu ve Sovyetler Birliği'nin tutumu

(...)Bugün birçok insan İsrail'in saldırgan bir devlet olduğunu, komşu ülkeleri bombalayan Araplara zulmeden ve tamamen ABD ile işbirliği yapan bir ülke olduğunu görmektedir. Sovyetler Birliği, Filistin halkı pahasına böyle bir devletin kurulmasını nasıl onaylayabilir?

Bu bölümde Stalin'in önderliğindeki SSCB'nin dış sorunlara ilişkin politikasını, İsrail sorununu inceleyeceğiz. (...)Bolşeviklerin, "sevilmeyen Yahudileri, başlarından defettikleri" tezi, aşağıdaki sayıların varlığı ile çelişmektedir.

1935 ve 1943 yıllarında, 2 milyon 562 bin Yahudi mülteciden, 1 milyon 930 bini ya da yüzde 75'i Sovyetler Birliği'nde yeni bir vatan bulmuşlardır. Sovyetler Birliği hiçbir şekilde Yahudi Sovyet vatandaşlarının, ne dünyanın herhangi bir başka bölgesine ne de Filistin'e göçlerini teşvik etmemiştir.

Ve SSCB, 1940'lı yılların ikinci yarısında Ortadoğu sorunu yakıcıyken, bu bölgedeki herhangi bir partiye silah sevkiyatı yapmayan tek güçlü ülkedir.

Filistin'den önceki durum nasıl şekillendi?

Her şeyden önce bu, 1923 yılında Milletler Cemiyeti'nden Filistin Manda hakları alan İngiltere'nin sömürgeciliği ile gelişmiştir.

1919 Barış Konferansı'ndan sonra, Ortadoğu'daki genel durum şöyledir:

"1919 Barış Konferansı", Versailles Antlaşması ve Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu üzerine, antlaşmayı gerçekleştirmiştir. Buna karşın, az gelişmiş ülkeler karşısında daha gelişmiş ülkelerin sorumlulukları üzerine ve de onların kendi kaderlerini tayin etme hakları üzerine, Ortadoğu'daki duruma düzenleme getirmemiştir.

İşgal orduları, savaşın bitiminde dağıtılmış oldukları biçimde kaldılar. İngilizler, Mısır, Filistin, Suriye ve Mezopotamya'yı, Hicaz'da Faysal denetimindeki Araplar ise iç Arabistan'dan Damaskus'a kadar olan bölgeyi kontrol altında tutuyorlardı. Bundan kısa bir süre sonra Fransızlar ve İngilizler bölgenin politik kartını, sonraki gerilim ve patlamaları kaçınılmaz kılacak şekilde, (Filistin sorununun yakıcılığı olmasa bile) değiştirdiler.

1919 yılının sonlarında, İngilizler Beyrut'u ve Lübnan kıyılarını Fransız kuvvetlerine ve müttefiklerinin denetimindeki Suriye'yi Fransız General Guraud'a devrettiler. Araplar, müttefiklerin inkar ettikleri paylaşım amaçlı "Sykes Picot" antlaşmasının, pratiğe uygulanacağını öğrendiler. Ve ayaklandılar.

Bunun dışında Kudüs ve Yafa'da da, anti Yahudi huzursuzluğu gelişti.

Demaskus'da yapılan Arap Ulusal Kongresi, Faysal'ı Suriye, kardeş Abdullah'ı da Irak kralığına seçti. Yalnız bu değişiklikler İngiliz ve Fransızların kararlaştırdıkları oyunun uygulanmasını engelleyemedi. Bu ülkeler Ağustos 1920'de, Suriye'nin, Mezopotamya'nın, Arabistan'ın ve Mısır'ın Türklerden ayrılmasını içeren Sevr antlaşmasını, Osmanlı İmparatorluğu'na imzalatıyorlardı. Bütün bu düzenlemeler, 1923 Lozan antlaşmasıyla da onaylanmıştı.

İngiltere Mısır'ı himayesine, Bağdat, Basra ve Musul bölgelerinden oluşan Irak'ı da mandası altına alıyordu.

Fransa Eylül 1920'de bölünen Lübnan ile birlikte, Suriye'yi mandası altına alıyordu.

Böylece Faysal ve onun Arap ve Suriye krallığını şiddet yoluyla ortadan kaldıracak bir strateji için ortam oluşuyordu. Mart 1921 tarihinde (o zamanlar, Winston Churchill sömürge bakanıydı) İngilizler tertiplerini tamamlıyorlardı.

İngilizler, Fransızların kovduğu şamar oğlanı eski yarımcıları ve silah arkadaşları olan Faysal'ı, Irak'ta Bağdat kralı yapmakla, "zararı" telafi ediyorlardı. Burası aslında Abdullah'ın hakkıydı, zaten o Arap Ulusal Kongresi tarafından buraya kral seçilmişti. Ancak şimdi Abdullah için yeni bir taht bulunmak zorunluydu. İngiltere Ür-

dün'ün doğusundaki bölümü Filistin'den kopardı ve böylelikle oluşturulan Transüdü'nü Abdullah'ı kral ilan etti.

En son olarak da Eylül 1923 tarihinde, Filistin mandası yürürlüğe girdi.

Emperyalistler, hükümetleri ve kralları, gelecekteki çatışmaları dinamitleme pahasına, sadece kendi çıkarlarını dikkate alarak belirliyorlardı.

Filistin'deki bölgelerde Yahudi azınlığın artmasıyla bu çatışma ortamı, radikal bir şekilde geliyordu. Özellikle Arapların aleyhine genişleyen büyük İsrail devletinin inşası için mücadele eden Siyonist gruplar, yüzyılın başından beri bu yönlü propaganda yapıyorlardı.

İngiliz sömürgeci devleti, 1917'deki Balfour Deklarasyonu'nda bir Yahudi devletinin meşruiyetini kabul ediyordu. İngilizler için, devlet içerisinde devlet organize etmeye başlayan Siyonist hareketin varlığı, Arapların anti sömürgeci hareketlerine karşı, böyle bir süreçte, oldukça önemli bir yardımcı gücü.

Bu politika daha sonraları, mandanın oluşumu sırasında da korunmuştur. "Manda Yönetimi", Balfour Deklarasyonu metninin önsözüne dahil ediliyordu.

Madde 2'de, ülke içerisinde Siyonist ulusal şehirlerin oluşumunu garantileyen, ekonomik, politik ve kurumsal koşulların yaratılması için, sorumluluk İngiltere'ye devrediliyordu.

Madde 4'de, kurumsal bir Yahudi temsilciliğinin "resmi organ" olarak tanınması tedbiri alınıyordu ki bu kuruma ekonomik, sosyal ve diğer alanlarda Filistin kurumlarıyla birlikte çalışma ve danışmayı yürütecek yine Yahudi ulusal şehirlerinin kurulabilmesini de içerecek konularda karar verme yetkisi yükleniyordu.

Madde 11'de, tüm kamu işleri ve hizmetlerini eşit ve adaletli bir zeminde planlamak, hayata geçirmek ve ülkenin tüm doğal yardım kaynaklarını kullanılabilir hale getirmek için, bir Yahudi temsilciliğinin kurulması karar olarak eklenmişti.

Manda Yönetimi, Milletler Cemiyeti'nin 22. maddesinde öngörülen, bir manda devletinin kendi ayakları üzerinde durabileceği zamana kadar, yönetsel yardım ve tavsiyelere bağlı olan Filistin'in -ayrıca Lübnan, Suriye ve Irak'ın- bağımsız devlet olarak "geçici tanınması" prensiplerini ihmal etmiştir. Ve müttefikler, Arapların bağımsızlıklarının desteklenmesine ilişkin olarak önceden verdikleri sözleri yerine getirmemiştir.

Yani pratik olarak Filistin'de üç güç etkiliydi: İngiliz sömürgeci gücü, Yahudi Temsilciliği ve Filistinliler.

Yahudilerin Filistin'e göçü ve onların rolleri şu şekilde bir gelişme göstermekteydi: Mandanın yürürlüğe geçmesiyle birlikte "Filistin Manda Bölgesi'nin" sınırları, 26 bin 322 km²'lik tam bir ulusal bölge ile sınırlandırılıyordu.

Buna Huleh Gölü (13 km²) ve Ölü Deniz'in yarısını (1049 km²) kapsayan 704 km²'lik iç sulama alanı eklenmiştir. Tüm yözülmü bununla 270.26 km² tutmaktadır.

1918'de müttefikler ülkeyi işgal ettiğinde, Filistin nüfusu 700 bin idi. Bunlardan 644 bini Arap, 56 bini Yahudi'di. 1922'de yapılan nüfus sayımına göre, toplam nüfus 757 bin 182 (83 bin 794'ü Yahudi) idi. 1931'de ikinci nüfus sayımı yapıldı, bu sayıma göre tüm nüfus toplam olarak bir milyon üzerine yükselmisti. (174 bin 610'u Yahudi)

Filistin Hükümeti, 1944 yılında toplam nüfusu 1 milyon 764 bin olarak tahmin ediyordu. (554 bin'i Yahudi)

Filistin Hükümeti'nin aynı tahmin metotlarına göre Mayıs 1948 ortasında Arapların ve Yahudilerin sayısı 2 milyon 65 bine ulaşmıştı. (1 milyon 415 bin Arap, 650 bin Yahudi.)

Yahudilerin toplam nüfusa oranı 1918'de yüzde 8'den 1922 yılında yüzde 12'ye, 1931 yılında yaklaşık yüzde

17'den, 1944 ve Mayıs 1948 ortalarında yüzde 31'e yükseliyordu.

Filistin'deki Arapların doğal artış oranı, Filistin'deki Yahudilerden (yüzde 3.2-yüzde 2.2), yaklaşık yüzde 50'den daha fazla olduğuna göre, Yahudi topluluğunun artışıdaki hızlı temponun şaşırtıcı olduğu görülür. Toplam nüfus içerisindeki Yahudilerin oranındaki bu hızlı artıştan büyük ölçüde göç sorumludur.

Yahudiler 1918 yılında, tüm tarım alanlarının (2.5 milyon Hektarın üzerinde) yaklaşık yüzde 2'sine (65 bin 764 Hektar) sahiptiler ve daha sonraki 30 yıl içerisinde ek topraklar satın alarak toplam olarak mülkiyetlerini, 1948 Mayıs'ından mandacılığın bitimine kadar, 143 bin 853 Hektar'a ya da yaklaşık olarak yüzde 5'e yükselttiler.

Filistin Hükümeti 1946 yılında, Yahudilerin Filistin'deki işlenebilir topraklarının yüzde 15'in üzerinde bir orana sahip olduğunu tahmin ediyordu.

'40'lı yıllarda Filistin hareketinde -Yahudi hareketlerine göre daha az örgütlüydü- ortaya çıkan zayıflamanın, her şeyden önce iki tayin edici nedeni vardır:

İlki yukarıda anılan Yahudilerin toprak alanlarının oldukça geniş olmasıdır. Geniş Arap yığını içerisinde, Yahudilere toprak satımına karşı yaygın bir tepki olduğu halde, özellikle zengin Siyonist çevreler büyük miktarlarda toprak satın alabildiler. Onlar bu toprakları, Filistin'deki egemen aşiretlerden alıyorlardı.

Gerici olan bu güçler, Osmanlı İmparatorluğu ile işbirliği yapmışlardı ve şimdi de Filistin'deki Arap halk yığınlarının ulusal kurtuluş hareketine destek olmak yerine, emperyalistlerle ve bizzat Siyonistlerle işbirliği yapmaya hazırdılar.

İkinci neden ise, İngiliz sömürgecilerin 1956 yılında, Filistin'deki genel grevden sonra yaptıkları korkunç kanlı terördü. Üç yıl içerisinde, on binlerce Filistinli katlediliyor ve birkaç bini de "kaybediliyordu."

Bu yenilgi, feodal aşiretlerin, "efendilerin" rollerini güçlendirmekle kalmadı, aynı zamanda onların bütün Filistin partilerini ve 1942 yılında yeni oluşturulan "Arap Yüksek Konseyi"ni kontrollerine almalarına yol açtı.

Buna karşın Siyonist hareket aynı yıllarda bütün olanakları, kendi durumunu düzeltmek için kullanıyordu. 1936'daki genel grevi, ekonomik girişimlerini güçlendirmek amacıyla kullandılar. İngilizler, 1947 yılının ilkbaharında, manda bölgesi için BM'ye başvurduğunda, genel durum bu şekildedeydi.

İngiltere Mandacı devlet olarak, 2 Nisan 1947'de BM Genel Sekreteri'nden, gelecek genel kurul toplantısının oturumunda, Filistin sorununun gündem maddesine konulmasını talep ediyordu.

Ve 21-22 Nisan 1947 tarihlerinde de Mısır, Suriye, Lübnan ve Suudi Arabistan BM genel sekreterine, Filistin mandasının sona erdirilmesi ve bağımsızlığının ilanı konusunun gündeme alınmasını talep ediyorlardı.

BM genel kurul toplantısı, Filistin'i ziyaret edecek ve incelemelerde bulunacak bir Özel Komisyon (UNSCOP) belirledi. Bu komisyon tarafından 31 Ağustos 1947'de verilen rapor, iki plandan oluşuyordu. İlki ekonomik birliği kapsayan ve bölünmeyi öngören "çoğunluk" planı ve bir Federal Devlet öngören "azınlık" planı.

Bölme kararı öneri olarak vurgulanıyordu. Filistin'i altı temel bölgeye ayırıyordu. Bunlardan üçü (toplam bölge-lerin yüzde 56'sı) bir Siyonist devlet için, diğer üç bölge ise Yafa ile (yüzde 43'ü) bir Arap devleti için ayırıyordu. Jerusalem ve çevresinin (yüzde 65'i) BM denetimi altında "Uluslararası bir bölge" olması öngörülmüyordu.

Siyonist devlet sınırları, sadece Yahudilerin kendilerine ait toprakları ve Yahudi halkının oturduğu tüm bölgeleri değil; aynı zamanda Araplara ait olan ve Siyonistlerin iştahını kabartan pek çok geniş alanı da içine alıyordu.

Örneğin; Filistin bölgesinin yarısını kapsayan ve içine yüzde 1.2'den az Yahudi mültecinin girdiği Güney Filistin (Necef) Siyonist devlet için önerilen bölgelere dahil ediliyordu. Diğer yandan "Arap Devleti"nin çok az miktarda Yahudi'yi ve yine o kadar Yahudi topraklarının bulunduğu bölgeyi kapsaması öngörülmüştü. Siyonist devlet, 498 bin Yahudi ve 497 bin Arap nüfusundan, buna karşın Arap devleti 725 bin Arap ve 10 bin Yahudi'den oluşacak şekilde planlanmıştır.

Geri kalan Arap ve Yahudi'nin ise "Uluslararası Bölge" olan Kudüs'te yaşaması gerekiyordu.

Araplar bu bölüşüm kararını, bir halkın kendi kaderini tayin hakkını belirleyen BM şartını ihlal ettiği gerekçeyle reddediyorlardı.

Arapların karşı çıkışı, "halkın yüzde 50'sinin Yahudi ve yüzde 50'sinin Arap'lardan oluştuğu -bu arada toprağın sadece yüzde 10'u Yahudi'lere aitti- "Yahudi Devleti"nde" yönetim rolünün Yahudilere verilmesinaydı.

Bu planların tartışıldığı dönemde, Kasım 1947'de Sovyet Delegesi şunları söylüyordu:

"Hiçbir Batı Avrupa ülkesi, Yahudi halkın temel haklarının savunusunu garanti altına almaya ve bu halkı faşist cellatların şiddet hareketlerinden korumaya yetenekli değildir. Bu Yahudilerin kendi devletini kurma istemini net bir şekilde açıklamaktadır. (...) Yalnız eşit şekilde bağımsız ve demokratik bir Arap-Yahudi devletinin kurulmasıyla, Yahudilerin ve Filistin'deki Arapların çıkarları belirli çerçevede korunabilir. Eğer bu çözüm Yahudi ve Araplar arasında varolan sürekli gerilimli ilişkilerden dolayı gerçekleşmezse -Özel Komisyon'un bu nokta üzerindeki düşüncesinin öğrenilmesi oldukça önemlidir- bu durumda ikinci çözümün incelenmesi gerekir, iki bağımsız devlet arasında ülkelerin bölüşümünü içeren bir çözüm: Bir Yahudi ve Arap devleti. Tekrarlıyorum: Eğer Filistin'deki Arapların ve Yahudilerin arasındaki gergin ilişkiler dikkate alındığında, Araplar ve Yahudilerin barışçıl birliğin garanti altına alınması olanaklı değilse, ikinci çözüm devreye girebilir."

Sovyet Heyeti, 1947 ilkbaharında -yukarıdaki pasajdan da çıkarılabileceği gibi- ulusal gerginlikleri ortadan kaldıracak demokratik karakterde bir Yahudi-Arap devletinin oluşturulmasını öngören bir öneri sunuyordu. Bu bizim, başka durumlarda da gözlemleyebildiğimiz gibi, Stalinist dış politik çizgiye uygun bir öneriydi. Yalnız bu öneri için, çoğunluk sağlanamadı ve her şeyden önce toplantıya katılanlar zaten bu öneriye karşıydılar.

Sovyet Heyeti her şeye rağmen bir çözüme varmak için, ekonomik birliğe bağlı iki devletin oluşum yolunu öneriyordu. Sovyet Heyeti, Avrupa'daki Yahudilerin korkunç trajedisinden hareketle bunu vurguluyordu.

Sovyet önerisi, ilerideki süreçte olduğu gibi esasen bir şarta dayanıyordu: İngiliz kuvvetlerinin tamamen çekilmesi. 8 Şubat 1947 tarihli 'İzvestiya' gazetesinin konuyla ilgili yazısında, bu talep "Barışçıl bir çözüm için temel şart" olarak nitelendiriliyordu.

Ve BM'nin kararlaştırıldığı Bölüşüm Planı, Siyonistlerin "Büyük İsrail" planlarına uymuyordu. SSCB, Siyonizm'i değil, aksine Avrupa'dan kaçan ve İngiliz işgaline karşı yönelen Yahudileri destekliyordu. Bölüşüm Planı, nesnel durumdan doğan bir anlaşmaydı.

Araplar ve Yahudiler için doğru çözüm, ortak bir demokratik Filistin devletiydi, ama emperyalist entrikalar

bunu engelliyordu. İngiliz sömürgecileri, çevredeki devletlerin Arap feodallerini -bunların orduları İngilizlerin denetimindeydi- sürekli tahrik ediyordu. Bu alanda yeni emperyalist güç olan ABD, birkaç dolambaçlı hareketten sonra, Siyonist hareketi desteklemekte karar kıldı.

Bunun için BM'deki Arapların hiçbir şekilde meşru temsilcisi olma-

yan Arap feodallerinin, planın reddedilmesinin sebepleri hakkında yaptıkları açıklama doğru değildir.

Şimdi ise bunlar, Filistinlilerin kendi kaderini tayin hakkı üzerinde duruyor ve tahrik ediyorlardı. Yahudilere ne olacağı konusu üzerine ise doğru hiçbir şey söylemiyorlardı. Nazilerin Yahudileri imhası, Siyonist olmayan Yahudilerin yığınlar halinde, Filistin'e gelmelerine yol açtı, ki bundan hiç bahsedilmemiştir. Bir yandan Siyonist yönetim Filistin'deki Arap halkın haklarını açıkça inkar etmekte, diğer yandan da Arap Yüksek Konseyi ve Arap Birliği 1939'dan sonra Filistin'e göç eden Yahudilere, seçim hakkının verilmesine karşı çıkmaktaydılar.

Böylesi karışık bir durumda, her iki kesimden aynı düşünceye sahip çok az güç vardı.

Arap ve Yahudilerin ortak üyeleri oldukları, tek büyük örgüt olan Filistin KP'si vardı. Buna rağmen bu parti içerisinde bile dalgalanmalar vardı; bu durum dahi farklılıkların derinliğini gösterir. BM'nin 29 Kasım 1947 tarihli kararından sonra; iki devlet, tarafsız bölünmeyi kabul eden Kudüs ve her iki devletin ekonomik birliği ki, bu, durumu daha da karmaşıktır.

BM'nin Eylül 1947 kararından sonra Araplar, Ahmet Hilmi Paşa önderliğinde bir Filistin Hükümeti oluşturdu. Birkaç aylık sessizlik ortamından sonra Siyonist askeri örgütlerden Haganah ve İrgun, gelecekteki İsrail toprakları üzerinde bulunan Arap birliklerine karşı 1948 Nisan'ında bir Siyonist askeri operasyon başlattı; buna cevap olarak, komşu Arap devletlerinin kuvvetleri de İsrail'in bağımsızlık günü olan 15 Mayıs 1948 tarihinde Filistin'e girdiler.

Arap Birliği kuvvetlerinin Filistin'e ilerlemesinden bir gece önce, Arap Birliği Genel Sekreteri Azam Paşa, Kahire'de şöyle bir açıklamada bulunuyordu:

"Bu, Moğollar ya da Haçlı seferlerine benzer katliamı andıran bir imha savaşı ve şiddetli bir savaş olacaktır."

Bugün İsrail'in ırkçı ve saldırgan politikalarına haklı olarak karşı çıkanlar ve bunun karşısında yine Arapların açık ırkçı çıkışlarını önemsiz gören insanlar vardır. Bu kötü ırkçı milliyetçiliğin arkasında, gerçekte nasıl bir durumun varolduğu, Arap Birliği kuvvetlerinin hareketlerinden çok çabuk bir şekilde görülmektedir. Ama onlar buna rağmen Yahudileri katletmediler.

Al Fattah örgütü önderlerinden Abu İhad, Arap Birliği'nin saldırısı üzerine şunları yazıyordu:

"15 Mayıs 1948 tarihinde, Filistin'e saldıran Arap Birliği orduları, Kasım 1947'de BM genel kurulunun kararlaştırdığı Bölüşüm Planı'nın uygulanmasını garanti altına alacak bir durumda bulunmuyorlardı. Şu faydacı nedenden dolayı: Cisürdün'de gözü olan Ürdün kralı Abdullah, ilk olarak bu bölgeyi işgal etti. Kral Faruk ise Gazze şeridini Mısır yönetimi altına aldı. Eylül ayında Ahmet Paşa başkanlığında oluşturulan Filistin Hükümeti, zaten ölü doğan bir çocuktu, çünkü hiçbir hükümet onları destekleme rizikosunu üzerine almak istemiyordu."

Filistin'in çözüm ona bu yardımcılarının, Filistin'in her bir parçasını kendileri için sağlama almaktan başka hiçbir uğraşları yoktu. Yoksa onlar, güçlü İsrail birlikleri tarafından çabucak yenilgiye uğratılırlardı. Ve şimdi ise, ilk kez Siyonistler, kendilerinin büyük düşü olan "Büyük İsrail" için ilk adımı atabiliyorlardı. Onlar toprak genişlemesini talep ediyorlar ve Arap feodalleri de, onların bu isteklerine razı oluyorlardı. BM'nin İsrail için öngördüğü Filistin bölgesindeki yüzde 56.45'lik oran yerine, İsrail şimdi bölgelerin yüzde 77.4'üne sahip oluyordu. Ben Gurion, Siyonistlerin istedikleri bu bölge genişlemesinin, hiçbir şey olduğunu, çünkü bu bölgelerin "ülkenin yalnızca bir kısmını oluşturduğunu" ifade ediyordu.

Ama buna rağmen Arap Birliği feodallerinin gerici, maceracı davranışları Siyonistlere, kendi planlarını gerçekleştirmenin ve büyük atılımlar yapmanın yolunu açıyordu.

Abu İhad, Arapların bu önderleri üzerine şunları söylüyordu: "Onların en büyük hataları her şeye sahip oldukları için bir şeyi kabul etmemeleriydi. Onlar böylelikle Siyonistlerin girişimlerine yardımcı oluyorlardı. Bu Filistin halkı için, yıllar içerisinde yeni bir halkın yerleştirilmesiyle kendi ülkelerinin gasp edilmesi ve ülkenin büyük bir kısmının kendilerinden alınması anlamına geliyordu. Gerçi B. M'nin 1947'de üzerinde çalıştığı Bölüşüm Planı'nın kabul edilemez olduğu doğrudur ama o zamanlar Filistin'in önderleri olan onlar, Siyonist önderlerin yaptığını yapmadılar ve BM'nin kabul ettiği

ulusal bir devletin kurulması olan, geçici çözüm önerisini kabul etmediler."

Bu, Filistinlilerin yeni önderlerinden birinin, geçmişe ilişkin durum üzerine değerlendirmesidir.

Varolan karmaşık durumda, Sovyetler Birliği Bölüşüm Planı'nın bu anlayışına razı oluyordu. Dahası Sovyetler Birliği bu anlaşma için, başlangıçta bu planı destekleyen daha sonraları süreç içerisinde başka bir çözüme eğilim gösteren ABD gibi ülkelere karşı savaşım yürütmek zorundaydı.

ABD'nin çözüm öneri senaryosu ise yeni bir manda yönetimi anlamına gelecek olan bir ABD garantörlüğünü öngörüyordu.

14 Mayıs 1948 tarihinde, İsrail Devleti'nin ilan edildiği belgede, şu sözler yer almaktadır: "İsrail Devleti, 29 Kasım 1947'de genel toplantı kararını gerçekleştirmesi ve ekonomik birliğin uygulanmasına etkide bulunmak için, BM temsilcileriyle birlikte çalışmaya hazırdır."

Siyonistler bu sorumlulukla hareket etmiyorlardı ve çok çabuk bir şekilde, 20 yıl içerisinde 40 milyar dolar-dan daha fazla bir miktarı ülkeye yatıran ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki köprü başı, gerici dayanağı haline geliyorlardı. 1952 yılının sonlarında, İsrail'in rolü netleştğinde Sovyetler Birliği Hükümeti, İsrail'e olan diplomatik ilişkilerini kesti. Yapılan girişim başarısızlığa uğramıştı. Bu girişim, uzun zamandan beri gerilimlerin varolduğu bir bölgede, halkların eşitliğine ve barışa yönelen bir girişimdi.

SSCB hiçbir zaman, Siyonistlerin Büyük İsrail kurma çabalarını desteklemediği, bölgeye silah sevkiyatı yapmadığı ve Sovyet Yahudilerinin göçünü kolaylaştırmadığı gibi, Doğu Avrupa halk demokrasisi ülkelerinde, içerisinde Siyonistlerin de olduğu düşman grupların maskelerinin inmesi için yapılan mahkemeleri selamlamıştır.

Çekoslovakya'daki Slanskys, Macaristan'da Rajk ve Romanya'da Pauker gruplarına karşı yapılan mahkemeler, Siyonistlerin Büyük İsrail planlarına karşı mücadelenin bir parçasıydı.

ML partiler ve komünistler dün olduğu gibi bugün de halen halkların barışçıl birliğinden, sömürgeci ve savaş yürütücülerine karşı mücadele anlayışından hareket etmektedirler.

Arnavutluk Emek Partisi'nin Genel Sekreteri Enver Hoca'nın 1978 yılında komünistler adına söyledikleri, o yıllardaki Ortadoğu'daki Stalinist dış politikanın bir devamını ifade etmektedir:

"Amerikan emperyalizminin kanlı aleti, Arap halklarının ilerlemesinde büyük bir engel olan İsrail'e karşı mücadele, bu halkların ortak sorunudur. Bu gerçeğe rağmen, Arap devletleri pratikte, İsrail'e karşı mücadele ve ortak düşmana karşı yürütülecek bu mücadelenin karakteri üzerine aynı düşünceyi paylaşmamaktadırlar. Bu mücadele sık sık, bazıları tarafından dar milliyetçi bakış açısıyla değerlendirilmektedir. Böylesi bir davranış kabul edemeyiz. Biz İsrail'in kendi alanı içerisinde kalmasını ve Arap devletlerine karşı şovenist, provokatif, iştahlı saldırgan hareketlerine son vermesinden yanayız. Biz İsrail'in Araplara ait bölgelerden tamamen geri çekilmesini ve Filistinlilerin kendi tüm ulusal haklarını kazanmalarını talep ediyoruz. Tabi ki biz hiçbir zaman, İsrail halkının imha edilmesinden yana değiliz."

Bu 30 yıl önce olduğu gibi bugün de komünistlerin enternasyonal tavrıdır.

* Bu yazı PDD'nin Nisan 2002 tarihli 44. sayısından ve yayınevimiz tarafından yayınlanan "Stalin üzerine gerçekler" adlı kitaptan kısaltılarak alınmıştır.

Bir slogan:

"HEPİMİZ IRAKLI, FİLİSTİNLİ, LÜBNANLI..." MIYIZ?

Irak, Filistin, Lübnan, Venezüella vb... Bunların hepsi bir devlet. Ve bu devletler, şu ya da bu egemen kesimin iktidarı altında. İçlerinde gerici, faşist olanlar da var, reformist, İslamcı olanlar da. Ama hiçbirinde proletarya ya da halk iktidarı yok! O halde "hepimiz", nasıl bu egemen sınıfların devletiyle özdeşleşiyor, onları sahiplenebiliyoruz? Dahası gösterilerimizde, mitinglerimizde, o devletlerin bayraklarını taşıyabiliyoruz? O bayrakların, halkı değil, devletleri ve onu elinde bulunduran sınıfları temsil ettiğini bilmiyor muyuz?

Son dönemde adeta moda haline alan bir slogan türü ortaya çıktı. "Hepimiz" diye başlıyor ve dönemin öne çıkardığı bir olay, bir kesim, bir ülke vb. yerleştiriliyor. Bu, çoğunlukla haksızlığa veya saldırıya uğramış kesimler veya ülkeler oluyor. Duruma, döneme göre "hepimiz" bir şeyler oluveriyoruz. Örneğin; ABD'nin Irak işgali öncesinde "Hepimiz Iraklı", Latin Amerika ülkelerine dönük emperyalist saldırılar gündeme geldiğinde "Hepimiz Venezüellalı, Kübalı", halk hareketlerinin yükseldiği ve egemenlerin bu hareketi vahşice bastırmaya çalıştığı yerlerde "Hepimiz Nepalli" oluyoruz. Ya da Türk egemen sınıfları Kürt halkına karşı kirli savaş yükselttiğinde "Hepimiz Kürdüzlü"(!) Son olarak İsrail'in Filistin ve Lübnan işgali başladığında beri de "Hepimiz Filistinli", "Hepimiz Lübnanlı"(!)

Bu sloganlar, birçok devrimci örgüt tarafından benimseniyor, dahası ortak yapılan eylemlerin de belli başlı sloganlarından oluyor. Peki bu "hepimiz"li slogan biçimi ne kadar doğru? Bir soruna, bir gelişmeye karşı duyarlı olmak için gerçekten de "hepimiz" in o durumla özdeşleşmesi, aynılaşması mı gerekiyor? Çok da üzerinde düşünülmeden bir sahipleniş mi söz konusu, yoksa bilinçaltına yerleşen bir dünya görüşünün tezahürü mü?

Bilindiği gibi sloganlar, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerini kısa, öz, çarpıcı ve en berrak bir şekilde ifade eden formülasyonlardır. Bazen tüm bir tarihsel dönemi kucakladığı gibi, bazen de belirli tarihsel dönem, onun tek tek aşamalarını kucaklar. Bu yönüyle stratejik amaçları ifade eden sloganların yanı sıra, taktik amaçlar için de çeşitli sloganlar ortaya atılır. Fakat ister stratejik-genel, ister taktiksel-güncel olsun, her sloganın altında bir ideoloji, bir teorik zemin vardır. Dolayısıyla sloganlar, sahiplerinin siyasal, sınıfsal duruşlarını yansıtır.

Dünyada ve ülkedeki gelişmelere göre her siyasal yapı, söz konusu olaya bakışını yansıtan en kısa ve en çarpıcı sloganları üretmekte ve bunları yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Burjuvazi, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kitleleri manipüle etmek için, yeni sloganlar üretir ve bunu medya aracılığıyla sürekli pompalar. İşçi ve emekçiler de, ekonomik, demokratik hak ve özgürlük taleplerini, kendilerine özgü yaratıcılıkla ürettikleri sloganlarla ifade ederler. Bunların içinde son derece isabetli ve doğru formüle edilmiş sloganlar olduğu gibi, işçi sınıfının kendiliğinden bilincinin ve egemenler tarafından pompalanan ideolojik argümanların etkisinde kalınarak üretilen yanlış sloganlar da vardır. (En yaygını, "KİT'ler bizindir, satılmaz!" la başlayıp süregelen "bizindir, satılmaz!" sloganlarında olduğu gibi)

Her sınıfın siyasal temsilcileri, sloganların üretimi ve yaygınlaşmasında özel bir rol oynar. Söz konusu sınıfların bilinçli kesimini oluşturmaları, doğruluğunda böyle bir görevi yüklenmelerini de getirir. İşçi ve emekçilerin öncü gücünü oluşturan komünist ve devrimci

parti ve örgütler de, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların çıkarlarını en iyi, en doğru şekilde formüle etmekle veya kendiliğinden üretilen doğru sloganları geniş kesimlere maletmekle yükümlüdürler. Dolayısıyla sloganlara yaklaşımları daha seçici, daha bilinçli olmak zorundadır. Dünya görüşlerine aykırı sloganları atmazlar, bu sloganların yaygınlaşmasını da istemezler. Hal böyleyken, son yılların en popüler olan "hepimiz"li sloganlar, neden bu kadar kolay benimsenip atılabiliyor? Belli ki, "hepimiz" Filistinli, Iraklı, Lübnanlı, Venezüellalı vb. olmakta hiçbir sakınca görmüyoruz!

Irak, Filistin, Lübnan, Venezüella vb... Bunların hepsi bir devlet. Ve bu devletler, şu ya da bu egemen kesimin iktidarı altında. İçlerinde gerici, faşist olanlar da var, reformist, İslamcı olanlar da. Ama hiçbirinde proletarya ya da halk iktidarı yok! O halde "hepimiz", nasıl bu egemen sınıfların devletiyle özdeşleşiyor, onları sahiplenebiliyoruz? Dahası gösterilerimizde, mitinglerimizde, o devletlerin bayraklarını taşıyabiliyoruz? O bayrakların, halkı değil, devletleri ve onu elinde bulunduran sınıfları temsil ettiğini bilmiyor muyuz?

Öte yandan, Filistinli, Iraklı, Lübnanlı vb. tanımı ile ezen-ezilen, sömüren-sömürülen iç içe girmekte, bir halk değil, bir ulus ifade edilmektedir. Burjuva sınıftan biri de kendisini Filistinli, Iraklı ya da Lübnanlı olarak tanımlamaktadır çünkü. Oysa devrimci bakış açısı, ulus ile halk kavramını birbirinden ayırmayı şart koşar.

Ulus, aynı etnik kökene sahip insanların oluşturduğu bir topluluktur ve heterojendir. Yani ezileni ezileni, sömürüleni, sömürüleni ile çeşitli sınıf ve tabakaları içinde taşır. Burjuvazi de proletarya da, toprak ağası da yoksul köylü de bir ulusun içindedir. Halk ise, ekonomik ve siyasal iktidarı elinde bulunduran egemen sınıfların dışında ve onların şu veya bu ölçüde baskı ve sömürüsüne maruz kalan, bu temelde aralarında bir çıkar ortaklığı bulunan topluluktur. Dolayısıyla halk, ulusun kaymak tabakasını oluşturan egemen sömürücü kesimleri dışlar. Ulusta etnik köken yeterli ve belirleyici iken, halkı belirleyen ölçüt, etnik köken beraberliği değil, şu veya bu ölçüde de olsa ezilen, sömürülen kesim olmasıdır.

Ulus, tarih sahnesine kapitalizmle birlikte çıkmış bir toplumsal şekillenmeyken, halkın ortaya çıkışı, toplumun sınıflara bölünmesine kadar dayanır. Elbette halk da kendi içinde çeşitli sınıf ve kesimlere ayrılır. Günümüzde, işçi sınıfı, köy ve kent küçük burjuvazisi, yoksul köylülük, halk kavramı içine giren sınıf ve kesimlerdir. Dolayısıyla sınıfın yerine ikame edilemezler. İçlerinde mülksüzler de vardır, mülk sahibi olanlar da. Fakat ortak noktaları, devleti elinde tutan egemen sınıflar tarafından sömürü ve baskı altında tutulmalarıdır. Ezilen ve sömürülen karakterinden dolayı halk, emekçi bir öz taşır. Bütün bunlardan dolayı da komünist ve devrimciler, ulusların değil, halkların yanında yer alırlar ve onların mücadelesini desteklerler. Oysa Filistinli, Iraklı, Lübnanlı tanımı, halkı değil, ulusun tümünü içine al-

maktadır. Üstelik "Filistin halkına özgürlük", "Irak halkı yalnız değildir", "Lübnan halkıyla dayanışmaya!" türü sloganlar da vardır ve bu sloganlarda, destek ve dayanışmanın halka yapıldığı açıkça vurgulanmaktadır.

Sloganların, belli bir dünya görüşünü yansıttığını belirttik. "Hepimiz"li sloganlar, esasında "Üç Dünya"cı bakış açısını yansıtmakta, halkın yerine ulusu ve onun devletini geçirerek, sınıfsal farklılıkların üzerini kapatmakta, gözlerden kaçırmaktadır. Söz konusu devlet veya ulusların, saldırıya uğraması, mağdur durumda olması, bu gerçeği değiştirmez.

Esasında dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, ezilen halklar, sürekli olarak sömürü ve zulme maruz kalıyorlar, emperyalist savaşın ve işgalin etkilerini de bir biçimde yaşıyorlar. O yüzden de bütün bunlara karşı kararlı bir şekilde direnenler, her zaman işçi ve emekçiler, halklar oluyor. Örneğin ABD'nin öncülüğünde gerçekleşen Irak işgali karşısında, gerici Saddam rejiminin ordusu 15 gün içinde dağılırken, Irak halkı üç yılı aşkın süredir direnişini sürdürüyor. Keza, bugün Filistin'de, Lübnan'da İsrail'in işgaline ve zulmüne karşı direnen yine oranın halklarıdır. Bir ayı bulan İsrail saldırısı karşısında Lübnan ordusu, halen ortada yoktur. Lübnan'ın burjuva kesimleri, İsrail saldırıları başlar başlamaz, uçak ve gemilerle ülkeyi ilk terkedenler olmuştur. Lübnan'da, Filistin'de, Irak'ta ölen de, direnen de halktır.

Hal böyleyken, devrimciler neden çok rahat biçimde, Filistin'li, Lübnanlı, Iraklı oluverir ve onların egemen sınıflarının devletinin bayrağını taşır? Kuşkusuz bunun genlere işleyen "Üç Dünyacılık"la, son yıllarda revaçta olan ulusalcı bakışla doğrudan bağı vardır. Her ne kadar bu teoriyi Türkiye devrimci hareketi içinde açıktan savunan yoksa da, hatta '70'li yılların sonunda herkes tarafından 'mahkum edilmiş' ise de, bu bakış açısından kurtulabilmiş değildir ve belli kesitlerde yeniden hortlamaktadır. Irak işgali öncesinde öne çıkarılan "canlı kalkan" eylemi de, son dönemde artan "hepimiz"li sloganlar da, bu bakış açısının ürünüdür.

Diğer taraftan sömürüye ve baskıya, sadece sömürge, yarı-sömürge ülke halkları değil, emperyalist-kapitalist ülkelerin halkları da uğramaktadır ve onlar da çok önemli direnişler gerçekleştirmektedir. Örneğin geçtiğimiz yıl, Fransa'nın banliyölerinde yaşayan göçmenlerin direnişi aylarca sürdü. Keza Fransız öğrencilerin ve işçilerinin ortak direnişi ile emperyalist burjuvazinin son yıllardaki azgın sömürü biçiminde önemli bir gedik açıldı. Benzer biçimde Almanya'da işçiler, burjuvazinin saldırılarına karşı direnişe geçtiler. Ama kimse "hepimiz Fransızız!", "hepimiz Almanız!" diye slogan atmadı. Destek ve dayanışma Fransız göçmenlerine, işçilerine ve öğrencilerine sunuldu.

Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin de burjuvazisi vardır ve emperyalizmle işbirliği içindedir; kendi halkına ise sömürü ve zulüm uygulamaktadır. Emperyalist ülkelerde de işçi ve emekçiler, ezilen halklar vardır ve onlar da sömürü ve zulüm görmektedir. Onun içindir ki ML bakış açısı, emperyalist, kapitalist, sömürge, yarı-sömürge gibi sosyo-ekonomik kategorilere göre değil, burjuvazi-proletarya, egemen sınıflar-işçi ve emekçiler, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen diye sınıfsal farklılıklara göre tutum belirler. Birincileri karşısına alırken, ikincilerle destek ve dayanışma içine girer. Dolayısıyla devrimci ve komünistler, halkla burjuvazinin iç içe girdiği, Iraklı, Lübnanlı, Filistinli, Venezüellalı vb. olamaz. Onlar sadece ve sadece dünya halklarının, ezilen sömürülen kesimlerin yanında yer alırlar. Proleter enternasyonalizmden anlaşılması gereken de budur.

12 Eylül'e sıkılan 'ilk kurşun'

OSMAN YAŞAR YOLDAŞCAN

Her sokak başı bir pusu... her yol kavşağı bir tuzak... Bölük bölük kitleler halinde tutuklama günleri... Okullar, sağlık merkezleri, kırsallara çevrilmiş... İşkenceler gün boyu son hızıyla sürüyor... Ortalık ıssız, sakin ve suskun... Soğukkanlı ve emin adımlarla yürüyor soluğu rüzgâr bir adam. Günlerden 29 Eylül '80. Birazdan, bir tarih yazacak, yılların bükemediği çelik bir iradeyle. Yer: İstanbul-Bağcılar yokusu. İki sınıf karşı karşıya. Güçler ve silahlar eşit değil ama olsun. Sayı ve silah yönünden bir hayli üstün taraf, eskiyi yani burjuvaziyi temsil ederken, karşısında iki on-dörtlülük ve bir bombasıyla tek kişilik ordu yeniye yani proletaryayı temsil etmektedir.

Çekildiği inşaatı bilinç ve çelikten iradesiyle granitten bir kaleye dönüştürüyordu. Düşman sayı ve silahça üstün olmasına rağmen, bu granitten kaleye yanaşamıyordu. Kalede proletarya kahramanının elindeki namlu, şimşek gibi patladığında zulüm ve sömür düzeninin kolluk güçleri sünepe olma yere yapılmıştı. Üç buçuk saat çatışmadan sonra ortalık sessiz ve sakin. Birazdan kayıplar belli olacak. "Kahramanlığı" kapma hevesiyle kalem oynatan baş komiser, proletarya kahramanının ölümünden habersizdi. Gök gürültüsüyle patlayan bomba durdurmuştu onu. O sırada sokaklarda seslerinin sesine koşan polisler, gösterişçi kahramanlığına uğruşmuştu. Yoldaşcan, kaleyi terk etmişti. O sırada sokaklarda seslerinin sesine koşan polisler, gösterişçi kahramanlığına uğruşmuştu. Yoldaşcan, kaleyi terk etmişti.

12 Eylül'ün üzeri on altı gün geçmişti ki, TİKB militanlarının savaş çağrısı oldu. "İlk kurşun" sıkılmıştı. Gerisinin gelmesi gecikmedi. Otomatik takılan mermiler gibiydi ihtilalciler.

Osman Yaşar Yoldaşcan yoldaş 1967'de on binlerce aday arasında üniversite sınavını birincilikle kazanarak ODTÜ'ye girdi. Dünyada ve ülkemizde yükselen gençlik hareketi içinde yer almakta gecikmedi. Devrimci ve militan kişiliğiyle kısa sürede devrimci gençlik hareketi içinde öne çıktı.

Eylemciliğinden dolayı derlerine devam etmesine rağmen, sınavlarda hep yüksek notlar alıyordu. Çok geçmeden hocaları ondakiengin zekayı keşfetmişlerdi. Katıldığı eylemlerden dolayı cezaevine girdi. Çıktığında hocaları giremediği sınavlardan geçirmeyi teklif ettiler. Okula devam etmesini istediler. Çünkü Osman'da bir bilim adamı şahsiyeti yakalamışlardı. Ama O, kararını vermişti artık. Burjuvazinin sunacağı her türlü rahat yaşamı elinin tersiyle itip kendinde var olan yeteneklerin bütününe proletarya ve ezilen halkların hizmetine

sunacaktı. O tarihten sonra Osman, devrim ve sosyalizm yolunda mücadelelerinin her cephesinde komünist bir önder olma basamaklarında dolu dolu ilerledi.

'68 devrimci gençlik hareketinin yükselmesiyle birlikte ortaya çıkan devrimci bir grup içindeydi Osman. Grubun siyasi ideolojik hattı, o dönemin diğer devrimci yapılarından önemli ayrılmalar yaşıyordu. Mesela, diğer devrimci yapılar, sosyo ekonomik yapıyı ya 'yarı sömürge-yarı feodal' ya da 'çarpık kapitalist' olarak tespit ediyorlardı. Osman'ın içinde yer aldığı grup ise, Türkiye'nin sosyo ekonomik yapısının 'emperyalizme bağımlı-geri kapitalist' olduğunu tespit etmişlerdi. Ancak önemli bir eksiklik olarak, grubun örgütlenme modeli, Leninist örgüt anlayışından çok çevreci bir tarzda biçimlenmişti.

Grubun askeri eylemlerinde faal olarak çalıştı ve üstün zekasıyla planlar yaptı. O dönemlerde genel olarak devrimci hareketlerde, yasadışı teknik işler henüz gelişmemişti. Ancak Osman hepsinin üzerinde bir gelişkinlik tecrübesiyle THKO, THKP-C gibi devrimci yapıların devrimci dayanışma ve mücadelelerini sürdürdü.

12 Mart '71'de İstanbul'da düzenlenen "Kırmızı Denizli" toplantısında, grubun devrimci faaliyetleri hakkında konuşuldu. Toplantıdan sonra, grubun devrimci faaliyetleri hakkında konuşuldu. Toplantıdan sonra, grubun devrimci faaliyetleri hakkında konuşuldu. Toplantıdan sonra, grubun devrimci faaliyetleri hakkında konuşuldu.

Grubun THKO ile birleştiği yıllarda Yoldaşcan, buradaki faaliyetlerini sürdürdü. O, bununla da kalmadı, yer altı baskı ve teknik işlerini de üzerine aldı. Diğer yandan ise askeri bilgileri arttırmak için üzerinde "Çok gizli" diye yazan "Amerikan U-2 Anti Terör Savaş Bilgileri" gibi yayınları bile buldu, okudu, üzerine çalıştı. Yoldaşcan "Osman bir şeye karar verdiğinde o işi bitirir" mottosundan dolayı her işi bitirirdi. Bu mottoda bir eylem için de Osman varsa, herkes tereddütsüz yer almaya gönüllüydü.

Osman Yaşar Yoldaşcan aslında aydın bir aileden gelmesine rağmen, O, seçimini yaptığı sınıfın yaşamıyla bütünleşmeyi esas aldı. O'nun hiçbir küçük burjuva lüksü olmadığı gibi özellikle bundan etkilenmemek için kendisine dikkat ederdi. Polisle

girdiği çatışmada topuğundan yara almıştı. Sahte kimlikle cezaevinde kaldığı için kimse ilgilenmemiş ve topal kalmıştı. Özel ortopedik ayakkabısı giymesi gerekiyordu ama O, fazla masraftan kaçınmak için en ucuz nerede yapıyorsa oradan almanın yollarını arardı. Yanındakilere teknik işleri öğretirken onlara karşı üstünlük taslamaz, tersine moral vermeye çalışır, başaramayanların tekrar denemesini isterdi.

AEP'in VII. Kongre Raporu'nda, uluslararası sağ oportünizm tehlikesine işaret edildiğinde O ciddi biçimde ML klasikleri yeniden incelemeye koyuldu. HK içerisinde karşıdevrimci ÜDT'ye karşı en önde bayrak açtı, bundan dolayı HK şeflerinin boy hedefi haline geldi. '77 Mayıs'ında HK'dan ayrılık netleşince birçok görevi üstlenmek için öne atıldı. Muhalefet hareketi içinde geçici yol arkadaşları örgütlenmeye gelmeyerek dökülmeye başladıklarında O, netlikle seçtiği yola sarılarak ilerledi. Hareketin küçük burjuva zaafı yenmek ve Leninist devrimci yapıyı yakalamak için bu süreçte çok zor zamanlı günler yaşandı.

İleri Militanlar Tarihçesi (İMT) sürecine gelindiğinde ortaya çıkan tartışmaların karışıklığı Osman'ın devrimci siyasetiyle son bulmuştur. Yeni seçilen MK içindeki askeri işlere koyuldu. TİKB'nin "Hücum Ruhunda" Osman Yoldaş en riskli görevleri üstlenirken keşinmemiş, yeraltı baskısı ve askeri sorumluluğu onurla yerine getirmişti. Osman'ın edindiği proleter disiplin ve denetim örgüt bütününe başınmış ve hızla yol alınmıştı. Daha sonraki süreçte Mao Zedung revizyonizmine karşı savaşında Osman, ML teorik bilgisiyle her türlü revizyonizmle arasına kalın sınırlar çizdi.

Onda zor günlerin sızlanmasına, kolay günlerin sarhoşluğuna rastlanmazdı. Aksine zor günlerde soğukkanlı ve cesaret dolu, zafer günlerinde ise mütevaziliğiyle bilinirdi. Onun ölümü de yaşamı gibi tereddütsüz ve kusursuzdu. Daha sonraki yıllarda bile TİKB'lilerin işkencede direnmesinin, çatışmada vuruşmasının ruhu oldu Osman. O, bugün aramızda fiziken olmasa da ondaki savaş ruhu Bolşeviklerin yol gösteren kılavuzu olacaktır. O, her zaman komünist hareketin Genelkurmayı olacak, mücadele bayrağından adı hiç silinmeyecek.

Ekim 1998'de Yediveren Yayınlarından çıkan *Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz* albümünden düzeltilerek alınmıştır.

10 Eylül 1920

TKP kuruldu

Mustafa Suphi, 1912'de Milli Anayasacılar adlı bir örgüt kurdu ve İfham adlı bir gazete çıkardı. Bu gazeteyle Osmanlı hükümetinin politikalarına karşı geliyordu. Bunun üzerine 1913'te tutuklanarak Sinop'a 15 yıl hâna sürgüne gönderildi. Buradan 1914'te kaçan Mustafa Suphi deniz yoluyla Rusya'ya geçti. Rusya'da, Osmanlı'nın Almanya safında savaşa girmesini gerekçe gösteren Çarlık Rusyası tarafından diğer Türklerle birlikte tutuklanarak Urallara sürgüne gönderildi. İlk komünist gruplar bu esnada ortaya çıktı. 1917 Ekim Devrimi'nin ardından, bizzat Stalin tarafından Türkiyeliler arasında görev yapmak üzere görevlendirildi Mustafa Suphi. Özellikle savaş esiri olan Osmanlı askerleri, gönderildikleri zorla çalışmak için fabrikalarda ve köylerde, komünist düşüncelerle tanışıp etkilendiler. Sonrasında Türkiye'ye dönen bu esirler ilk komünist grupların oluşmasında etkili rol oynadılar.

Türkiye'deki ilk komünist gruplar ise 1918 yılının ortalarında oluşmaya başladı. İstanbul'da ilk bilinen gruplardan biri Halkın Ziraat Okulu'nda kurulmuştu. 4 kişiden oluşan bu grup, Osmanlı hükümetinin yenilgiyi kabul etmesinin ardından, çeşitli bildirilerle devreye girmiş ve işçilere, emekçilere bildiriler dağıtarak direniş çağrılarını yapmışlardı. Bu grup polis takibinden kay-

naklı faaliyetini uzun süre sürdüremedi, bazı üyeleri tutuklanırken, diğer üyeleri savaşmak üzere cepheye gitti. İstanbul'da buna benzer birçok küçük gruplar vardı.

Ethem Nejat'ın da kurucuları arasında bulunduğu, asıl olarak Almanya'dan dönen işçi ve emekçilerin kurduğu İşçi Çiftçi Sosyalist Partisi çok hızlı gelişti. Bu partinin kurucuları Almanya'da Spartakistlerin ayaklanmasına katılmış, barikatlarda silahlı çatışmalara katılmışlardı. Bu örgütün çalışmaları kısa sürede diğer illerde örgütlü birimler oluşmasını getirdi. 14 Temmuz 1920'de Türkiye Halk Komünist Partisi kuruldu ve yayımlar çıkarmaya başladı. Bu partinin sadece Ankara'da 500 üyesi ve 85 delegesi vardı. Faaliyetlerini çok kısa sürede yaygınlaştırdı. Aynı dönemde Türk egemenleri de komünizmin halk içinde yaygınlaşmasının farkındaydı ve işçileri, emekçileri kendi güdülerinde tutmak için sahte bir Komünist Partisi kurarak insanları kandırmaya uğraştılar. Üyeleri arasında Mustafa Kemal, Yunus Nadi gibi isimler olan bu parti, 'komünizm' adı altında, kitleleri düzene endekslemeyi hedefliyordu.

TKP'nin öncelleri böyle ortaya çıkmışlardı. Türkiye'de ve Rusya'da faaliyet yürüten komünistlerin bir çatı altında toplanması amacıyla kongre örgütlenme çalışmalarına başlandı. Kongrenin toplanması için Ankara düşünülmüş, ancak Ankara hükümeti bunu sakıncalı bularak izin vermemişti. Bunun üzerine TKP ilk kongresini 10 Eylül 1920'de Bakü'de topladı. 5 gün süren bu kongreye 15 ayrı örgütten 75 delege katıldı. 51 delege İstanbul,

Ankara, Kars, Eskişehir, Zonguldak, İnebolu, Ereğli, Konya, Sivas, Rize örgütlerinden, 24'ü Avrupa ve Rusya'daki örgütlerden katıldı.

Kongre yankısını kısa sürede buldu. Gerek işçiler ve emekçiler arasında mücadeleyi yükseltmek için olsun, gerek ulusal kurtuluş mücadelesini vermek için olsun yeni bir bayrak vardı artık. Bu yankı burjuvazi için de korku olarak ortaya çıkmış oldu. Hareketin daha fazla büyümesine engel olmak için, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Karadeniz'de boğdurularak öldürüldü. Bu katliamın ardından TKP, reformist ve revizyonist bir çizgiye taşındı.

Ekim Devrimi'nin dünya işçi ve emekçilerine oluşturduğu esin, Türkiye'de de kendini göstermiş, işçiler ve emekçiler arasında sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya olan özlemi daha da yakıcı hale getirmiş, yakınlaştırmıştı. Bu özlemin bir yansıması olarak kurulan TKP, Türkiye'deki ilk komünist partidir. Bu parti, 10 Eylül 1920'de Bakü'de bir programa ve biçime kavuşmuş, komünist teoriyi pratiğe geçirmek üzere ülke topraklarında faaliyetlerini hızlandırmıştı. Kurtuluş mücadelesine aktif olarak katılmış olan komünistler, burjuvazinin korkularını büyümüşü. Burjuvazi için, kurtuluş "komünistlerden kurtuluş" anlamına geliyordu. İlk etapta bu "düşmanları" temizlemek gerekti ki, kendi rejimleri sağlama alınsın. TKP, emperyalist paylaşım savaşının hüküm sürdüğü koşullarda gelişti ve olgunlaştı. Emperyalizme ve savaşa karşı yürütülen güçlü militan mücadele, hareketin hızla büyümesini kolaylaştırmıştı. Bunda hareketin kurucularının Almanya'da Spartakistlerin, Rusya'da Bolşeviklerin devrim ve sosyalizm savaşlarını içinde pişmesinin, ML bilimini kendilerine bayrak edinmelerinin büyük bir payı vardı.

Bugün de yeni bir emperyalist savaşa ülkemizin sürüklenmeye çalıştığı koşullarda, güçlü bir komünist partisine duyulan ihtiyaç oldukça yakıcı bir hale gelmiştir. Zaten günümüzde, devletin saldırılarının pervasızlığı, her geçen gün artan hak gaspları, kitleler için yaşam koşullarını her geçen gün daha zorlu, daha sancılı hale getirmektedir. Yaşanan direnişlerin genellikle yenilgiyle bitmesi, en sıradan bir hak alma mücadelesinin

bile devletin azgın terörüyle karşı karşıya kalması, sınıf mücadelesinin yaşadığı sorunlar kitlelerin çözüm arayışlarını büyütmektedir. Her geçen gün artarak yanı başımıza kadar sokulan, bizi esir almaya çalışan yabancılaşma ve yozlaşma, değerler sistemindeki erozyon, kitleler için yaşamı daha da boğucu hale getirmektedir. Uzun süren tasfiyecilik ve yenilgi dönemi, devrimci hareketin kendi iç dinamiklerinde bile kimi noktalarda erozyona yol açmaktadır.

Ancak savaş koşulları, bundan çok daha büyük, çok daha kötü felaketleri beraberinde getirecektir. Burjuvazinin kar hırsı ve ağgözlü hesapları için çıkartılan savaşlarda, ölüme sürülen kitlelerdir. Bu nedenle, savaş koşulları kitlelerin arayışlarını da güçlendirecektir.

Savaş dönemi, daha güçlü, daha savaşçı bir komünist yapılanmayı zorunlu kılmaktadır. Bir taraftan güçlü, sağlam, militan ve ML bilince donanmış kadrolar yetiştirirken, bir taraftan da en geniş kitlelere açılmak için çalışmak gerekir. Sağlam ve savaşçı olmanın en başta gelen yolu ise, yeraltına dayalı olarak, ML normlarla ve Bolşevik temelde örgütlenmiş olmaktır.

TKP ismi Mustafa Suphi'lerden bu yana, düzenle uzlaştırılmış, reformistleştirilmiş bir isim olmuştur. Mustafa Suphi'lerin ve TKP'nin gerçek savunucuları ve devamcıları ise; güçlü ve görkemli direnişlerle dolu bir tarihe, sağlam ML kültüre ve güçlü devrimci değerlere sahip olarak mücadelelerini sürdürüyorlar.

İsyan edenler bir daha başlarını kaldırmalarını diye...

yöntemi devreye sok-

Eylül ayı, dünyada ve ülkemizde askeri darbeler ayı olarak da anılır. 1973'te Şili'de tezgahlanan ABD patentli darbeler dizisinin bir devamı olarak yapıldı 12 Eylül darbesi. Amerika'nın çocukları Kenan Evren'ler, Sedat Cilasun'lar, Nurettin Ersin'ler ve Tahsin Şahinkaya'lar tek başlarına böyle bir darbeyi yapamazlardı da zaten. Dünyada ve Türkiye'de yükselen devrimci dalgayı ve halk hareketlerini bastırmak için çeşitli baskı yöntemlerini devreye sokan emperyalizm, demagojiyle teslim alamadıkları beyinleri yok etmek için zor yöntemlerini ve baskıyı devreye sokar. Nerede bir haksızlık, sömürme varsa, ona karşı isyan mutlaka olmuştur. Egemenler de bunun bilincinde olduğu için, tarih süzgecinden çıkardıkları deneyimlerini fırsatını bulduğu anda devreye sokuyor.

12 Eylül askeri faşist darbesi, '70'li yılların ülkemizde yükselen devrimci dalgasını bastırmak için yapıldı. İsyen edenler bir daha sesini çıkartamayacak hale gelmeliydiler. 12 Mart bunu başaramamış, tam aksine önderlerin katledilmesine rağmen, halkta daha büyük bir öfke patlamasına yol açmış, burjuvaziyi köşeye sıkıştıran bir devrim dalgasına dönüşmüştü halk hareketi. 12 Mart devrimcilerinin, darbe karşısında dövüşerek yenilmiş olmaları, sonrasında toparlanmalarının da hızlı olmasını getirmişti. Dövüşerek alınan yenilgi, kitlelerin devrimcilere olan güvenini perçinlemişti çünkü. Sokaklar gösteriler, eylemlerden geçmiyor, her gün yeni bir grev, yeni bir ayaklanma baş gösteriyordu. Ekonomik ve siyasi olarak ezilen kitleler, emperyalizme ve faşizme karşı elde silah savaşıyor, sınıf-sız ve sömürsüz bir toplum kurmanın mücadelesini veriyordu. Devrimcilerin ve komünistlerin önderliğinde hedefli yürümek gerekliliğinin farkına yavaş yavaş vanyorlardı.

Devlet ise, emperyalist efendilerinden aldıkları eğitimlerle, her türlü

muştı. '68'de ABD'den eğitim almış ülkücüleri devreye sokuyor, kendisini aradan çekmeye çalışıyordu. Çare olmayınca, devrimci önderlerin katliamına girişiyor, onları çatışmalarda, işkencelerde katlediyordu. Ancak akan su durmaz misali daha da büyüyen bir nehirle karşılaşlıyordu. Ne IMF programları, ne hükümet değişiklikleri, ne ekonomik değişimler derilerine derman olamıyordu. Emperyalizmin krizinin derinleşmesi, Türkiye'ye de daha fazla fakirlik ve yoksulluk getiriyor, kini ve öfkeyi bileliyordu.

'70'li yılların sonuna gelindiğinde, ilk etapta sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetim uygulanan illerde baskılar artıyor, gözaltılar, katliamlar, tutuklamaların sayısı büyüyordu. Devrimciler ise, darbeye karşı yeterince hazırlıklı değildiler. Mücadelenin yüksekliğine rağmen, yasal olanaklar fazla çekici geliyor, devrimci örgütleri önemli oranda yasal zemine çekiyordu. Oysa devrimi gerçekleştirmenin en önemli yolu, yeraltına dayalı sağlam bir savaş örgütü oluşturmaktır. Ancak böylesi bir savaşçı yeraltı örgütü devletin saldırılarına karşı durabilirdi çünkü.

12 Eylül gelip çatığında, generaler de ummadıkları derece kolay bir zafer kazandılar. Onlar da böyle bir tablonun şaşkınlığını yaşıyorlar. Beklenen direniş bir türlü gelmiyor, önderler, kitlelerden önce savaş alanını terk ediyordu. Savaşanlar bir avuç kadardı ve onların gücü de darbeyi durdurmaya yetmedi.

12 Eylül'ün silindir gibi geçmesi bu süreçten sonra başladı. Ne zamanki direnişsiz terk edildi mevziler, en büyük yozlaşmalar, en büyük yenilgiler oralarda yaşandı. 12 Eylül askeri faşist darbecileri de cirrit oynatmaya başladılar ve pervasızca her türlü hakkı gasp etme olanağı buldular. Sokak ortasında komünistler, devrimciler, işçiler ve emekçiler öldürüldü, milyonlarca insan işkenceden geçirildi, on binlercesi tutuklandı, bir o kadarı işinden atıldı, sürgün

12 Eylül...

Ülkemizdeki devrimci hareketin en büyük eksikliği de burada gizlidir. 12 Eylül öncesi yaşananlar, yapılan hatalar yeterince değerlendirilmemiş, gereken dersler çıkartılmamıştır. En başta gelen eksiklik, güçlü bir kitle hareketine rağmen, ona önderlik edecek güçlü bir yeraltı örgütünün kurulmamasıdır. Ancak devletin darbelerine dayanıklı, istediği zaman gelip kapıya kilit vurmaya başaramayacağı bir yeraltı örgütü mücadeleyi devrime kadar götürebilir.

edildi. Değil isyan etmek, onu düşünmelerini engellemek için kitaplar, gazeteler yakıldı, imha edildi.

12 Eylül'ün fiziki görünüşü buydu ancak psikolojik görünüşü hala etkisini sürdürmektedir. Düşünmeyen, üretmeyen, sorgulamayan, yalnızca kendini düşünen hencil ucubelerin yaratılmasıydı istedikleri, büyük oranda başardılar. Amaçsız, kişiliksiz, hayattan hiçbir beklentisi olmayan insan profilleri çıktı karşımıza. Uyuşturucu, fuhuş, kumar yaygınlaştırıldı, köşeyi dönmeçilik her şey haline getirildi. Yaşam paranın yüzündeydi adeta. Yaşamın tek gerekçesi bu oldu. Yeter ki, sorgulama, üretme ve düşünme, onun dışında ne istersen yapabilirsin dediler. O kadar korkmuşlardı ki, 12 Eylül bir silindir olmalı, kağıt gibi ezmeliydi.

Darbeyi yargılayacak olan, ona karşı direnenlerdir

12 Eylül'ün darbeci generallerinin yargılanması ve 12 Eylül darbesinin mahkum edilmesi üzerine çok şeyler söylendi, yazıldı. Özellikle Şili'deki darbenin ve darbecilerin yargılanmasıyla birlikte bu bizim ülkemizin gündemine girdi. Ancak Şili'de başarılan burada başarılamadı, değil yargılama yapmak, 12 Eylül'ün yıldönülerinde yapılan mitingler bile, devletin icazeti altında yapılar oldu.

Ülkemizdeki devrimci hareketin en büyük eksikliği de burada gizlidir. 12 Eylül öncesi yaşananlar, yapılan hatalar yeterince değerlendirilmemiş, gereken dersler çıkartılmamıştır. En başta gelen eksiklik, güçlü bir kitle hareketine rağmen, ona önderlik edecek güçlü bir yeraltı örgütünün kurulmamasıdır. Ancak devletin darbelerine dayanıklı, istediği zaman gelip kapıya kilit vurmaya başaramayacağı bir yeraltı örgütü mücadeleyi devrime kadar götürebilir. Devlet kendisini, kapitalist sistemi korumak için en azgınca saldırıyı gerçekleştirecektir. İsteddiği zaman kapısına kilit vurabileceği, istediği zaman darbe indirebileceği, yasal sınırlara sıkışmış bir yapı, devleti yıkmaya aday bir devrim örgütü olmayı başaramaz.

Devrimcilerin kendilerini korumalarının, gerçekten devlete darbeler vuracak hale gelmenin tek aracı ise, yeraltının sağlamlığıdır. 12 Eylül öncesi devrimcilerin en büyük eksikliği burada ortaya çıkmıştı. En güçlü, en etkili devrimci yapılar, yasal bir dergi çevresi olmanın ötesine geçememişlerdi. 12 Eylül mahkemelerinde verdikleri savunmalar da zaten bu kapsamdaydı. Savaşçı bir devrim örgütü olma niteliğine sahip olan komünistler ise, henüz yeni kurulmuş küçük bir yapı oldukları için, devlete karşı etkili bir savaşım yürütememişlerdi.

Sonuçta devrimciler 12 Eylül darbesinde direnişsiz bir yenilgi almışlar, bu nedenle aradan onyıllar geçmesine rağmen kendilerini toparlayamamışlardı. Bu nedenle yenilgi yılları bu kadar uzun sürmüş, devrimciler kitleleri devletin ideolojik bombardımanı ve saldırıları karşısında savunmasız bırakmanın vebalini de üstlenmişlerdi. 12 Eylül darbesine direnmeyenlerin, 12 Eylül'ü ve 12 Eylül generallerini yargılamaları mümkün olamayacağı için, 12 Eylül'ün hesabının sorulması gecikmişti.

Bugün özellikle savaş koşullarında, devrimcilere duyulan ihtiyaç çok daha büyümüş durumda. Kitleler devletin savaş politikaları ve demagojileri karşısında devrimcilerde etkili bir güç göremiyorlar. Oysa devrimcilere duydukları özlem, mücadelenin bu kadar geriye düşmesine duydukları tepki ve yenilgi yıllarının bu kadar uzamasının yarattığı bunalma her geçen gün daha fazla artıyor. Kitleler devrimcilerin, 12 Eylül öncesinden çok daha fazla hata yaptıkları görüyor ve güven duymuyorlar. Devrimci yapıların büyük bir çoğunluğu giderek daha fazla yasal sınırlar içine sıkışıyor, bu nedenle de etki gücünü, kitlelerin güvenini kaybediyor.

Yaklaşan savaş ise, güçlü bir örgütlenmeyi, savaşçı bir yapılanmayı, ML normlara dayanan bir mücadele çizgisini zorunlu kılıyor. Devletin denetiminden uzak, yeraltının sağlamlığına yaslanmış, savaşçı bir komünist harekete duyulan ihtiyaç her geçen gün biraz daha artıyor.

23 Eylül 1973-Devrimci şair Pablo Neruda öldü

Şili'li devrimci şair Neruda, sadece şiir yazmakla kalmadı, aynı zamanda birebir politikanın ve mücadelenin içinde oldu. Nerede direniş varsa onun dizeleri dile geldi, kitlelere ulaştı. Uzun yıllar Şili adına büyükelçilik görevinde bulundu. Komünist Parti'den 1970 seçimlerinde aday oldu ama sonradan Allende lehine çekildi adaylıktan.

☆ 1 Eylül 1987-Didar Şensoy yaşamını yitirdi

Devrimci tutsak ailelerinin önderlerinden biri ve İHD'nin kurucusu olan Didar Şensoy, tutsakların açlık grevine destek vermek amacıyla Ankara'da yapılan eylemde polislerin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969-Vietnam Devrimi'nin önderi Ho Chi Min öldü

Fransız Komünist Parti'nin kurucularından olan Ho Chi Min, birçok ülkede de devrimci faaliyette bulundu. Komünistlerin delegeliği yaptı, Çin Hindisi'nde (Vietnam'ın eski adı) komünist partisinin kurucuları arasında yer aldı. Vietnam Bağımsızlık Birliği'ni (Vietminh) kurarak bağımsızlık çalışmasını başlattı. 2 Ekim 1945'te Vietnam'ın bağımsızlığını sağladı. '60'lı yıllarda ABD emperyalizmine karşı direnişin önderi oldu ve tüm ezilen halklara esin kaynağı oldu.

☆ 8 Eylül 1991-Seber Şahin katledildi

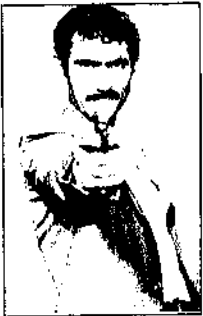
Mimar Sinan Üniversitesi öğrencisi olan Seher Şahin, Dev-Genç'liydi. Üniversitenin 3. katından polisler tarafından aşağıya atıldı ve 5 gün komada kaldıktan sonra öldü.

☆ 8 Eylül 1943-Julius Fucik katledildi

Çek olan Fucik Nazi kamplarında katledildi. İşkenceye karşı direnişin sembolü oldu ve bedelini asılarak ödedi. Ajitator, propagandacı ve sanatçıydı aynı zamanda. Nazi kamplarındaki direnişin anlatıldığı Darağacından Notlar kitabı, kampta kaldığı dönemde bir yolunu bulup gönderdiği ufak notlardan oluşuyordu. "Gerçek hayatta oyuncu yoktur. Herkes katılır yaşıyor" diyen Fucik, yaşamını direnişle ve devrimcilikle bütünleştirmişti.

☆ 9 Eylül 1984-Devrimci sanatçı Yılmaz Güney öldü

Toplumcu sinemanın Türkiye'deki temsilcilerinden biri olan Yılmaz Güney, gün geçtikçe devrimci kimliğini geliştirmiş ve sanatıyla bütünleşmişti. Halka, işçilere ve emekçilere yol göstermenin bedeli ağır olacaktı ve Güney de bu bedelleri ödedi. 12 Mart darbesinde bir süre hapse kaldı ama sonrasında çıktı.

Yükselen halk hareketi içinde filmleri büyüyor ve kitleler tarafından sahipleniliyordu. Yükselen halk hareketi ve devrimci hareketi karşı düzenlenen 12 Eylül darbesinin ardından kurulan komplotlarla tekrar cezaevine konulan Güney, 1981'de cezaevinde firar ederek yurtdışına çıktı. Burada hem faşizme karşı filmlerini bir silah olarak kullanıyor, hem bilincini devrimciliğin hizmetine sokuyordu. Cannes film festivalinde aldığı ödül, bu emeklerin ürünüydü. Güney, uzun yıllar süren cezaevi yaşamında birçok sağlık sorunu yaşamıştı. Bunların bir sonucu olarak 1984'te kanserden öldü.

☆ 11 Eylül 1973-Şili'de askeri darbe

Yükselen halk hareketlerini ve devrimci dalgayı bastırmak için her yolu deneyen ABD emperyalizmi, Şili'de de Halkın Birliği adlı koalisyonun seçimleri ka-

zanmasını hazmedemedi ve bir darbe düzenleyerek Pinochet'i başa getirdi. Bu darbe sırasında binlerce insan öldürüldü, sakat bırakıldı. Bir o kadarı da gözaltına alınarak kaybedildi. ABD patentli Eylül darbelerinin en bilindik örneklerinden biri oldu Şili.

☆ 12 Eylül 1977-Save Bico katledildi

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin direnişçi örgütlerinden SASO'nun kurucusu olan Bico, emperyalizme, ırk ayrımına karşı savaşıyordu.

☆ 14 Eylül 1973-Victor Jara kurşuna dizildi

Devrimci bir sanatçıydı Jara ve emperyalizme, faşizme karşı müziğini bir direniş silahı haline getirmişti. 60'lı yıllardan itibaren devrimci müziğin önderliğini yapıyordu. Unidad Popular'ın müzik grubundaydı aynı zamanda. Darbenin hemen ertesi günü on binlerce kişinin doldurulduğu ve işkenceden geçirildiği Santiago stadında, insanlara güç vermek için direniş şarkıları çalmaya başladı. Şarkılara tüm stat katılmaya başladı ve bir direniş korusu yarattı. Faşizm, onun gitar çalmasını engellemek için ellerini kırıdı. Ancak yine de şarkı söylüyordu ve dipçikle kafasını parçalayıp, diğer tutsaklara ibret olsun diye cesedini tribünlerin önüne attılar.

☆ 16 Eylül 1942-Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Cephesi kuruldu

İtalya'nın işgali karşısında başlayan direniş, Komünist Parti önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'yle taçlandırıldı. Sonrasında ise sosyalizmin inşası sürecine geçildi.

☆ 16 Eylül 1976-DGM direnişi

DGM'lerin kapatılması için işçi direnişleri ve gösteriler başladı. DİSK'in öfkeyi dizginleme çabalarına karşı, işçilerden yükselen tepki çok güçlüydü. İşçiler grevler yaparak sokaklara, caddelere döküldüler. Eylemler sonucunda DGM'ler kapatıldı ve işçi sınıfı tarihine geçen önemli kazanımlardan biri oldu.

☆ 20 Eylül 1992-Musa Anter katledildi

Ape Musa, Kürt halkının mücadelesinden etkilenmişti. Ancak onun eserleri ve söylemleri devleti korkuttu, kontrgerilla tarafından katledildi. Kürt halkı onu şehitlerden biri olarak gördü.

☆ 20 Eylül 1985-Ruhi Su öldü

Halk müziğinin sevilmesinde en önemli etkiye sahipti. Ses, araştırmalarıyla ve üretkenliğiyle önemli bir yere sahip oldu. Safını ezilenlerden yana tutmanın bedelini de beş yıl hapse kalarak ödedi. Hastalığının tedavisi için yurtdışına gitmek istediğinde pasaport vermedi devlet ve 73 yaşında yaşama gözlerini yumdu Ruhi Su.

☆ 21 Eylül 1995-Buca cezaevinde katliam

17 Temmuz'da 4 DHKP-C tutsağının özgürlük eyleminden sonra, tutsakların üzerindeki baskılar artırdı. Devletin her türlü saldırısına direnişle karşılık veren tutsaklar, 21 Eylül'de devletin silahlarıyla karşılaştılar. Saldırıya karşı barikat kuran tutsaklardan Turan Kılıç, Uğur Sarıalan ve Yusuf Bal isimli DHKP-C tutsakları şehit düştüler. Onlarca tutsak ise ağır şekilde yaralandı.

☆ 23 Eylül 1923-Bulgaristan'da faşist darbeye karşı ilk ayaklanma başladı

☆ 24 Eylül 1969-Taylan Özgür stül polisler tarafından katledildi

'68 devrimci hareketinin Türkiye'deki önderlerinden olan Taylan Özgür, gençlik mücadelesinin içinde giderek pişti, sonrasında ise örgütlü mücadeleyi yükselemlerden biriydi.

☆ 25 Eylül 1996-Diyarbakır Cezaevi'nde katliam

'96 Mayıs-Temmuz Cezaevi direnişi bittikten iki ay sonra, Diyarbakır cezaevinde kalan PKK'li tutsaklara devlet tarafından planlı bir katliam gerçekleştirildi. Kalaslarla demir çubuklarla dövülen, işkenceden geçirilen tutsaklardan 10'u yaşamını yitirdi.

☆ 2000 yılında başlayan ÖO eyleminde şehit düşenler

Hamide Öztürk 10 Eylül 2002
Gülşay Kavak 17 Eylül 2001
Uğur Bülbul 10 Eylül 2001 (Feda Eylemi-taksim)
Ümüş Şahingöz 15 Eylül 2001
İbrahim Erler 19 Eylül 2001
Abdulbari Yusufoglu 20 Eylül 2001
Zeynep Arkan Gülbağ 27 Eylül 2001
Ali Rıza Demir 27 Eylül 2001
Ayşe Baştımur 28 Eylül 2001
Özlem Durakcan 28 Eylül 2001
Hamide Öztürk 10 Eylül 2002

Eylül'de şehit düşen İhtilalci Komünistler

☆ 8 Eylül 1981-Selma Aybal

TİKB Adana baskı komitesi üyesi olan Selma Aybal, hain Adil Özbek'in iftiralari sonucunda polisler tarafından katledildi. Selma bir yoldaşıyla sohbetinde: "Ölümüm nasıl olsun istiyorum biliyor musun yoldaş? Evimizin dört bir yanını kuşatmış olacaklar ve ben de evde olacağım. Saatlerce sürececek bir konçerto çalayım istiyorum. Tıpkı Osman yoldaşınki gibi olsun. Böyle bir konçertonun eşliğinde yaşamak ne güzel yoldaş" diyordu. Osman yoldaşınki gibi silahıyla çatışarak değil, ama işkence tezgahlarında suskunluğuyla çatışarak şehit düştü Selma.

☆ 9 Eylül 1979-Vedat Çataltepe

Kayserili gerici bir ailenin oğlu olan Vedat, genç yaşında TİKB'yle tanıştı ve kısacık devrimci yaşamı boyunca önemli anti faşist direnişlere, örgütlenmelere imza attı. Şehit düştüğü gün, sertini faşistlere karşı korumak için nöbet başındaydı Vedat. Karşısına gece bekçisi çıktı, ona "seninle bir işim yok, git" dedi. Ancak, arkasını döndüğünde Vedat'a bir kurşun sıktı bekçi ve orada şehit düştü. Cenazesi anti faşist bir gösteriye dönüştürüldü, yoldaşları ve devrimci dostları tarafından.

SAVAŞIN ASKERİ BOYUTU-I

Irak'ta, Filistin'de, ya da Lübnan'da bu mücadelenin önderliğini İslamcı örgütlerin yapması, emperyalist-siyonist işgale karşı halkların topyekün direnişini ve bu direnişin zaferini gölgeleyemez, gölgelememeli. Bu örgütlerin ideolojik-siyasal gerici niteliğini, bir emperyaliste karşı farklı emperyalist veya gerici devletlere dayandığı gerçeğini yadsımadan ve bu önderliklerle, halkların gerçek kurtuluşlarına asla ulaşamayacaklarını bilerek ama diğer yandan kazanılan zaferin ve yarattığı etkinin önemini de gözardı etmeden, soruna yaklaşabilmeliyiz.

İsrail'in Lübnan saldırısı, savaşın askeri yönünü daha fazla ön plana çıkardı. Dünyanın en güçlü ordularından biri olarak bilinen İsrail ordusunun, Lübnan'da uğradığı hezimet, en güçlü orduların bile, halkın direnişi karşısında nasıl çaresiz kaldığını ve yenilgiye mahkum olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. 1967 Arap-İsrail savaşında, İsrail ordusunun 6 günde elde ettiği üstünlükle, 35 gün süren son Lübnan saldırısında içine düştüğü durum, sıkça karşılaştırıldı ve nedenleri üzerine birçok yorum yapıldı.

Bu durum, her şeyden önce yenilmez olarak nam salan İsrail ordusunun yenilebileceğini göstermesi bakımından büyük bir önem taşıyordu. Sadece Arap halkında değil, tüm ezilen halklarda, kendi gücüne güven duygusunu kuvvetlendirdi, çok büyük bir moral sağladı. Esasında Irak'ın işgaline karşı direnişle birlikte dirilen bu duygu, Lübnan'la iyice pekişti. ABD'nin Irak'ta yaşadığı hezimet, İsrail de Lübnan'da yaşamış oluyordu.

İsrail'in Lübnan yenilgisinin nedenleri üzerine birçok görüş ileri sürüldü. Yeniden "gerilla savaşı", "halk savaşı" gibi kavramlar tartışılmaya başlandı. Egemenlerin dilinde "asimetrik savaş" olarak ifade edilen halkla bütünleşmiş gerilla savaşının, her tür işgal ve ilhak girişimine karşı en etkili savaş yöntemlerinden biri olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Irak'ta, Filistin'de, ya da Lübnan'da bu mücadelenin önderliğini İslamcı örgütlerin yapması, emperyalist-siyonist işgale karşı halkların topyekün direnişini ve bu direnişin zaferini gölgeleyemez, gölgelememeli. Bu örgütlerin ideolojik-siyasal gerici nite-

liğini, bir emperyaliste karşı farklı emperyalist veya gerici devletlere dayandığı gerçeğini yadsımadan ve bu önderliklerle, halkların gerçek kurtuluşlarına asla ulaşamayacaklarını bilerek ama diğer yandan kazanılan zaferin ve yarattığı etkinin önemini de gözardı etmeden, soruna yaklaşabilmeliyiz. Bunu; işgale, saldırıya, haksızlığa uğramış bir halkın birbirine kenetlenip direnişe geçtiğinde ve silahlı mücadele biçimleriyle zenginleştiğinde, en güçlü orduları bile dize getireceğinin bir kez daha kanıtlanması olarak ele almalı ve çeşitli boyutlarıyla incelemeliyiz.

Somut durumda bu direnişlere kim ya da kimlerin önderlik yaptığını da bağımsız olarak elde edilen zafer, ezilen halkların hanesine yazılmıştır çünkü. Bize düşen görev, halkın kendi gücüne güven duygusunu pekiştirmek, burarlardan kazanılan deneyimleri genelleştirmek ve yeni direnişlere taşımaktır; tabii bu direnişlerin önderliğini komünist ve devrimcilerin yapacağı bir güce ulaşmayı esas alarak ve o yönde yoğun bir çaba gösterecek...

I- TARİHTE GERİLLA SAVAŞI ve ML USTALARIN YAKLAŞIMI

Gerilla savaşının doğuşu

18. yüzyılın son çeyreğinde başlayan 20 yüzyıl boyu boyunca kaplayan gerilla savaşları, her döneme ve her ülkenin durumuna göre değişik biçimlere bürünüp zenginleşerek günümüze dek ulaştı. Küçük, zayıf ve güçsüz olanın, daha büyük ve kuvvetli olana karşı giriştiği savaş tarzı olarak ortaya çıkan gerilla savaşı, sonrasında daha da geliştirildi ve yaygınlaştı. İlk örneklerini, Amerikan

halkının İngiltere'ye karşı bağımsızlık savaşında, İspanyolların Napolyon ordusuna, Fransız halkının Prusya işgaline karşı verdikleri savaşında görürüz. Eğitilmiş, donanımlı, her tür askeri teçhizata sahip büyük ordulara karşı, eğitimsiz, donanımdan yoksun, sınırlı silah gücüne dayanan bir halkın ya da bir ulusun savaşıydı bu. Onu daha önceki savaşım biçimlerinden tümüyle farklı kılan da bu özellikleriydi.

Tarihteki örnekleri tüm ayrıntılarıyla inceleyerek gerilla savaşını teori düzeyine çıkaran Marks ve Engels, bu savaşı, "düzenli orduya" karşı, "dağınık avcı düzeni" olarak tanımlar. Savaşları incelemesindeki titizliği ile, isminin önüne "general" sıfatı da alan Engels, "Devrimci İspanya" adlı makalesinde, Napolyon ordusunun düştüğü durumu bir rahibin sözleriyle şöyle aktarır: "Fransız güçlerini ypratın ne savaşlar ne de çarpışmalar, fakat izlendiğinde, halkın arasında kaybolan ve bemen arkasından yenilenmiş güçlerle yine ortaya çıkan, gözle görülmez bir düşmana karşı yapılan somu gelmez çatışmalar, Fransızları tüketti. Masallardaki sürisineğin öldürünceye kadar ezdiyet ettiği aslan, Fransız ordusunun tam bir benzeridir." (Partizan Savaşı, Yayınları, sf: 49)

Gerilla savaşında, düzenli ordu, düzensiz ve hareketli savaşçılarda yer değiştirdi. İkinci olarak, devletin zorla savaş alanında tutulan ordusu, yerini gönüllü savaşçılara bıraktı. Üçüncüsü, düzenli ordunun zor kıpırdayan askeri düzenlenişini yerine, küçük gruplar halinde örgütlenmelere, "milis" tarzına geçildi. Dördüncüsü, düzenli ordunun emir komuta zinciri, katı askeri kuralları yerine, basit askeri kurallar yerleşti. Beşincisi, gerilla güçleri, kendi öz çıkarları için, bağımsızlıkları için savaşıyordu. Ve en önemlisi, bu savaşçılar halkın içinden geliyordu, halkın desteğine sahiptiler. Bütün bunlar bu yeni savaş tarzının, gerilla savaşının üstünlükleriydi ve o büyük, yenilmez sanılan orduları perişan eden de bu üstünlükleriydi.

Engels, gerilla savaşının özelliklerini, İspanya-Fransa savaşı örneğinde şöyle anlatıyor: "İspanyol askerlerinden, partizanlardan oluşan gerilla birlikleri, her türlü dış etkiden bağımsız olarak ve o andaki çıkarları doğrultusunda canlarını tehlikeye atarak, ölümlü pahasına savaşıyorlardı... Bir yeri almak için fırsat çıktığında ya da birlikte hareket etmeyi gerektiren bir girişim hazırlanmışında bala en etkin ve en cüretli elemanları gerillalara katılıyordu. Olağanüstü bir hızla girişimlerinin amacına uygun biçimde, bala savaş düzeninde bulunan avlarının üstüne atılıyorlardı... İşleri biter bitmez her biri kendi yerine gidiyor ve silahlı adamlar her yönde dağılıyor, onlarla işbirliği yapan köylüler her günkü işlerine sakince dönüyor, yoklukları bile fark

edilmüyordu. Etrafta biçiri görülmeyen binlerce düşman vardı... Yüzlerce göz tarafından izlenmeksizin biçir hareket yapılamıyordu. Böyle bir örgütün kökünün kazanması da olanaksızdı." (age sf:48)

Amerikan halkının İngiltere'ye, İspanya halkının Napolyon istilasına, Fransız halkının Prusya işgaline karşı yürüttükleri savaşın "ortak paydasi" ise, bağımsızlık savaşı olmasıydı. Bu savaşlar, işgalci güçlere karşı tüm bir ulusun kendi ülkesini savunma savaşıydı. Bağımsızlığını kazanmak isteyen halkın alışageldik savaş yöntemleriyle yetinmesi gerekiyordu, başka türlü dönemin 'imparatorlarını' ve devasa ordularını yenmek mümkün değildi çünkü. Engels, gerilla savaşını "değişmiş bir insan ögesine özgü yeni savaş yöntemi" olarak değerlendirdi. Bunun da elbette toplumsal-tarihsel bir altyapısı vardı. "Değişmiş insan ögesi" değişen üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin, yeni bir toplumsal dönüşüme zorlaması, feodalizmden kapitalizme geçişin bir ürünüydü. Bu değişim, askeri alana, savaş stratejisine de yansdı.

Bağımsızlık savaşlarına önderlik eden, o dönem ilerici bir karakter taşıyan burjuvaziydi. Fakat gerilla savaşının kitle temelini, toplumun en alt kesimleri, dışlanmışlar, oluşturuyordu. Öyle ki, hırsızlar, yan kesiciler, asker kaçakları, bu savaş biçiminin vazgeçilmez unsurlarıydılar. Bu durum, başlangıçta önemli bir üstünlük sağlarken, sonrasında savaşın yozlaşmasının da nesnel zeminini oluşturdurdu. Bir nevi 'çete örgütlenmesi' içinde hareket etmeleri, bir süre sonra amaç yitimine uğrayıp kişisel çıkarları ön plana geçirmeleriyle, yozlaşmaları da kaçınılmaz oldu. Elbette bunda önderliğin burjuva karakterde olmasının rolü büyüktü. Engels, bu durumu İspanya'daki gerilla savaşının "üçüncü evresi" olarak geçirdiği bölümde şöyle anlatıyor.

"Gerilla birlikleri artık düzenli bir orduya benzerler. Sayısal güçleri büyür, kendi bölgeleriyle olan bağlarını yitirirler ve herhangi bir şefin kumandası altına girerler. Bu şef, onları kendi amaçlarına uygun biçimde kullanır... Sayıların artması nedeniyle daha önce yaptıkları gibi saklanamayacak ve birdenbire kaybolamayacak duruma gelen gerillalar, yakalandılar, bozguna uğratıldılar ve dağıldılar." (age sf:49)

Tam da bu noktada, gerilla savaşında önderliğin rolü belirleyici bir faktör olarak karşımıza çıkar. O yüzden Marksistler, biçim olarak gerilla savaşını alırken, onun sınıfsal ve siyasal yönünü asla gözardı etmemişler ve özel bir değişime tabi tutarak bu savaşım biçimini uygulamışlardır.

ML ustaların

gerilla savaşına yaklaşımı

Marks ve Engels, bu savaşım biçimini incelemiş, proletarya ve emekçi kitlelerin kendi davaları için verdikleri mücadelede, gerilla savaşının yöntemlerini

Marks ve Engels, bu savaşım biçimini incelemiş, proletarya ve emekçi kitlelerin kendi davaları için verdikleri mücadelede, gerilla savaşının yöntemlerini uygulayabileceği sonucuna varmıştır. Halkın içinden gelen ve isyan ruhuyla dolu olan savaşçılara ve gerilla savaş taktiklerine büyük bir değer biçmişler, proletaryanın sınıf savaşımında bundan yararlanılması gerektiğini belirtmişlerdir. Dahası, "proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi" olarak tarihe geçen Paris Komününe bizzat tamkik etmişlerdir. Paris halkını, "göğün fethine çıkan, çılgın, gözüpek" savaşçılar olarak selamlayan Marks ve Engels, Parislilerin başarıya ulaşmaları için onlara yol göstermiş ve birlikte savaşmıştır.

uygulayabileceği sonucuna varmıştır. Halkın içinden gelen ve isyan ruhuyla dolu olan savaşçılara ve gerilla savaş taktiklerine büyük bir değer biçmişler, proletaryanın sınıf savaşımında bundan yararlanılması gerektiğini belirtmişlerdir. Dahası, "proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi" olarak tarihe geçen Paris Komününe bizzat tamkik etmişlerdir. Paris halkını, "göğün fethine çıkan, çılgın, gözüpek" savaşçılar olarak selamlayan Marks ve Engels, Parislilerin başarıya ulaşmaları için onlara yol göstermiş ve birlikte savaşmıştır.

Fransız halkının barikat savaşlarında yığıtçe savaşmaları ile Komün, 72 gün yaşayabildi. Marks ve Engels, bu savaşın bir yenilgiyle sonuçlanacağını önceden öngörmelerine ve hareketin önderlerini uyarılarına rağmen, savaşın başlamasıyla birlikte Paris halkıyla birlikte savaşmaktan da geri durmadılar.

"Versailles burjuva illeri, Parislileri ya vurmayı kabul etmek, ya da savaşmadan yenik düşmek seçeneği karşısında bıraktılar. Son durumda işçi sınıfının göz yığınları, bazı önderlerin yitirilmesinden çok daha büyük felaket olurdu" demiştir Marks. Ve Kugelmann'a gönderdiği ünlü mektupta; "eğer savaşma son derece elverişli koşullarda girilmesi gerekseydi, tarihi yapmak elbette çok kolay olurdu" veciz sözünü söylemiştir. (Komün Dersleri, sol yayınları sf: 52)

Marks ve Engels'in iyi bir öğrencisi olan Lenin, tüm yaşamı boyunca bu Marksist bakış açısını kendine rehber edindi. 1905 devriminde, "gerilla savaşı" taktiklerine geçişini savunurken ve hayata geçirmeye çalışırken de ustalarının savaş taktikleri üzerine değerlendirmelerini esas aldı ve onları somut duruma uyarladı, geliştirdi. Örneğin Moskova Ayaklanması'nda Paris Komünü'nündeki barikat savaşları ile müfrezeler biçiminde örgütlenmiş beş-on kişilik ekiplerin gerilla tarzı hareketi birleştirildi. Lenin, "Moskova Dersleri" makalesinde, bunu "yeni bir barikat savaşı taktiği" olarak belirtir.

Devrimin yenilgisinden sonra, Menşeviklerle olan polemiklerde de Marks'ın Komün karşısındaki tutumunu örnek göstermiştir. Menşeviklerin 1905 devrimi yenilgisinden "silaha sarılmamalıydık" sonucunu çıkarmaları üzerine, aksine "daha fazla silaha sarılmamız" demiştir. "Yeni tehlikeler ve yeni kırbanlar getiren her yeni mücadele biçimi, buna hazırlıklı olmayan örgütlerin düzenini zorunlu olarak bozar... Hangi savaşta olursa olsun her türlü askeri hareket, savaşçıların saflarında belirli bir düzen bozukluğuna yol açar. Bundan savaş yapılmaması gerektiği sonucuna varılmamalıdır. Yalnızca savaşmayı öğrenmek gerektiği sonucu çıkarılmalıdır. Hepsi bu." (Partizan Savaşı, Yar yayınları, sf: 94)

Lenin'in gerilla savaşı taktiklerindeki ısrarı, hasımları tarafından blanşicilikle, anarşizmle suçlanır. Rusya'nın ilk devrimci örgütlerinden "Halkın Dostları" ile paralellikler kurularak, terör eylemlerine

başvurduğu ileri sürülür. Oysa Lenin'in kafası son derece açık ve nettir. Aradaki farkı şöyle koyar:

"Rusya'da eski terörizm, fesatçı aydınların işiydi; bugünse partizan savaşı, genellikle işçi militanları ya da işsizler tarafından yürütülür. Hazır kalıplara göre hüküm verenlerin aklına hemen blanşizm ve anarşizm gelir; fakat Letonya'nın batısındaki gibi apaçık bir ayaklanma durumunda bu sıfatların yanlışlığı çok belirgindir... Gerilla, kitle hareketleri ayaklanmayla sonuçlandığında ve içsavaş sırasında büyük savaşlar arasında az çok uzun süren aralıklar meydana geldiğinde kaçınılmaz olan bir mücadele biçimidir." (age sf:90)

Daha sonraki yıllarda bu düşüncesini şöyle açıklar: "Terör, bireylere karşı yöneltilmiş bir intikam biçimiydi... Terör, ayaklanmaya inançsızlığın, ayaklanma için gerekli koşullardan yoksunluğun sonucu olduğu gibi, aynı zamanda belirtiydi ve alışı beraber giderdi. Gerilla savaşları ise, bir intikam aracı değildir, askeri hareketlerdir... Bunlar düelloocuların ya da fesatçıların işledikleri cinayetlere benzemez... temel unsurlarını işçiler oluşturur, bu eylemler kitlelerin zibniyetiyle su götürmez, apaçık ve doğrudan ilişkilere sahiptir." (age sf:181)

Bu yaklaşım, ML'lerin, gerilla savaşını sınıfsal ve siyasal olarak nasıl özel bir değişim içinde ele alıp uyguladıklarının da ortaya konulmasıdır. Öte yandan gerilla savaşını tek biçim olarak ele alıp fetişleştirmekten de uzak olmuşlar, silahlı halk ayaklanmasını güçlendiren bir mücadele biçimi olarak kullanmayı esas almışlardır. Yerinde ve ölçüsünde kullanıldığında iyi ve yararlı olan her şey gibi mücadele biçimleri de abartıldığında, kötü sonuçlara yol açması kaçınılmaz.

"Bundan çıkarılacak sonuç; proletarya partisinin partizan savaşını hiçbir zaman tek, hatta başlıca mücadele aracı saymaması gerektiği, bu mücadele yolunun diğerlerine bağlı olarak başlıca mücadele biçimleriyle birlikte doğru ölçüde ve uyum halinde kullanılması gerektiği, sosyalizmin öğretici ve örgütleyici etkisiyle soylulaştırılması gerektiğidir. Bu sonuncu koşul yerine getirilmezse, burjuva toplumunda istisnasız bütün mücadele biçimleri proletaryayı kendisinden üst ya da alt düzeydeki proleter olmayan tabakalara yaklaştırır ve olayların kendi akışına bırakılmış olarak yıpranır, bozulur, soysuzlaşır." (Lenin, age, sf: 95)

Bu tehlikeyi bertaraf etmenin biricik yolu, partinin bu örgütlere sadece ideolojik-siyasal değil, bizzat pratikte de önderlik etmesi, sınırlarını çok iyi çizmesi ve denetimini sürekli elinde tutmasıdır. Tıpkı Lenin'in yukarıdaki alıntının devamında söylediği gibi: "Proletarya, ondan biraz daha alt ya da biraz daha üst düzeydeki tabakalar arasında bir Çin Seddi gererek proletaryayı koruyacak evrensel mücadele biçimlerine sahip değildir. Bunların uygulanmasını her zaman, kestnikle belirli örgütlenme yön-

temlerine ve düşüncelerine bağlı tutar" (aç Lenin)

Gerilla savaşının evrimi

Marks ve Engels döneminde yabancı işgale karşı bağımsızlık savaşı olarak öne çıkan gerilla savaşı, Lenin ve Stalin döneminde devrimci iç savaş ve sosyalist anavatan savunmasında düzenli ordunun tamamlayıcısı olarak değişim gösterdi ve bu savaşların kazanılmasında önemli bir rol oynadı.

1917 devrimi, 1918-21 iç savaş yılları ve 1941-45 Alman faşizminin saldırısına karşı gelişen sosyalist anavatan savunması dönemlerinde, kızıl ordunun yanı sıra, gerilla savaşı taktikleri ile zafer kazanıldı.

1905 devriminin yenilgisinin dersleriyle donanan Bolşevikler, 1917 devriminde ve sonrasında iç savaşta gerilla savaş taktiklerini büyük bir ustalıkla uyguladılar. Stalin, 1905 devriminden çıkarıldığı bir ders olarak şunları kaydetti: "Sokak savaşlarında balk kabramanca davranır, fakat örnek olacak ve kılavuzluk edecek silahlı birlikler olmazsa, bir atlı araba sesi duyar duymaz dört bir tarafa kaçışan korkaklar yığınına dönüştürülür." (age sf: 198) Yine bir işçi mitinginde kitleye seslenirken şunları söylüyordu: "Silabsız zafere ulaşacak bangi devrim vardır ve kabrolsuz silablar" diyecek bangi devrimci vardır? Böyle konuştun batıp, devrimci değil Tolstoycu'dur. Ve bu kim olursa olsun, devrimin, halkın özgürlüğünün düşmanıdır." (sf:172)

Lenin döneminde ve sonrasında Stalin, bir mücadele biçimi olarak gerilla savaşını değişik yer ve zamanlarda devreye soktu, gelişmesine katkı sundu. Özellikle II. Emperyalist savaş sürecinde, Alman faşizminin saldırılarına karşı yürütülen mücadelede onun rolü, tarihsel bir yere sahiptir. Bugün bile direnen her şehrin Stalingrad, direnen her liderin Stalin'le özdeşleştirilmesi, boşuna değildir.

Hitler Almanyası'nın sosyalist Sovyetler Birliğine saldırısı üzerine 3 Temmuz 1941'de radyodan yayınlanan söylevinde halka şöyle seslendi:

"Tarih, yenilmez orduların hiçbir zaman varolmadığını ve asla varolmayacağını göstermiştir. Napolyon'un ordusu yenilmez kabul ediliyordu. Fakat Rus, İngiliz ve Alman birlikleri tarafından peş peşe yenilgiye uğratıldı. Birinci emperyalist savaş sırasında Wilhelm'in Alman ordusu da aynı şekilde yenilmez sayılıyordu; fakat Rus, İngiliz-Fransız birliklerince bütünüyle yenilip dağıldı... Hitler'in faşist ordusu da aynı şekilde yenilebilir ve yenilecektir, tıpkı Napolyon ve Wilhelm'in orduları gibi" (age, sf:212) Stalin, Hitler ordusunun, 'yenilmez sayılmasını' o güne dek ciddi bir direnişle karşılaşmamış olmasına veriyordu. Ve "yalnız bizim topraklarımızda ciddi bir direnişle karşılaş" diyordu. "Düşmana ne bir tek lokomotif, ne bir tek vagon, ne bir kilogram buğday, ne be bir litre yakıt bırakamayız... götürülemeyecek bütün değerli malzemeler, mutlak biçimde yok edilmelidir" talimatı-

Hitler'in "yıldırım savaşı" taktiğinin diğer ülkelerdeki gibi Sovyetler Birliği'nde de başarıya ulaşacağını sanıyor, bunu umut ediyorlardı.

Ama kızıl ordu, "yıldırım" tipi savaşı önceden tahlil etmiş ve ona göre taktikler geliştirmişti. "Yıldırım" hemen başarıya ulaşamazsa, savaş uzardı, savaşın sonucunu da ülkelerin ekonomik kaynakları, savaş yedekleri ve hepsinden önemlisi halkın morali belirlerdi. Daba savaş başlamadan önce, bu savaşın sonucunu yalnız silah gücü değil, bütün halkın bir cephe halinde birleşmesinin belirleyeceği tespit edilmişti. Faşist "yıldırım savaşı" taktiğine karşı Sovyet stratejisi "bütün halkın savaşı"ydı. Ve Stalingrad böyle bir ruhla yaratıldı.

"Volga'dan öte toprak yoktur" sözleri dilden dile dolaştı.

nı veriyor, Sovyet insanını, çalışmalarını savaşa uygun biçimde, düşmana aman vermeyecek biçimde yeniden örgütlemeye çağırıyordu.

Bu "yeni örgütlenme biçimlerinden" biri de milis örgütlenmesi, gerilla savaş taktikleriydi.

"Düşman tarafından işgal edilen bölgelerde, atlı ve piyade partizan müfrezeleri, düşman ordusunun birliklerine karşı savaşmak, köprüleri ve yolları tahrip etmek, telefon ve telgraf bağlantılarını kesmek, ormanları, depoları, demiryolu katarlarını yakmak için sabotaj grupları örgütlenmelidir. İstila edilen bölgelerde, düşman ve yarıdıkları için dayanılmaz koşulları yaratmalı, onları her adımda izlemeli ve yok etmeli, düşmanın başınırdığı bütün önlemleri boşa çıkarmalıdır." (age, sf:218)

Sovyet halkının, Stalin'in bu talimatlarını büyük bir özveri ve cesaretle yerine getirdiğini biliyoruz. O yenilmez sanılan Alman ordusunun dize getirmesi, kızıl ordunun büyük başarısı olduğu kadar, Sovyet halkının her düzeyde örgütlenmesi, sokak sokak, ev ev direnişe geçmesi sayesinde gerçekleşti. Anna Strong "Stalin Dönemi" adlı kitabında, o yılları şöyle anlatıyor:

"Almanlar, 'yumuşak stül geri' bulamıyorlardı. Karşılaştıkları şey, gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halinde kolektif çiftçiler oluyordu... Sovyet taktiğinde ordu ile halkın faaliyeti eşgüdümliydi. Kullanılan slogan: 'Cephe yalnız toprakların gümbürdediği yer değildir. Her çiftlik, her atölye cepbedir' diyordu." (sf 140)

Tüm emperyalistler ellerini ovuşturarak sosyalist Sovyetler Birliği'nin Hitler tarafından yenilgiye uğratılmasını bekledi. Hitler'in "yıldırım savaşı" taktiğinin diğer ülkelerdeki gibi Sovyetler Birliği'nde de başarıya ulaşacağını sanıyor, bunu umut ediyorlardı. Ama kızıl ordu, "yıldırım" tipi savaşı önceden tahlil etmiş ve ona göre taktikler geliştirmişti. "Yıldırım" hemen başarıya ulaşamazsa, savaş uzardı, savaşın sonucunu da ülkelerin ekonomik kaynakları, savaş yedekleri ve hepsinden önemlisi halkın morali belirlerdi. Daha savaş başlamadan önce, bu savaşın sonucunu yalnız silah gücü değil, bütün halkın bir cephe halinde birleşmesinin belirleyeceği tespit edilmişti. Faşist "yıldırım savaşı" taktiğine karşı Sovyet stratejisi "bütün halkın savaşı"ydı. Ve Stalingrad böyle bir ruhla yaratıldı. "Volga'dan öte toprak yoktur" sözleri dilden dile dolaştı.

"Tüfek, elbombası, bıçak, demir sandalye, kaynar su... ne buldularsa kullandılar. Tank fabrikası, tank yapmayı sürdürdüler ve tanklar fabrika bahçesinden doğru düşmanın üzerine gittiler. 'Yıkılmadık bina kalmadı' diyordu Alman raporları. Şimdi balk, kilerlerde, bodrumlarda dönüştürüyordu. 'Eğer yüreğiniz varsa, her tuğla yığını bir kale olabilir' sözleri dolaşıyordu dillerde. Stalin, 'geri alınan her tepe, zaman kazandırır' diye tel çekmişti. Stalingrad balkı tam 182 gün işte böyle savaştı. Ta Sibirya içlerinde örgütlenen ve eğitilen taze yedek

kuvetler, ovaları geçtiler ve kenti büyük bir kaskaca aldılar. 300 bin üzerinde Alman bu tuzakta yakalandı. Ve 2 Şubat 1943'te Almanlar teslim oldular." (Stalin Dönemi sf:147)

Bu sosyalizmin, sosyalist ruh ile donatılmış halkın başansıydı.

Böylece ML ustaların elinde gerilla savaşı, proleter sınıf içeriğini kazandı ve ML bakışıyla geliştirilerek çeşitli savaşlarda kullanıldı. Gerilla savaşlarının önderliği de burjuvaziden, proletaryanın eline geçmiş oldu. Gerilla savaşına farklı bir misyon yüklendi. İlk ortaya çıkışında, bağımsızlık savaşında oynadığı rol, sonrasında devrimci iç savaş, sosyalist anayurt savaşına doğru evrildi.

II. Emperyalist savaş boyunca sadece SSCB'de değil, birçok ülkede de gerilla savaşı yaşama geçirildi. Bunlardan bir kısmı devrimini gerçekleştirdi, bir kısmı gerçekleştiremedi. Ama savaşa ve faşizme karşı mücadelenin yükseldiği hemen her yerde, gerilla savaşı taktikleri de devreye sokuldu.

"Marksizm, bareketi herhangi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamakla, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. Bu çeşitli mücadelenin biçimlerini kabul eder; fakat onları 'icat' etmez, bareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlemekle, bilinçli kılma ile yetinir. Bu bakımdan marksizmin, kitlelerin pratiği okutunda öğrenim yaptığı söylenebilir." demişti Lenin. (age sf: 90) Ve "gerilla savaşı" biçimini de bu şekilde ele almış, genelleştirmiş, yaygınlaştırmıştı.

Gerilla savaşı, sadece Marksist-Leninistlerin devrim ve sosyalizm mücadelesinde kullandığı bir mücadele biçimi değildi kuşkusuz. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren ülke halklarının da kullanılmaya devam edildi. Bunların içinde en fazla bilineni, Cezayir'dir. Cezayir'in Fransız emperyalistlerine karşı mücadelesinde gerilla savaş taktikleri önemli bir yer tutar.

II. Emperyalist savaş sonrası, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde peş peşe yaşanan devrimler, devrimci yükselişlerde, gerilla savaşı, tüm dünyaya yayıldı. Çin, Vietnam, Küba gibi örnekler, bugün bile hafızalarda canlılığını koruyan, emperyalistlerin büyük bir korku ile hatırladıkları örneklerdir.

Bugün yeni emperyalist savaşla birlikte, Ortadoğu halklarına yönelik gerçekleşen işgal ve saldırılarda "gerilla savaşı"nın bölge halklarının direnişçileri tarafından yeniden devreye sokulduğunu görüyoruz. Özellikle Irak'ta ve son olarak Lübnan'da yaşananlar, ABD ve İsrail gibi en güçlü orduların bile, "gerilla savaşı" karşısında düştükleri durumu ortaya koyuyor.

Gerilla savaşı, ilk ortaya çıktığı andan itibaren koruduğu üstünlükleri ile bir kez daha ezilen halkların elinde güçlü bir mücadele biçimi olarak yükseliyor.

KAHROLSUN PERYALİST SAVAŞ!

*“Gene geleceğiz
Karşılaşmanın yollarında
Bir bülbül kulağıma fısıldadı
Gene geleceğiz
Bülbüller oralarda yaşarlar
henüz
Şakırlar yazılarımızda
Gene geleceğiz
Gölgeleri arasında özlemin
Yadırgamanın mezarlarında
Bizim de bir yerimiz var, bu
kesin
Yorulma gönül
Dönüşün yollarında
Çökme sakın
Gene geleceğiz
Gene geleceğiz
Gene...”*

Abu Salma